

James
Churchward

**SIMBOLURILE SACRE
ALE CONTINENTULUI MU**

ENIGMELE

UNIVERSULUI

JAMES CHURCHWARD

**SIMBOLURILE SACRE ALE
CONTINENTULUI MU**

Coperta de I. OPRIȘAN

Editura VESTALA
ISBN 973-9418-26-0

© Titlul original: *The Sacred symbols of Mu*
Prima apariție: 1933 © James Churchward.

© Toate drepturile pentru versiunea românească sunt rezervate
Editurii VESTALA.

JAMES CHURCHWARD

**SIMBOLURILE
SACRE ALE
CONTINENTULUI MU**

Traducere din limba engleză de

MIHAI POPESCU

Editura VESTALA

București, 2001

Dedicație

Se dedică această carte doamnei
MARJORIE V. LEA HUDSON,
ale cărei înalte idealuri sunt Cele
Patru Virtuți Majore,
așa cum sunt consemnate în Scrierile
Sacre Inspirate ale Continentului Mu

Simbolul pasăre hitită. Prin amabilitatea American Weekly.

PREFAȚĂ

Această lucrare despre Simbolurile Sacre a fost realizată la sugestia regretatului Irving Putman, care a simțit și m-a asigurat că o astfel de operă ar fi apreciată de public.

Modul favorabil în care publicul a primit primele două cărți ale mele merită mulțumirile cele mai sincere și mă determină să cred că opera vieții mele nu a fost în zadar.

În această lucrare am prezentat părerea mea *personală* privind starea atât de haotică a religiei de astăzi. Sunt peste trei sute de religii și secte și doar *Un Singur Dumnezeu*.

J. C.

Una din cele mai vechi două statui din bronz din lume. Este o figură simbolică a lui Mu, ca stăpână și conducătoare a întregului pământ. A fost realizată, fie pe Continentul Mu, fie în capitala uigură Khara Khota, cu peste 18.000 de ani în urmă.

Capitolul I

INTRODUCERE

Doresc să precizez în mod deosebit faptul că, în acest volum, nu dau sensurile simbolurilor în formele în care sunt înveșmântate astăzi. Dau *originea lor și sensurile lor originale*.

Până în momentul scufundării Continentului Mu, toate simbolurile și-au păstrat sensurile lor originale. Din acel moment trebuie să facem un salt de 5.000 sau 6.000 de ani. În acei ani, se pare că nu au existat scrieri istorice, cu excepția unor frânturi din India și Egipt.

În tot acest timp, omenirea pare să-și fi revenit la viață și să fi repopulat pământul după distrugerea aproape completă produsă de scufundarea Continentului Mu și a altor ținuturi și după formarea ulterioară a centurilor de gaz și a înălțării munților.

Pătrunzând în Egiptul de acum 6.000 de ani, descoperim că multe din simbolurile originale supraviețuiseră, însă erau foarte mult egiptenizate, mai ales în stil sau concepție, atașându-li-se o teologie de neînțeles. În plus, li s-au adăugat numeroase simboluri noi, cele mai multe dintre ele având sensuri ezoterice sau ascunse.

Această confuzie s-a amplificat atunci când Egiptul de Sus și Egiptul de Jos s-au contopit într-un singur regat. Cele două popoare nu numai că s-au contopit, dar și-au contopit și simbolurile. Astfel, cele două seturi de simboluri s-au unificat, fără a se renunța la vreunul din ele. Ceea ce însemna că fiecare concept avea cel puțin două simboluri. Atât de mare era confuzia simbolurilor în Egipt, cu 4.000 sau 5.000 de ani în urmă, încât de-abia jumătate din preoți înțelegeau simbolurile folosite în templele din alte cetăți, deși puteau să se afle la câteva mile distanță.

Următoarea perioadă demnă de remarcat în istoria Egiptului este cea în care a domnit dinastia Ptolemeică.

Mulți filozofi greci au călătorit atunci în Egipt și au fost inițiați în Misterele Sacre Egiptene. Incepând din jurul anului 600 î. Chr., ei au adus această cunoaștere în Grecia, unde Misterele Sacre au

fost grecizate și li s-a adăugat o nouă teologie. Rezultatul a fost, în general, crearea unor mituri amuzante. Se poate spune, deci, că miturile grecești, atât de familiare nouă, au fost influențate de legendele și învățăturile Egiptului și ale Indiei.

Următorul moment important este distrugerea continentului Mu, în urma căreia a dispărut controlul exercitat de Ținutul-Mamă asupra religiei și științei din întreaga lume. Consecința imediată a fost că fiecare colonie și-a stabilit propriile sale legi, făcând în același timp transformări în plan religios, pentru a se adapta acelor legi.

Se poate foarte ușor remarca faptul că, după ce a dispărut controlul exercitat de Ținutul-Mamă, toate popoarele antice au început să decadă. Pe măsura trecerii timpului, decăderea lor în domeniile științelor și religiei era atât de evidentă, încât uitaseră aproape complet învățăturile Primei Mari Civilizații, acestea devenind elemente ale trecutului. Rămăseseră doar miturile, aceste umbre ale trecutului. Ici și colo, totuși, câte o floare reușea să-și scoată capul dintre buruienile care umpleau acum grădina lumii.

Venind până în vremurile noastre, găsesc scriitori care, presupunând că sunt savanți, dau acestor simboluri sensuri pur mitice, poate ca rezultat al unor visuri fantastice, total greșite. Nu pot să-mi imaginez de unde și-au scos ideile. În mod sigur nu din scrierile antice. Rezultatul este că știința a fost deturnată într-o epocă a teoriilor. Iar teoriile au fost subordonate faptelor. Un fapt nu poate fi un fapt decât dacă teoriile lor șubrede îl dovedesc. Cu cât o teorie este mai de neînțeles și mai bizară, cu atât se pare că este considerată mai științifică. O teorie, care nu mai este înțeleasă nici măcar de cel ce a generat-o și de nimeni altcineva pe pământ, corespunde criteriilor științifice.

SIMBOLURI ȘI FRANCMASONERIE. – Francmasonii folosesc în ceremoniile lor multe din simbolurile antice. Ei admit de bună voie că sensurile originale sunt acum uitate, însă știu că simbolurile erau sacre la origine, fiind folosite în ceremoniile religioase încă din negura vremurilor și că aveau o semnificație religioasă și morală în concordanță cu Prima Religie a Omului, din care proveneau.

Simbolurile și simbolismul constituie un domeniu important al arheologiei. Eu nu sunt arheolog de profesie, însă îmi place trecutul străvechi și timp de peste cincizeci de ani m-am străduit să-l studiez. Atunci când continentul Mu s-a scufundat, școala arheologică a dispărut o dată cu el.

ARHEOLOGIA. – Data când arheologia a fost studiată pentru

prima oară este situată în trecutul foarte îndepărtat. Cu mai mult de 15.000 de ani în urmă, anticii aveau colegii în care o studiau.

În acele colegii se ajungea la o foarte bună cunoaștere a trecutului. Cu cât mergem mai adânc în trecut, cu atât mai profundă este acea cunoaștere arheologică.

Ca toate celelalte științe antice, arheologia a fost acoperită de un nor întunecat atunci când Ținutul-Mamă Mu s-a scufundat și Prima Mare Civilizație a fost distrusă. Doar semințe, rămășițe ale omenirii, au mai rămas ici și colo, din care s-a dezvoltat în timp o nouă civilizație.

În mod virtual, studiul arheologiei a fost reluat de-abia în secolul trecut. Cei care astăzi se numesc arheologi sunt, în general, cei care scot la lumină și studiază rămășițele omului care a trăit, să spunem, cu 1.000 până la 1.500 de ani în urmă, ceea ce înseamnă un fel de „ieri” în istoria omenirii. De ce nu merg ei către începuturi, așa cum făceau anticii acum 1.500 de ani? Studiul arheologic al anticilor cuprindea întreaga istorie a omului, de la începuturile sale, cu peste 200.000 de ani înainte, dacă pot fi acceptate dovezile astronomice pe baza cărora au fost calculate aceste date.

Arheologia cuprinde mult mai mult decât se crede. Așa cum o studiau anticii, era o istorie fascinantă. O putem considera o adevărată religie, deoarece, la fiecare pas, „studentul” era confruntat cu operele Concepției Supreme, cu simbolurile puterii și înțelepciunii Creatorului. Monumentele erau contemplate, iar contemplarea îl puneă în legătură directă cu Supremul Arhitect și Creator al tuturor lucrurilor. Pe măsură ce studentul avansa în cunoaștere, el devenea conștient că celelalte ramuri ale științei erau strâns legate de arheologie, geologie, chimie, astronomie și Forțele Cosmice. Toate acestea trebuiau stăpânite pentru a putea beneficia din plin de ceea ce scriseseră și ne lăsaseră strămoșii, drept repere ale cunoașterii lor mult mai ample.

NATURA. – Natura îi arată omului care este Originea Vieții. Ea arată legătura omului cu Marele Izvor și cu Marile Forțe Cosmice care controlează Universul.

Arată, de asemenea, originea acestor Forțe. Astfel, arheologia este doar o literă din cuvântul mai lung ce explică minunile și gloriile Creației, aducând omul într-o relație mai strânsă cu Tatăl Ceresc.

Printre altele, ea mai arată că adevărata știință este sora geamănă a religiei: ele sunt inseparabile, pentru că, fără religie, omul nu ar putea înțelege Forțele Cosmice, iar, fără să înțeleagă pe deplin aceste Forțe, nu ar avea acces la Marea Iubire Divină, care conduce Universul.

Primele cărți din Biblie au scopul de a-l învăța pe om modul cum acționează aceste forțe. Nu au reușit să facă acest lucru, totuși, datorită traducerilor greșite ale scrierilor mozaice, care erau în limba și alfabetul din Ținutul-Mamă și erau copii ale Scrierilor Sacre ale Continentului Mu, tălmăcite de Moise atunci când era Mare Preot al templului din Sinai. Scrierile ezoterice din templele egiptene relatează cauza Potopului, arătând că fenomenul a avut loc într-adevăr. Oricine ar fi scris aceste cărți, așa cum au ajuns până la noi, nu a reușit să înțeleagă *pe deplin* vechea formă de scriere, la fel cum omul de astăzi nu reușește să înțeleagă *pe deplin* simbolurile și semnificațiile care au fost totuși copiate corect.

Prima parte a Bibliei nu-și îndeplinește în totalitate scopul pentru care a fost scrisă. Biblia pe care Moise a transmis-o de fapt era constituită din *Scrierile Sacre Inspirate, cea mai importantă și cea mai profundă operă scrisă vreodată de pana unui om, cuprinzând știința dinainte de geneza omului actual*. Se pare, totuși, că nimic nu este pierdut pentru totdeauna pentru că, în diferite părți ale pământului, s-au descoperit scrieri care, puse cap la cap, ne dezvăluie o mare parte din *Scrierile Sacre Inspirate Originale ale Continentului Mu*. Ceea ce s-a recuperat ne dă informații despre:

Relatarea Creației, de la crearea pământului până la Crearea omului și a femeii.

Mișcările corpurilor cerești prin Univers, Forțele care controlează mișcarea lor și Sursele acestor Forțe.

Originea Vieții și ce este Viața, împreună cu cauzele schimbărilor necesare ale tipurilor de viață în cursul evoluției pământului.

Diferite fenomene geologice și care au fost cauzele lor.

Și, în sfârșit, încununarea întregului pământ: *Omul*.

Am descoperit că un cuvânt care apare destul de frecvent în Biblie este folosit impropriu. Mă refer la cuvântul „Miracol“. Nu există miracole. Ceea ce pare miraculos se datorează ignoranței noastre. Sunt fenomene produse prin exercitarea Forței Spirituale proprii omului, date lui la Facere. Scrierile Sacre spun că acea Forță i-a fost dată omului, *pentru a-i permite să stăpânească pământul*. Lucrările lor, nefiind înțelese de către cei mulți, sunt privite ca miracole. „Maestru“ era un titlu acordat în vechime celor care stăpâniseră utilizarea Forțelor lor Spirituale.

Cei care își petrec timpul dezgropând pur și simplu obiecte ale anticilor nu sunt adevărați arheologi. Ei sunt doar săpători sau mineri. Arheologul *citește* ceea ce găsește scris pe pietre și tăblițe de lut și informează publicul despre conținutul acelor texte. O piatră

sau o plăcuță de lut este doar o piatră sau o bucată de lut uscat, neavând altă valoare decât cea a unei pietre curioase, până când inscripția de pe ea nu este descifrată. Atunci ea devine o pagină de istorie scrisă și poate fi mijlocul de a revoluționa gândirea și învățăturile omului actual.

Valoarea arheologiei constă în capacitatea sa *de a citi* trecutul – obținând astfel cunoașterea aceluia trecut. O voce ne îndeamnă neîncetat „Mergeți înainte în natură și deprindeți marile sale adevăruri și învățături“.

Natura este marea școală pentru o învățătură mai înaltă. Acolo nu găsim autorități care să ne încurce. Natura este *singura, unica autoritate*.

Orice piatră străveche, cu suprafața tocită de timp, fiecare fosilă, are de spus propria ei poveste; fiecare frunză dintr-un copac sau dintr-un arbust ne șoptește o poveste. Universul, cu nenumăratele sale corpuri cerești, mișcându-se într-o ordine perfectă și într-un ritm fără greș, ne cheamă să-l observăm și ne inspiră dorința de a cunoaște Sursa Tuturor Lucrurilor. Toate aceste învățături trebuie să fie deprinse din natură pentru a-i permite omului, în această viață pe pământ, să se pregătească pentru pasul următor în existența sa nemuritoare.

ORIGINEA RELIGIEI. – Ce este religia? Max Muller spune: „Religia este o facultate mentală care, independent de, ba chiar în ciuda simțului comun și a rațiunii, permite omului să cuprindă Infinitul sub diferite nume și forme. Fără această facultate nu ar fi posibilă nici o religie, nici măcar adorarea idolilor sau a fetișurilor, iar dacă vom asculta cu atenție, putem auzi în toate religiile un murmur al Spiritului, o luptă pentru a concepe ceea ce este de neconceput, de a exprima inexprimabilul, un dor de Infinit, o dragoste față de Dumnezeu.“

Atâta timp cât știm câte ceva despre gândurile și sentimentele omului, descoperim că el are o religie.

Intenția religiei, oriunde am găsi-o, este întotdeauna sfântă. Oricât de imperfectă ar putea fi o religie, ea așază întotdeauna sufletul omenesc în prezența lui Dumnezeu, și oricât de imperfectă și copilărească ar fi concepția despre Dumnezeu, ea exprimă întotdeauna cel mai înalt ideal de perfecțiune pe care sufletul omenesc îl poate atinge și cuprinde într-o anumită epocă“.

Perioada din istoria omenirii la care se referă aici Max Muller este cea cunoscută din punct de vedere geologic sub numele de Pleistocen, adică imediat după scufundarea Continentului Mu. Prin urmare, ceea ce găsim în acea vreme sunt doar umbre ale Religiei

Sacre Inspirate din Ținutul-Mamă, transmise oral din tată în fiu, timp de mii de ani, prin descendenții celor care au supraviețuit înălțării munților și valurilor catastrofale ce au acoperit ținuturile joase. Acest lucru este susținut într-un paragraf, în care Max Muller spune

„A existat o religie ariană primitivă, o religie semitică primitivă și o religie turanică primitivă, înainte ca fiecare dintre aceste trei rase primitive să se fi separat, având limbi, credințe și sentimente naționale diferite.

Zeul suprem primea același nume în mitologia străveche din India, Grecia, Italia și Germania și a fost consemnat ca atare Dyaus în sanscrită, Zeus în greacă, Jovis în latină și Tiu în germană (Wotan?). Aceste nume aduc în fața noastră toată strălucirea unui eveniment la care suntem și astăzi martori.

Strămoșii întregii rase ariene, cu mii de ani înainte de Homer sau de Vede, se închinau la o ființă nevăzută purtând același nume, numele Luminii și al Cerului. Să nu ne depărtăm și să spunem că aceasta era idolatrie și adorarea naturii. Nu intenționau acest lucru, dar se poate să fi decăzut în acea stare în perioade mai târzii. Dyaus nu însemna cerul albastru și nici, pur și simplu, cerul personificat: însemna altceva. În Vede întâlnim invocația „Dyaus Pitar“, corespunzând invocației grecești „Zeus Pater“ și celei latine „Jupiter Pater“ și care înseamnă în aceste trei limbi ceea ce însemna *înainte ca ele să se fi separat*: „*Tată Ceresc*“.

Să ne întoarcem în timp la perioada în care aceste trei limbi formau încă o singură limbă. În Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu, cu 70.000 de ani în urmă, zeitatea era frecvent numită „Tată Ceresc“ sau „Tată din Ceruri“. Acest nume era mai frecvent folosit decât oricare altul. Religia însăși se baza pe autoritatea părintească a lui Dumnezeu și pe frăția oamenilor. Fiind atât de important în scrierile străvechi, nu este de mirare că acest nume a rezistat de-a lungul timpului. Iisus, ale cărui învățături sunt exact cele ale Primei Religii, începe Rugăciunea Domnească prin cuvintele „Tatăl Nostru care ești în Ceruri“.

Alături de citatul din Max Muller, voi da câteva extrase din scriitori considerați autorități ale științei.

Kant și Schiller sunt amândoi de acord că „Un mit nu reprezintă o degradare sau o înjosire față de perfecțiunea originală, nici o victorie a senzualității asupra rațiunii, ci din contră, un progres al omului de la starea de primitivism către libertate și civilizație“.

Nu sunt de acord cu aceste idei, deoarece bunul simț îmi spune că lucrurile ar trebui inversate. Nouăzeci și nouă la sută din mituri

pot fi urmărite în legende. Legende sunt constituite din evenimente istorice transmise oral. Istoria este o consemnare a evenimentelor, astfel încât miturile, în loc să fie un „progres“, sunt de fapt un regres, deoarece ele arată că istoria, o parte din civilizație, a fost uitată. Așadar, acea civilizație a decăzut.

Taylor, în lucrarea sa „*Anthropology*“, scrie „Într-un anumit sens, fiecare religie este o religie adevărată. Marea chestiune care le domină spiritele este una la care noi, folosind cunoașterea noastră, nu putem răspunde decât pe jumătate – ce este viața, acel inefabil care este uneori, dar nu întotdeauna cu noi“.

Taylor ar fi putut să consulte cu mare folos pe indienii din America de Nord, pe polinezienii semi-civilizați, pe maori, pe sălbaticii din Africa de Sud și, mai presus de orice, învățăturile lui Iisus Hristos. Sălbaticii și semi-sălbaticii nu pretind că știu prea multe în acest sens. Am descoperit, totuși, că ei au o mare înțelepciune, nestingerită de Regina Miturilor, cunoscută sub numele de Știință.

De Brosses spune: „Toate națiunile au trebuit să înceapă cu fetișuri, continuând apoi cu politeismul și cu monoteismul“.

Îl suspectez pe De Brosses că se amuză cu teoriile despre originea noastră din maimuță. Acestea au tulburat pe oricine a venit în contact cu ele. Cu toate astea, îl lăsăm în pace, deoarece scriitori cum ar fi Max Muller, dr. Happell și profesorul Pfliderer se opun în mod direct unor astfel de ipoteze.

Mai jos, atunci când mă voi ocupa de începuturile religiei, voi arăta că omul a început prin a fi monoteist și abia după distrugerea Continentului Mu au fost practicate politeismul și idolatria. Următorul citat este la fel de extraordinar:

„Într-o perioadă foarte îndepărtată a civilizației din Egipt, Babilon, Mexic și Peru, Zeul Soare obținuse supremația ca primul și cel mai important dintre zei“.

Această afirmație este contrazisă de toate scrierile antice. Soarele nu a fost niciodată privit ca un zeu de către antici, ci doar ca un simbol al Divinității. Prin urmare, ei nu s-au închinat niciodată lui. Soarele a fost, de la început, simbolul monoteist al Divinității. Fiind simbolul monoteist sau colectiv al Divinității, era considerat cel mai sacru din toate simbolurile sacre.

Simbolul monoteist al Divinității a existat cu zeci de mii de ani înainte ca omul să se fi stabilit în Egipt, Babilon, Mexic sau Peru. Cum ar fi putut deci să obțină supremația în acea perioadă?

Capitolul II

RELIGII

RELIGIA CONTINENTULUI MU. – Este bine stabilit că toate religiile au o origine comună. Să vedem care a fost această origine.

Primele consemnări ale religiei sunt mai vechi de 70.000 de ani. Ele ne spun că un corp de maeștri inițiați și instruiți, de pe Continentul Mu, numiți înțelepții Naacal, au adus în diferitele colonii și imperii coloniale ale Ținutului-Mamă copii ale textelor Religiei Sacre Inspirate. Acești înțelepți Naacal au înființat în fiecare țară colegii pentru predarea teologiei și științelor. Preoții pregătiți în aceste colegii îi învățau la rândul lor pe oameni. Există o foarte interesantă scriere antică despre Chaldi, cum erau numite colegiile din Babilon. În ea se spune: „Oricine era binevenit, fie prinț ori sclav. Imediat ce intrau în templu, ei erau egali, fiindcă se aflau în prezența Tatălui Ceresc, Tatăl lor al tuturor, iar aici ei deveneau frați într-adevăr. Nu se percepea nici o plată, totul era gratuit“.

Pe întreg teritoriul coloniilor și imperiilor coloniale, aceste învățături erau cunoscute drept Misterele Sacre, denumire care s-a păstrat până în zilele noastre. În Orient, ele mai erau numite și Cărțile Epocii de Aur. Mai târziu, am descoperit printre scrierile Maya și egiptene că Misterele Sacre erau încredințate doar marilor preoți și moștenitorilor legali ai tronului“. Am găsit însă că nu este chiar așa. Multor filozofi greci care au fost în Egipt, le-au fost încredințate Misterele Sacre, printre ei fiind Solon, Platon, Pitagora și Thales. Din diferite scrieri Naacal, numite uneori Hanferit, și din traducerile Scrierilor Sacre Inspirate, voi încerca să schițez Prima Religie și să arăt cum era ea propovăduită omului primitiv.

Religia a apărut într-o perioadă foarte timpurie a istoriei omului; în mod evident, atunci când nu înțelegea ceva, acel lucru era explicat cât mai complicat. Se pare că s-a considerat necesară folosirea unor învățăminte concrete, a unor simboluri, în care imaginea trebuia să compenseze absența cuvintelor. Am descoperit

că cele mai vechi simboluri erau elementare, folosind linii simple și figuri geometrice simple. Mă refer la o perioadă cu peste 70.000 de ani în urmă, deoarece conform dovezilor păstrate, în acea vreme, omul stăpânea cele mai complicate imagini grafice, care îi uimesc astăzi pe marii noștri savanți.

Evident că religia a fost învățată la început în etape.

Mai întâi: Omul a fost învățat că exista o Ființă Supremă, Infinită și Atotputernică. Era Creatorul, care făcuse toate lucrurile, de deasupra și de dedesubt. Omul fusese creat de Ființa Atotputernică și era deci fiul său – adică Atotputernicul era Tatăl Ceresc al Omului.

În al doilea rând: Atunci când omul a fost creat, Creatorul a pus în trup un spirit sau suflet, care nu a murit niciodată, ci a continuat să existe la nesfârșit.

În al treilea rând: Atunci când omul a fost creat, el a fost predestinat ca trupul său material să se întoarcă în pământul din care a fost făcut. Când acest trup material murea, el elibera sufletul, care trecea în lumea de dincolo, unde aștepta să fie chemat pentru a ocupa un alt trup material.

Se pare că, imediat ce mintea sa primitivă a reușit să înțeleagă faptele, el a fost învățat că sufletul său primea o misiune. Această misiune era ca sufletul să conducă trupul material pentru depășirea dorințelor materiale. Atunci când această misiune era îndeplinită, sufletul era chemat înapoi la Marele Izvor și trăia apoi veșnic într-o perfectă bucurie și fericire.

Omul a fost învățat că o viață materială este atât de scurtă încât sufletul nu ar putea să depășească toate dorințele materiale, fiind prin urmare predestinat să treacă prin mai multe trupuri, deci prin mai multe vieți, până când misiunea era îndeplinită. Aceste reîncarnări sau reîntrupări succesive constituiau salvarea sufletului.

În al patrulea rând: Fusese bine întipărit în mintea sa faptul că Tatăl Ceresc era *Marea Iubire* ce conducea Universul și nu murea niciodată. Omul fusese învățat că iubirea Tatălui Ceresc era mult mai mare decât iubirea tatălui pământesc, care era doar o reflectare a Tatălui Ceresc. Așadar omul trebuia întotdeauna să se apropie de Tatăl Ceresc fără teamă sau groază și în perfectă credință și iubire, știind că mâini iubitoare erau pregătite să-l primească.

În al cincilea rând: Omul a fost învățat că toată omenirea fusese creată de același Tată Ceresc; prin urmare, toți oamenii erau frații și surorile sale și trebuiau tratați ca atare în toate ocaziile.

În al șaselea rând: În sfârșit, el fusese învățat despre datoriile sale pe pământ, despre felul cum trebuia să trăiască pentru a se

pregăti să merite trecerea în lumea de dincolo, atunci când era chemat. I se atrăgea în mod special atenția că trebuia să urmeze căile Adevărului, Iubirii, Generozității, Castității, cu deplină iubire și credință în Tatăl Ceresc.

Din această scurtă și nu foarte potrivită prezentare schițată se vede că principiile fundamentale ale primei religii a omului erau: Calitatea de Tată a Divinității și Frăția Omului.

Judecând după diferitele învățături religioase ale Scrierilor Sacre Inspirate, expresia „Frăția Omului“ nu însemna că toți oamenii erau considerați ca frați de sânge unii față de ceilalți. Mi se pare că expresia era simbolică sau folosită ca exemplu într-o explicație mai amplă. Cred că exemplul nostru modern explică mai bine sensul pentru mintea omului de astăzi: „Fă celorlalți ceea ce ți-ar place să-ți facă și ei“ sau „Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face“. Acest lucru pare să fie confirmat de cele patruzeci și două de întrebări din ritualul închinat zeului egiptean Osiris. Dacă noi toți am respecta această „Regulă de Aur“, nu ar mai apărea conflicte între oameni și lumea ar trăi într-o relație virtuală de frăție.

Cred, de asemenea, că sensul cuvântului „generozitate“ sau „caritate“ nu este pe deplin înțeles astăzi. El se referă la suflet mai degrabă decât la componenta materială a omului. Nu cuprinde doar acțiuni caritabile materiale, cum ar fi să-i hrănim pe cei înfometați și să-i îmbrăcăm pe cei goi, ci și să avem gânduri bune și caritabile față de ceilalți. Nu ar trebui să gândim rău despre nimeni, ci doar să-i ajutăm pe ceilalți să-și depășească slăbiciunile. Marele Maestru Iisus ne-a dat un exemplu în acest sens.

SIMBOLURI. – În toate aceste învățături, omului străvechi i se reamintea că nu trebuia să se închine în nici un fel la vreun simbol, oricât de sacru ar fi el; că simbolurile erau folosite doar pentru a-și concentra mintea asupra Divinității, a venerării și implorării sale. Având ochii fixați asupra simbolului, alte obiecte erau excluse din câmpul viziunii sale.

Simbolurile din bisericile noastre nu ar trebui să fie interpretate greșit astăzi, cel puțin în unele cazuri. Odată am stat în biserică exact în spatele unui om de afaceri înstărit. De fiecare dată când credincioșii ingenuncheau să se roage, acest stâlp al bisericii, fiindcă era unul dintre ei, scotea din raft o carte legată ca o carte de rugăciuni. Atunci când a deschis-o, am văzut că era un registru cu șiruri de cifre așezate în coloane cu debit și credit. El mergea în sus și în jos cu degetul pe aceste cifre, mormăind ceva astfel încât toți cei din jur credeau că se roagă în modul cel mai serios. Era el cu gândul la Dumnezeu? Simbolul pe care îl utiliza îl călăuzea către material și nu către spiritual.

TEOLOGIE. – Religia Continentului Mu nu avea teologii sau dogme. Totul era propovăduit în limbajul cel mai simplu, cel mai pe înțeles, pe care îl putea pricepe și cel mai puțin învățat.

Teologiile și dogmele au pătruns în religie după scufundarea Ținutului–Mamă. Atunci când a dispărut Continentul Mu, a dispărut și controlul exercitat asupra coloniilor și imperiilor coloniale. Atunci a început să apară confuzia în teoria și practica religioasă și continuă să existe până astăzi. Cineva care ține seama de situația actuală a religiei poate vedea că este într-un proces de erodare și că ruinarea sa completă este doar o chestiune de timp. Atunci când aceste ruine vor fi înlăturate, va apărea o concepție nouă, mai pură privind spiritualitatea. Religia nu poate să dispară până când omul nu va atinge perfecțiunea care i-a fost predestinată.

Situația în care se află astăzi religia noastră nu este ceva nou. Încă de două ori în cursul istoriei omenirii, religia a mai decăzut datorită teologiilor și consecințelor generate de acestea. Din cenușa religiilor actuale se va înălța o nouă religie. „Când zeii vor să-l nimicească pe om, mai întâi îi iau mințile“. Nebunia se manifestă sub formă de bigotism, iar astăzi există destule teologii imposibile și alte numeroase erori.

DE CE AU DECĂZUT VECHILE RELIGII. – În diferite momente ale istoriei omenirii, preoții lipsiți de scrupule au provocat prăbușirea religiei, introducând sisteme teologice vicioase, create din invenții, extravagante și imoralitate; omisiunile, traduceri false și corupte ale Scrierilor Sacre Inspirate ale Continentului Mu au dus la apariția unui număr incredibil de religii.

Aceste sisteme au fost inventate de preoți cu scopul de a inspira temeri superstițioase în inimile oamenilor, de a-i ademeni, cu trup și suflet, în sclavia preoțimii. Realizând acest lucru, preoții reușeau în scurt timp să acumuleze bogății și să devină atotputernici. Acest lucru a fost ilustrat în mod strălucit în Egipt, unde preoții lui Ammon au obținut nu doar bogățiile țării, ci chiar și tronul. Totuși, atunci când au încercat să controleze armata, militarii s-au revoltat și i-au alungat sub amenințarea sulitelor în Etiopia, de unde nu li s-a mai permis să revină în Egipt. Acumularea și concentrarea averilor duce în mod inevitabil la ruinarea unei țări. Există cel puțin douăsprezece consemnări istorice ale unor situații de acest fel.

Prima mare încălcare a tradițiilor religioase pe care am găsit-o consemnată a avut loc în Atlantida cu circa 22.000 de ani în urmă. Fenomenul este denumit „extravagante în învățăturile preoțești“. Marele Maestru Osiris a înlăturat aceste extravagante și a reafirmat religia originală a Tatălui Ceresc și a Frăției Omului. În memoria acestui Mare Maestru, religia a primit numele său.

RELIGIA OSIRIANĂ. – Atunci când Thoth din Atlantida a înființat colonia din Delta Nilului a început istoria Egiptului. Thoth a construit primul templu la Sais și a propovăduit Religia așa cum fusese reasezată de către Osiris cu 6.000 de ani înainte.

În momentul scufundării Continentului Mu, Ra Mu, Regele și Marele Preot al Ținutului–Mamă s-a adresat mulțimii care se ruga spunând:

„Veți muri toți împreună, voi și sclavii și bogații voștri. Din cenușa voastră se vor înălța noi popoare, iar dacă ele vor uita că sunt superioare nu prin ceea ce iau, ci prin ceea ce dau, li se va întâmpla același lucru“.

Cele prezentate anterior arată că oamenii se abătuseră de la învățăturile bisericii, devenind materialişti și uitând de Dumnezeu și nu au fost călăuziți de preoți în acest sens. Se pare că ei au decăzut de la nivelul spiritual la cel material: au acumulat bogății și au uitat de Dumnezeu. Acest lucru poate fi coroborat cu o afirmație anterioară, în care Ra Mu spunea:

„Nu am prezis eu toate astea? “

Preoții din Egipt au fost cei care au provocat valul catastrofal de zei falși, de idolatrie și de degradare spirituală care a invadat pământul. Atât de bine și-au realizat ei josnicele proiecte încât ordinele preoțești din întreaga lume au fost atrase în vârtej, contribuind la prăbușirea spirituală a religiei. Acest fenomen a început cu peste 5.000 de ani în urmă și religia osiriană coruptă a dispărut de mult timp. Multe din extravagantele sale au persistat, totuși până în vremea noastră și se găsesc întruchipate în concepțiile noastre religioase.

Egiptenii au fost primii care au propovăduit venerarea simbolurilor, lucru strict interzis în cadrul vechii religii. Astfel a început idolatria. Pasul următor a fost inventarea unui diavol pe care ei l-au numit Set. Pentru această ființă malefică ei au imaginat un teritoriu, pe care l-au numit Iad.

Extravagantele cu care descriau acest tărâm nu au limite și ne putem mira cum ar putea să le accepte o persoană sănătoasă. Conform acestor învățături, Iadul era un loc cu flăcări veșnice din pucioasă. Prins în aceste flăcări sulfuroase, Sufletul era veșnic chinuit.

Sufletul omului este un spirit. Nici un element nu poate atinge sau nu poate veni în contact cu un spirit. Sulful este un element. Așadar, el nu poate veni în contact cu un spirit, deoarece spiritul respinge orice element material. Chiar dacă nu s-ar întâmpla acest lucru, forțele spiritului sunt mult mai înalte decât cele ale căldurii, pe care spiritul le-ar putea respinge.

Voi arăta în continuare cum a reușit diavolul să apară. S-a pretins că diavolul a fost un arhanghel, căzut în disgrație și aruncat din cer în iad. Cei patru arhangheli sunt doar un alt veșmânt pentru Cele Patru Mari Forțe Primare, sau „o nouă mască“ așa cum spunea Max Muller. Cum Cele Patru Mari Forțe Primare există încă, acționează și controlează Universul ca și în vechime, este clar că nici una dintre ele nu a „căzut“, așa cum ne-ar face să credem întâmplarea cu Lucifer.

În acest fel, preoții egipteni au târât în mocirlă Religia Osiriană pură, cu care începuse istoria Egiptului acum circa 10.000 de ani, făcând ca poporul să decadă și să ajungă în robia cuceritorilor străini. Înainte de această invenție egipteană nu era cunoscut diavolul. Omul fusese învățat că existau două influențe exercitate asupra lui, aici pe pământ – o influență materială, care emana din trupul său pământesc și o influență spirituală, care venea din sufletul său. Influența sa spirituală avea puterea de a o învinge pe cea materială, iar destinul său era să domine în cele din urmă. Cu toate acestea el trebuia să treacă prin mai multe încarnări sau întrupări înainte, de împlinirea acestei misiuni, după care sufletul se reîntorcea la Marele Izvor.

Preoții hinduși, întotdeauna gata să-și însușească rapid orice avantaj material, i-au urmat pe preoții egipteni în procesul de decădere a religiei. Un obstacol pe care l-au avut totuși de trecut l-a constituit existența înțelepților Naacal. Aceștia erau statornici în respectarea învățăturilor Primei Religii. Prin urmare, preoții brahmani au început să-i persecute pe înțelepții Naacal, obligându-i în cele din urmă să se retragă în munții acoperiți de zăpadă din nordul Indiei. Atunci când acești oameni sfinți au fost înlăturați, procesul de corupere și decădere a religiei a început.

Nedorind să împrumute diavolul de la egipteni, preoții brahmani au inventat unul propriu și l-au numit Shiva.

Din momentul în care Shiva a fost transplatat în religia hindusă, istoria ne arată că hindușii au decăzut din apogeul civilizației lor, atins din perioada în care se aflau sub influența Ținutului-Mamă. Pentru a confirma această apreciere, vom da câteva citate din unele lucrări istorice:

M. D. Voltaire: *Istorie Universală (Universal History)*, 1758, volumul 3, pagina 13.

„Școala vechilor gimnozofi există încă în marele oraș Benares de pe malurile Gangelui. Acolo brahmanii cultivă *Limba Sacră*, pe care ei o numesc *Hanferit* (Sanscrită, n. trad.) și o consideră drept cea mai veche dintre toate limbile (textele înțelepților Naacal sunt scrise în această limbă).

Ei admit existența geniilor, ca și persanii primitivi. Îi învață pe discipolii lor că simbolurile sunt făcute doar pentru a fixa atenția oamenilor și sunt *embleme* diferite ale Divinității. Dar cum această teologie sănătoasă nu le-ar fi adus profituri, ei au ascuns-o de oameni (și au propovăduit învățături care produceau o venerație și o teamă superstițioasă).

Datorită acestui lucru, indienii nu au mai fost poporul care deținea cunoașterea superioară, țara în care grecii antici obișnuiau să întreprindă călătoriile lor de studiu“.

India a fost leagănul filozofiei grecești. Până în anul 500 î. Chr., grecii se duceau în India să învețe. Când începuseră să se ducă nu știu, poate cu vreo mie de ani înainte.

W. Robertson: *Studiu istoric despre India (An Historical Disquisition of India)*, 1794, pagina 274.

„Brahmanii, se știe bine, au împrumutat religia, ca și toate celelalte științe ale civilizației, de la înțelepții Nagas, cei foarte civilizați, care au fost apoi persecutați fără încetare“.

Una din invențiile preoților hinduși a fost faptul că omul a fost creat mai întâi ca un fir de iarbă, apoi s-a transformat într-un pește, într-un șarpe, într-un animal mamifer și, în cele din urmă, a devenit om. Ei mai sunțin, de asemenea, că orice lucru, totul, este o parte a lui Dumnezeu și că toate lucrurile puse alături sunt Dumnezeu însuși. Ba acești preoți mai susțin că idolatria este un păcat. Să analizăm această concepție.

Idolatria este un păcat. Închinarea la idoli din lemn și din piatră este idolatrie. Închinarea la Dumnezeu nu este idolatrie. Cum lemnul și piatra sunt părți ale lui Dumnezeu, bucățile de lemn sau de piatră ar fi adorate ca părți ale lui Dumnezeu: deci nu există idolatrie, fiindcă totul este venerat ca parte a lui Dumnezeu. Ce poate fi mai fantastic decât acest raționament? Ba mai mult, am găsit aceeași concepție la una din sectele noastre religioase de astăzi, și ei se consideră creștini. A exprimat vreodată Iisus Hristos o asemenea absurditate?

Preoții brahmani și-au făcut bine treaba, pentru că au înrobuit oamenii și le-au înghețat creierele. Însă India se trezește astăzi. Își înlătură cătușele puse de preoți și a început să-și recâștige locul demn de invidiat printre națiunile lumii, recăpătându-și vechea religie și civilizație. Și va fi din nou în poziția demnă din care a decăzut. Călugării brahmani nu vor mai fi „de neatins“, primindu-și locul meritat ca frați în această țară. Dar hindușii trebuie să nu uite că ei sunt doar în ascensiune, „vârful crucii încă nu se vede din ape“.

Acum câteva mii de ani, preoții au ajuns în general la culmea ororilor, instituind oribila practică a sacrificiilor umane. Acest adaos a provocat consternare și a întărit teama oamenilor din toate țările. Nimeni nu știa dacă nu cumva avea să fie următoarea persoană întinsă pe piatra însângerată sau învăluită în flăcările mistuitoare. Aceste sacrificii umane se presupune că au dispărut la oamenii așa-zisi civilizați. Dar este acest lucru adevărat? Nu se mai sacrifică astăzi vieți omenești sub alte măști? Și ce putem spune despre religiile și oamenii de astăzi? Singura diferență față de acum 3.000 de ani este că masca de suprafață pusă deasupra sălbăticiiei noastre este mai groasă.

Biserica catolică are o pagină însângerată care îi desfigurează istoria prin faptele Inchiziției.

Biserica protestantă are o mare pată pe blazon prin arderea vrăjitoarelor.

Biserica Mahomedană s-a născut cu sabia, a trăit cu sabia și va muri prin sabie – sângele acoperă fiecare pagină a istoriei sale.

Au urmat creștinii învățăturile Marelui Maestru Iisus Hristos, care propovăduia doar bunătatea și dragostea frățească? Firește că nu ! Ei au urmat setea crudă de sânge alimentată de fanatism și bigotism. Suntem noi înșine mai buni astăzi? Cred că nu. Seta noastră de sânge ne face să spânzurăm, să împușcăm și să electrocutăm în numele legii. Care lege? Nu a lui Dumnezeu, pentru că legea Lui spune: „*Să nu ucizi*“. Cu toate marile noastre profesii ale civilizației, rămânem încă sălbatici la suflet și la inimă și eu am cunoscut mulți sălbatici mult mai civilizați decât suntem noi. Înălțăm fortărețe și ducem războaie cumplite unii cu alții datorită lăcomiei de a avea putere și bogății. Este aceasta civilizație sau pur și simplu o paradă? Putem să îmbrăcăm un porc în aur și porcul tot porc rămâne. Aurul este doar o mască de fațadă; porcul însă rămâne în forma sa originală. Civilizația noastră este doar o mască de fațadă care ascunde adevărul nostru chip – nici inimile și nici caracterele noastre nu sunt afectate pentru că suntem ceea ce suntem.

Voi prezenta acum, prin intermediul Diagramei Cosmogonice a Continentului Mu, care a fost Prima Religie a Omului, Religia Sacră Inspirată a Continentului Mu.

DIAGRAMA COSMOGONICĂ A CONTINENTULUI MU.
– Această diagramă a stat la originea tuturor celorlalte diagrame cosmogonice care pot fi găsite în întreaga lume.

Invențiile, modificările, adăugirile unor noi elemente, pentru a le adapta noilor sensuri, au făcut din toate acestea un adevărat coșmar.

Una din cele mai importante adăugiri a fost cea a existenței unui iad, care apare în diagramele cosmogonice indiene, babiloniene, asiriene, caldeene și egiptene. Acest iad este reprezentat în diferite diagrame sub forma unui cerculeț așezat sub figura principală, exteriorul cercului simbolizând Universul, ceea ce însemna că iadul se afla în afara pământului. Cum diavolul nu era cunoscut pe Continentul Mu, în diagrama sa cosmogonică nu apare nici un iad.

DESCIFRAREA DIAGramei COSMOGONICE A CONTINENTULUI MU. – Pe Continentul Mu, novicei i se cerea să învețe în profunzime diagrama și să repete ceea ce era scris pe ea, ca fiind propriile sale convingeri spirituale. Exact așa cum astăzi copiilor li se predă Biblia, copiii de pe Continentul Mu erau instruiți în cunoașterea acestei diagrame.

Construcția diagramei. – În centru se află un cerc în interiorul a două triunghiuri încrucișate și împletite. Fiind împletite, ele formează o singură figură.

Aceste două triunghiuri sunt înscrise într-un al doilea cerc, formând douăsprezece diviziuni.

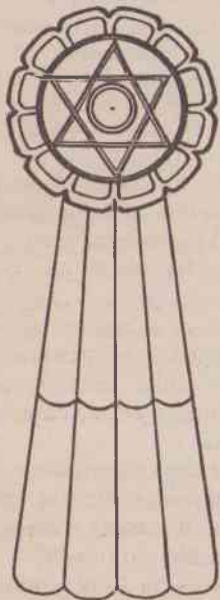

Diagrama Cosmogonică a
Continentului Mu.

Dincolo de acest cerc este încă unul, cu un spațiu între ele. În exteriorul acestui cerc sunt 12 cochilii de scoici. Din afara acestor cochilii atârna o fundă împărțită în opt părți.

Semnificațiile acestor figuri. – Cercul central este o reprezentare a soarelui și simbolul Divinității care sălășluiește în ceruri.

Cele douăsprezece diviziuni, formate din încrucișarea celor două triunghiuri, sunt porțile Cerului, unde sălășluiește Tatăl Ceresc. Aceste porți simbolizează virtuțile, cele douăsprezece mari virtuți pământești, pe care omul trebuie să le aibă înainte de a putea intra pe aceste porți, printre ele fiind Iubirea, Speranța, Caritatea, Castitatea, Credința etc. În fruntea listei se află Iubirea.

Spațiul dintre primul și al doilea cerc este lumea de dincolo, prin care trebuie să treacă sufletul pentru a ajunge la porțile Cerurilor.

Cele douăsprezece cochilii de scoici din exteriorul celui de-al doilea cerc sunt porțile către lumea de dincolo și simbolizează cele douăsprezece mari ispite terestre care trebuie depășite de trupul material, înainte ca sufletul să poată trece prin aceste porți către lumea de dincolo.

Funda cu cele opt părți simbolizează cele opt căi spre Cer și arată că acțiunile și gândurile omului trebuie să urce către porțile lumii de dincolo. Exprimate în limbajul actual, cele expuse mai sus pot fi transpuse astfel:

CREZUL. – Cred că există opt căi pentru a ajunge la Cer (urmează menționarea lor). Sufletul meu va ajunge la porțile lumii de dincolo, după ce va străbate aceste căi. Pentru a intra pe aceste porți, sufletul meu trebuie să dovedească faptul

că trupul pă-mântesc a depășit cele două-

sprezece mari ispite terestre (urmează menționarea lor). Arătând că a îndeplinit aceste lucruri, sufletului meu i se va permite să treacă în lumea de dincolo. Străbătând această lume, sufletul ajunge la porțile Cerului. Aici sufletul meu trebuie să dovedească faptul că are cele douăsprezece mari virtuți (urmează menționarea lor). Arătând că a împlinit aceste lucruri, sufletului meu i se va permite să treacă prin porțile Cerului către Tronul Gloriei, unde stă Tatăl Ceresc, care așteaptă să îl primească.

Avem noi astăzi ceva asemănător, în oricare din religiile și sectele noastre, care să se poată compara cu această frumoasă concepție atât de simplu exprimată?

Aceasta a fost Religia Continentului Mu, Ținutul-Mamă, și Prima Religie a Omului.

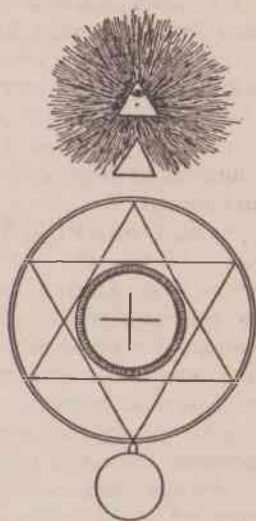

Diagrama cosmogonică babiloniană.

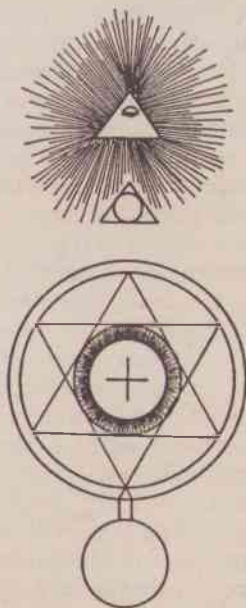

Diagrama cosmogonică caldeeană și Sri Santara.

IISUS ȘI RELIGIA CREȘTINĂ. – Iisus a fost un Maestru, cel mai mare și cel mai iscusit care a trăit vreodată pe pământ.

Iisus nu a propovăduit o religie nouă; el a transmis pur și simplu Prima Religie Originală, așa cum este ea cuprinsă în Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu.

Rugăciunea Domnească, Tatăl Nostru, cea mai importantă operă de acest fel scrisă ori spusă vreodată, se găsește în Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu. Iisus a condensat textul străvechi pentru a corespunde limbajului din vremea sa. El a cuprins ansamblul componentelor materiale ale religiei în câteva propoziții scurte, fără să scape nimic din ceea ce era necesar pentru salvarea sau mântuirea omului. Religia propovăduită de Iisus Hristos a fost numită religia creștină, dar nici cinci la sută din cei care mărturisesc că-i urmează învățăturile nu o fac într-adevăr; ceilalți nouăzeci și cinci la sută urmează presupusele învățături ale apostolilor, întocmite de un conclav de preoți, la mult timp după ce Iisus și apostolii săi porniseră în marea călătorie. Ei numesc acest text Crezul Athanasian (după Sfântul Athanasie, patriarhul Alexandriei, circa 296–373 d. Chr., n. trad.). Ca titlu, au împrumutat numele de creștin.

Învățăturile acestei religii cuprind astăzi unele extravagante pe care preoții din Egipt le-au transplatat în Religia Osiriană. Acestea sunt atât de contrare adevăratelor învățături ale lui Iisus Hristos, încât este regretabil. Teologiile și bigotismul, la care se poate adăuga încăpățănarea supremă, au constituit clopotele de înmormântare ale religiei creștine. Preoții acestei religii condamnă depărtarea de biserică a oamenilor din întreaga lume. Acest lucru este ușor de înțeles de către oricine caută să gândească. Însă nu pare să fi existat vreodată preoți care să gândească. În loc să se plângă amar de „depărtarea oamenilor de biserică“, așa cum fac, preoții ar trebui să înțeleagă faptul că ei înșiși sunt vinovați. Publicul primește o educație superioară față de alte vremuri. Oamenii încep să gândească pentru ei înșiși. Gândirea le arată teoriile și credințele imposibile care le-au fost transmise și bigotismul care le însoțește. Având un nivel mai înalt de educație, capacitatea lor de înțelegere nu le mai permite să accepte aceste lucruri și în acest fel se depărtează pur și simplu de ele.

Au devenit oamenii necredincioși? Nu! Din contră, ei au devenit mai religioși. Inima tânjește după adevăr, după cunoașterea Tatălui Ceresc, ca un Iubitor de oameni. Dacă ar oferi oamenilor un serviciu religios simplu, liber și plin de adevăr, nici o biserică nu ar fi atât de încăpătoare pentru a-i primi pe toți cei care vor veni să participe.

Există totuși o criză în biserica de astăzi. În cât timp se va prăbuși structura? Se erodează rapid și curând va forma o grămadă de ruine.

Odată atmosfera limpezită, Religia Originală va reveni – religia care așază spiritualul mai presus de material, care propovăduiește Iubirea Tatălui Ceresc și adevărata frăție a omului, așa cum s-a întâmplat atunci când exista Continentul Mu.

Am afirmat că mai păstrăm încă în religiile noastre actuale o parte din invențiile și extravaganțele transpuse în religie de preoții lipsiți de scrupule. Acestea mai persistă și nu au fost niciodată eliminate din religiile vremii noastre. Voi menționa câteva; pentru a le menționa pe toate ar fi nevoie de mai multe volume.

DIAVOLUL ȘI IADUL. – Am menționat deja originea și data când au fost introduse.

ZĂMISLIREA PREACURATĂ sau NAȘTEREA IMACULATĂ. – Originea acesteia trebuie căutată în Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu. Apare în a Cincea Poruncă a Creației:

„Din aceste ouă cosmice viața a apărut așa cum s-a poruncit“.

Într-o altă tăbliță, în care sunt explicate poruncile creației, ouăle cosmice sunt numite „fecioarele vieții“. Propoziția este: „Hol Hu Kal“. În traducere înseamnă: Hol – închis; Hu – pânțec virgin; și Kal – a deschide, adică: „A pătrunde sau a deschide pânțele virgin“, și, printr-o extindere permisă: „A pătrunde sau a deschide pânțele virgin al vieții“.

Din acest motiv, oamenii străvechi numeau apele „matca vieții“, deoarece până în acea perioadă din istoria pământului nu apăruse viața. Așadar, viața a apărut pentru prima dată în ape. Apariția vieții deschisese pânțele virgin al apelor.

Mai târziu, Cele Patru Forțe Creatoare, care emanau din Divinitate, au primit și ele nume de zei, special conferite.

Fiind Primele Porunci Cunoscute sau executori ai poruncilor Creatorului, acestea au fost considerate ca rezultând dintr-o naștere imaculată, pentru a corespunde cu învățăturile Scrierilor Sacre

Diagrama Cosmogonică
Hindusă

Inspirate privind apariția vieții. Așadar, Prima Viață, creată fie de zei, fie de natură, a fost rezultatul aceluia Hol Hu Kal.

Pe baza acestei concepții străvechi, preoții moderni (din ultimele două mii de ani) au inventat zămisirile preacurate și nașterile imaculate pentru diferiți oameni care au existat, de exemplu Maestrul. Preoții au făcut ca Iisus, Marele Maestru, să vină pe lume prin naștere imaculată și, uitând ei înșiși, i-au dat obârșia, precum și arborele genealogic până la David.

Erudiții noștri savanți nu puteau fi mai prejos decât preoții. Ei ne spun că toți regii străvechi erau veniți pe lume prin naștere imaculată, deoarece erau „Fiii Soarelui“. Acei regi nu pretindeau așa ceva. „Fiul Soarelui“ era un titlu acordat conducătorilor sau împăraților unui imperiu colonial care depindea de Continentul Mu, Imperiul Soarelui și Suzeran al întregii lumi.

Mai înainte am afirmat că Iisus Hristos nu a propovăduit o nouă credință, ci Religia Originală a Omului.

Bătrânul meu prieten, Rishi, nu obosea niciodată să vorbească despre Iisus, Marele maestru. Într-o zi, el mi-a spus: „Rugăciunea Domnească sau Tatăl Nostru, cum îi spun creștinii, este cea mai importantă capodoperă de stil și de concizie scrisă vreodată, pentru că era cuprinde în câteva paragrafe scurte întreaga religie străveche. Să luăm, de exemplu, începutul: „Tatăl Nostru care ești în Ceruri“. În aceste șase cuvinte sunt cuprinse mai multe elemente ale religiei străvechi. În primul rând, ni se spune că suntem copiii Săi; prin urmare, că toți oamenii sunt frați și surori. „Și iartă-ne nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri“. Aceste cuvinte simple exprimă datoria noastră față de ceilalți și faptul că ar trebui să ne iubim unii pe alții ca frații și surorile. Din nou, „Tatăl Nostru“ ne spune că ar trebui să ne apropiem de El ca și de tatăl nostru pământesc, cu dragoste și încredere. „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi“ este o altă expresie minunată și pătrunzătoare. Ea ne spune că trebuie să evităm lăcomia și patima de a strânge bogății și să ne bazăm pe El pentru nevoile noastre zilnice. El va avea grijă de noi, lăsându-ne să acumulăm bogății spirituale, fără să ne îngrijim de cele materiale.

„Vei observa, fiul meu, că templul nostru nu are bogății, așa cum nu au nici persoanele care au legătură cu el. Noi depindem în întregime de ceea ce ne trimite zilnic Tatăl Ceresc prin oameni. Credința noastră în El este oarbă, astfel încât El nu ne lasă niciodată să dorim ceva în van“. Și putem continua așa cu fiecare rând din Rugăciunea Domnească.

O altă expresie din Tatăl Nostru care merită comentată este:

„Și nu ne duce pe noi în ispită“. Aceasta, spunea el „era, fără discuție, o traducere greșită a cuvintelor Maestrului și greșeala a fost, desigur, neintenționată, provenind dintr-o lecțiune neatență“. Apoi a continuat: „Să ne gândim puțin. Într-unul din paragrafe, s-a arătat că tatăl Ceresc este Atotputernic, fiindcă se spune: „Că a ta este Impărăția și Puterea și Slava“. Aici se arată că cel ce ne-ar duce în ispită este chiar Atorputernicul. Așadar, fiind Atotputernic, nu poate să greșească; și cine este cel Atotputernic? Tatăl Nostru Ceresc cel Iubitor de oameni, a cărui iubire conduce Universul. Ar putea el să-și uite marea Sa iubire și să întindă o cursă pentru căderea fiului său? Imposibil!

„Cred că vorbele Maestrului, traduse corect, ar fi: „Lasă-ne să nu fim duși în ispită“ sau „Nu ne lăsa pe noi în ispită“; pentru că, în Scrierile Sacre Inspirate, găsim: „O, Tată Ceresc, nu lăsa ispita să ne ajungă ori să ne înconjoare. Și dacă se întâmplă asta, scapă-ne de ea“. Din aceste motive, cred că vorbele marelui maestru au fost neintenționat citate sau traduse greșit.

El îmi spunea că una din temele cardinale ale Marelui Maestru Iisus era reîncarnarea sau reîntruparea, ceva aproape în întregime omis din relatările noastre biblice despre el, precum și din slujbele noastre religioase.

El mi-a spus multe legende despre Iisus, care au pătruns în folclorul oriental, dintre care una este universală și povestită peste tot. Întâmplarea s-a petrecut în Lahore, unde Iisus a rămas cu unul dintre discipolii săi, numit Ajainin.

Într-o zi, Iisus și Ajainin stăteau în porticul unui templu și în acel timp a intrat în curtea templului un grup de cântăreți rătăcitori, care au început să cânte. Muzica lor era foarte bogată și delicată, iar Iisus a remarcat:

„Printre cei mai suspuși oameni de pe pământ nu avem muzică mai dulce decât cea pe care ne-o prezintă acești barbari copii ai junglei“

Ajainin a răspuns: „De unde au ei acest talent? Într-o viață scurtă, ei nu puteau desigur să deprindă o asemenea perfecțiune a vocii și o asemenea cunoaștere a armoniei și a ritmului“.

Iisus a răspuns: „Oamenii le numesc minuni. Nu sunt minuni; toate lucrurile rezultă din legi naturale. Acești oameni nu sunt tineri; o mie de ani nu ar ajunge pentru a fi înzestrați cu o astfel de expresie divină și cu o asemenea puritate a vocii. Acum zece mii de ani acești oameni stăpâneau armonia. În vremurile de demult, ei au străbătut cărările și răscrucile vieții și au prins melodia vocilor naturii. Ei au revenit pentru a continua să învețe alte lecții din diferite note ale naturii.

În timp ce mă plimbam într-o zi cu bătrânul Rishi, vorbind despre multele religii din lumea de astăzi și despre activitatea misionarilor creștini, el mi-a relatat o povestire foarte populară printre preoții locali despre un hindus sărac, pe care îl prinsese noaptea pe drum, și un misionar creștin.

„Un misionar l-a întrebat pe unul din mulțime, de ce crede el că religia are atât de multe secte? Hindusul sărac a răspuns: „Religiile sunt ca degetele unei mâini. Cum să spunem care este cea corectă? A fost cândva o dispută între degetele mâinii în legătură cu întrebarea: Cine este mai important?

Degetul mare a spus: Eu ar trebui să fiu considerat cel mai important, fiindcă este clar că niciunul dintre voi nu ar putea face nimic fără mine.

A!, a spus degetul arătător, ce este mai important decât să arăți drumul? Acesta este rostul meu. Eu trebuie să stau pe primul loc.

Eu, a spus degetul mijlociu, îmi bazez pretențiile pe principiile matematice. Când ții mâna în sus, care deget este mai înalt? Eu, deci eu ar trebui să fiu pe primul loc.

Nu, a spus degetul inelar, pentru că, deși este important să arăți drumul și argumentele matematice sunt puternice, există un lucru și mai puternic și acesta este dragostea. Când simbolul dragostei, inelul, este pus pe mână, locul lui este pe degetul inelar. Deci supremația mi se cuvine.

Ascultați-mă și pe mine, a spus degetul mic, este adevărat că eu sunt mic și voi sunteți mari. Argumentele matematice sunt puternice și dragostea este mai puternică. Dar este un lucru mai presus de toate și acesta este închinarea. Când vă apropiați de Dumnezeu, eu sunt degetul pe care îl alegeți să fie cel mai aproape în rugăciunile voastre. Pentru că, atunci când împreunați mâinile, le ridicați și le țineți astfel. Așadar, eu ar trebui să fiu pe primul loc.

Și bătrânul Rishi s-a întors către mine zâmbind și m-a întrebat: „Care este părerea ta, fiul meu? “ Filozofia hindusului sărac m-a pus în încurcătură. Așa că îi las pe cititorii mei să dea un răspuns.

Odată, bătrânul Rishi m-a informat că legendele din temple afirmă: „Iisus, în timpul cât a călătorit și a stat prin mănăstirile din Himalaya, a studiat Scrierile Sacre Inspirate, limba, scrierea și Forțele Cosmice din Ținutul-Mamă“.

Faptul că Iisus a fost un Maestru al Forțelor Cosmice, având o cunoaștere deplină a Religiei Originale, este evident în Cărțile Noului Testament; Însă acolo nu se spune că el înțelegea limba folosită pe Continentul Mu. Această cunoaștere este dovedită de

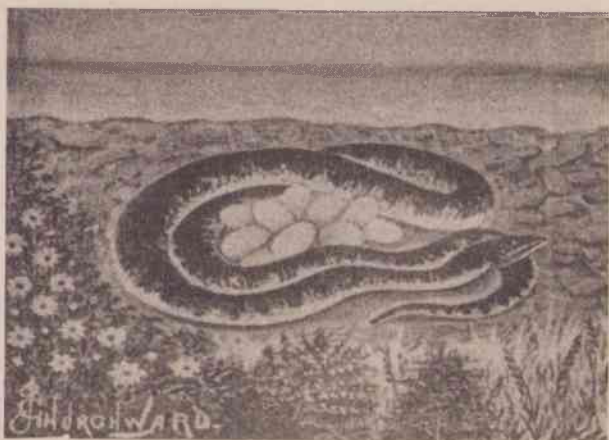
ultimele sale cuvinte, zgâriate cu unghia pe Cruce: „Eli, Eli, lama sabac tha ni“.

Aceste cuvinte nu sunt în ebraică și nici într-o altă limbă vorbită în Asia Mică în timpul vieții lui Iisus. Este limba pură a Ținutului-Mamă, pronunțată și scrisă greșit în Noul Testament. Expresia ar fi trebuit să fie scrisă, citită și pronunțată: „Hele, hele, lamat zabac ta ni“.

Traducerea este următoarea: Hele – Mă sting, îmi pierd cunoștința. Hele – Mă sting, îmi pierd cunoștința; lamat zabac ta ni – întunericul se lasă peste fața mea.

Nu sunt singurul care a tradus astfel acest text. Regretatul Don Antonio Batres Jaurequi, un reputat savant din Guatemala și bun cunoscător al vechii limbi Maya, scrie în lucrarea sa „Istoria Americii Centrale“: Ultimele cuvinte ale lui Iisus pe Cruce au fost în limba Maya, cea mai veche limbă cunoscută“. El spune că ar trebui citit: „Hele, hele, lamah sabac ta ni“. În traducere, ar fi: „Acum mă sting, îmi pierd cunoștința; întunericul îmi acoperă fața“. Astfel, suntem de aceeași părere asupra tuturor punctelor. Diferențele minore sunt ușor de explicat.

Jaurequi transcrie cuvântul „lamah“. Eu îl transcriu „lamat“. El transcrie cuvântul „sabac“. Eu îl transcriu „zabac“. Diferența rezultă din traducerile care provin din două direcții de colonizare diferite. Traducerea mea provine din Naga-Maya din Extremul Orient; cea a lui Jaurequi provine din limba Maya modernă din America Centrală. Cele două, luate din două zone ale pământului aflate la distanțe enorme una de cealaltă, concordă în toate privințele.

Apele ca Matcă a Vieții.

Capitolul III

SIMBOLURI ȘI ATRIBUTE ALE DIVINITĂȚII

SIMBOLURI SACRE. – Pentru a face ca simbolurile sacre să fie cât mai ușor de înțeles de către cititori, le-am împărțit în mai multe clase. Voi începe cu cel mai înalt, cel mai sacru simbol din toate, Soarele ca Ra, simbolizând Divinitatea. Este simbolul colectiv ce reprezintă Divinitatea cu toate atributele sale și singurul simbol utilizat în acest sens.

Apoi vom prezenta simboluri ale diferitelor sale atribute. Cu toate că am relatat descrierea Creației în prima mea carte, *Mu – Continentul Dispărut*, o repet aici din două motive. Primul: – Toate simbolurile legate de Creație erau considerate drept sacre și erau folosite în ceremoniile religioase. Al doilea: – În traducerea pe care o dau acum, extind puțin relatarea, care devine astfel mai apropiată de versiunea originală.

Apoi voi prezenta simbolurile folosite în propovăduirea învățăturilor religioase.

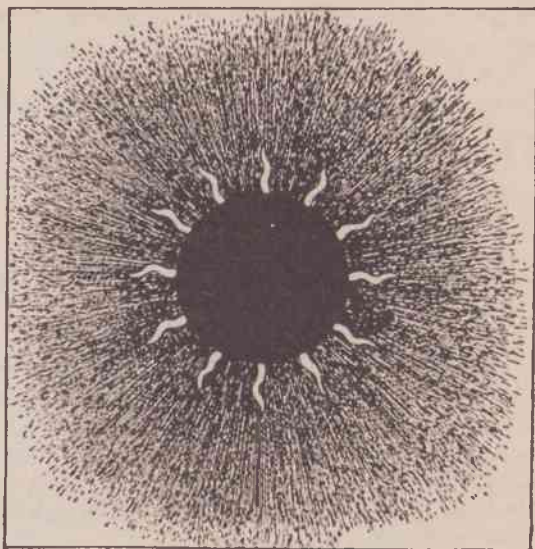
Următorul capitol se va ocupa de Simbolurile Sacre compuse, cu modificările suferite de la începuturi.

Descifrările tuturor simbolurilor sunt date fie însoțite de simbolul respectiv, fie prin trimitere la prima mea carte, *Mu – Continentul Dispărut*.

Aceasta fiind cea de-a treia carte din trilogia închinată Continentului Mu, nu am repetat diferitele descifrări, ci am făcut doar trimiterile la prima mea carte, unde acestea vor fi găsite.

SIMBOLURILE DIVINITĂȚII. – *Soarele* a fost *Simbolul Monoteist* al *Divinității*. Ca simbol monoteist sau colectiv, era numit Ra, și, fiind simbol monoteist, era considerat drept cel mai sacru dintre toate Simbolurile Sacre.

În timp ce toate atributele Divinității, în multe cazuri, au diferite simboluri care le exprimă, a existat doar un singur simbol monoteist sau colectiv.

Soarele

La începuturile istoriei omului nu existau zei, ci doar *Un Mare Infinit* sau *Nesfârșit*. Zeii a apărut mai târziu în cadrul ceremoniilor religioase. Începutul zeilor a fost atunci când Celor Patru Mari Forțe Creatoare li s-au dat nume de zei.

Savanții și arheologii, neînțelegând forma străveche de scriere și simbolurile folosite, au răspândit, din nefericire, părerea greșită că anticii se închinau Soarelui, în timp ce ei priveau soarele *doar ca un simbol*; și atunci când au închinat Soarelui un templu, ei l-au închinat de fapt celui Atotputernic, fie ca Divinitate, Unicul Dumnezeu, fie ca atributul său masculin în actul Creației.

ATRIBUTELE DIVINITĂȚII

CELE DOUĂ PRINCIPII ALE CREATORULUI. – Este una din cele mai interesante concepții antice. Se pornește de la ipoteza că, pentru a produce orice lucru, este nevoie de principiile masculin și feminin; astfel Creatorului i se atribuie cele două principii – soarele simbolizând principiul masculin și luna principiul feminin.

Simbolurile erau apoi concepute pentru a exprima diferitele etape sau faze, dacă le putem numi așa. Mai întâi a fost născocit

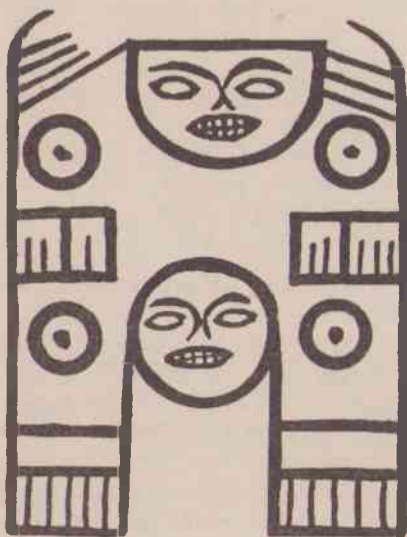
un simbol pentru a exprima dualitatea; l-au numit *Lahun*, un cerc mic împărțit în două printr-o linie verticală, care înseamnă în traducere „doi într-unul, unu în doi“ și, prin extindere, „totul într-unul și unu este totul“. Glifa (semnul grafic) *Lahun* este un cerc, având o bară verticală trasată prin centrul său. Tăblița mexicană nr. 150 reprezintă Soarele ca simbol al principiului masculin și Luna ca simbol al principiului feminin.

Era destul de obișnuit la antici ca, atunci când ridicau temple, să construiască două, foarte aproape unul de celălalt. Cel mai mare era dedicat Soarelui, ca principiu masculin, iar cel mai mic era închinat Lunii, ca principiu feminin.

Liniile de pe tăblița mexicană nr. 150 se traduc astfel: „Creatorul a făurit unu. Unu a devenit doi și a produs trei, din care a descins toată omenirea“. Fața din partea superioară simbolizează Soarele; fața din partea de jos, fără raze, simbolizează Luna.

Isis: Egiptenii nu au fost mulțumiți cu faptul că Luna simboliza atributul feminin al Creatorului, astfel încât ei au născocit un simbol pentru lună, pe care l-au numit *Isis*; în acest fel, ei au creat un simbol pentru a simboliza un simbol.

Sensurile complexe și încurcate a ceea ce însemna *Isis*, dincolo de a simboliza Natura și de a fi executoarea poruncilor Creatorului, erau înțelese doar de către egipteni și chiar ei nu erau toți de acord în această privință.

Tăblița mexicană
nr. 150.

Isis

În ceremonii și procesiuni, Isis purta ca ornament pentru cap o lună cu o pereche de coarne de vacă. La egipteni, coarnele de vacă simbolizau maternitatea. Zeița Sati din Egiptul de Sus și zeița Hathor aveau amândouă coarne de vacă în ornamentele pentru cap. Hathor avea, ca și Isis, o lună. Mi se pare că Sati, Hathor și Isis simbolizau toate același lucru, doar că erau reprezentate în veșminte puțin diferite.

Străvechile Imperii ale Orientului i-au urmat pe Egipteni, deoarece și în ornamentele lor o femeie simboliza luna.

Babilonienii o aveau pe Astoreth. Hitiții o aveau pe Hepet. Grecii se bucurau de Afrodita și romanii de Venus.

Papirusul Ani: „În zilele de început, înainte ca preoții să fi înghețat gândurile oamenilor în blocuri de piatră și să fi construit din ele altare pentru o mie de zei, mulți susțineau că exista doar Un Singur Dumnezeu“.

DIVINITATEA ÎN CALITATE DE CREATOR. – Creația a fost una din temele principale ale anticilor. În cadrul fenomenului, ei făceau o distincție clară între Creatorul Însuși și creație, lucru reflectat și în delimitarea simbolurilor. Vom vedea mai întâi simbolurile Divinității în calitate de Creator. Anticii considerau puterea de a crea drept unul din atributele celui Atotputernic.

Anticii aveau numeroase figuri, întotdeauna convenționale, simbolizând acest atribut. Se pare că cele mai populare erau șerpii ornamentați. În reliefurile antice și în descrierile literare apar mai multe tipuri de șerpi.

Două dintre aceste tipuri de șerpi sunt deosebit de importante. Unul era cobra, numit în Ținutul-Mamă Naga. Acesta avea *șapte* capete. Acest număr corespundea celor șapte etape ale creației, celor șapte nivele mentale etc.

Șarpele cu șapte capete era originar din Continentul Mu și era numit acolo *Naga*. În diferite colonii ale Continentului Mu, el a primit și alte nume. Judecând după poziția geografică a coloniilor în care îl găsim, cred că el era folosit în jumătatea occidentală sudică a Continentului. Oamenii care foloseau acest simbol erau numiți după el – Naga.

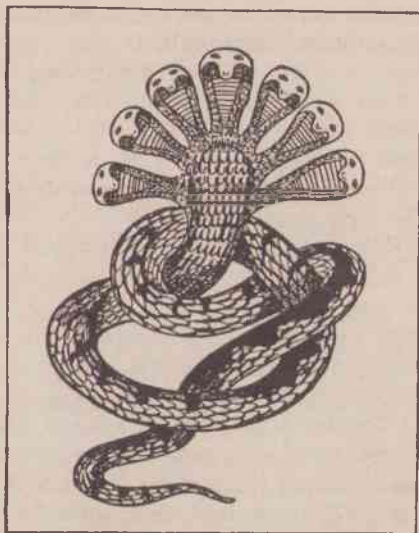

Angkor Thom și Anarajapura – Sri Lanka.

Celălalt șarpe era acoperit cu pene în loc de solzi. Era, de asemenea, originar din Ținutul-Mamă și era numit acolo Quetzacoatl. Mai poate fi găsit în junglele și mlaștinile de nepătruns din Peninsula Yucatan și în alte câteva locuri din America Centrală, dar este extrem de rar. În cursul tuturor explorărilor mele, am văzut doar unul și nu doresc să mai văd altul vreodată. Este cel mai veninos șarpe cunoscut pe pământ. Se pare că se găsea în jumătatea nordică a Ținutului-Mamă. Un trib care folosea simbolul pentru Creator și-a luat numele de la el, ca și Naga, Quetzal. Imaginea șarpelui Quetzacoatl avea diferite variante printre oamenii din acest trib.

Una din formele convenționale ale șarpelui Quetzacoatl, care merită remarcată este *Dragonul*, atât de mult folosit în ținuturile nordice ale Asiei actuale. În efortul lor, anticii au dus forma șarpelui la un convenționalism extrem, înzestrând-o cu o creastă, pe care

Narayana

nu o avea, cu aripi, pe care le avea, și cu picioare lungi, în locul ghearelor sau picioarelor obișnuite. I-au dat nu numai mijloacele de a zbura, ci și de a alerga, ceea ce nu ar fi putut să facă.

Indienii Pueblo din Arizona și New Mexico i-au dat numele de șarpe cu barbă, alături de numele tradițional de Quetzacoatl.

Locuitorii Quiche Maya, în cartea lor sacră *Popol Vuh*, se referă la acest șarpe în felul următor:

„Totul era nemișcare și liniște în întuneric, în noapte; doar Creatorul, făuritorul, stăpânitorul, *Șarpele acoperit cu pene*, ele care dau naștere, ele care creează, ele sunt înconjurare de verde și albastru, numele lor este Gucumatz“.

Numele Gucumatz nu se referă aici la Creatorul Însuși, ci la Cele Patru Mari Forțe Creatoare ale sale, motiv pentru care se folosește cuvântul „ele“ pentru a le desemna.

Am descoperit, într-o pictură a indienilor Nootka, un șarpe care avea o pană în cap, fără discuție una din reprezentările convenționale ale șarpelui Quetzacoatl. Deși tuturor celorlalte obiecte

din tablou li se dădea un nume, numele acestui șarpe era omis de acești Indieni din Columbia Britanică.

Ca *Simboluri Sacre ale Forțelor Creatoare*, acești șerpi erau foarte venerați, fiind considerați imediat după Soare – simbolul cel mai sacru din toate.

Am descoperit un șarpe cu pene și în Egipt. În mormântul faraonului Seti se poate vedea imaginea unui șarpe cu trei capete, patru picioare de om și *aripi cu pene*.

NUMĂRUL SACRU PATRU. – Este unul dintre cele mai vechi simboluri religioase. L-am găsit în Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu.

Este vorba, de fapt, de Cele Patru Mari Forțe Primare, care porneau din cel Atotputernic. Mai întâi, ele au creat ordinea din haos în întregul Univers și apoi, la poruncă, au creat Universul cu toate lucrurile și ființele. Atunci când Creația a fost împlinită, ele au primit misiunea de a răspunde de universul fizic. Astăzi, Universul și toată existența fizică sunt controlate de aceste forțe.

Anticii venerau atât de profund aceste forțe, încât aproape, dacă nu chiar toate templele străvechi, erau închinatelor lor, în calitate de executori ai poruncilor Creatorului. Cele mai multe temple, am descoperit că au fost închinatelor apoi Soarelui și Lunii, Templul Soarelui simbolizând principiul masculin al Creatorului și Templul Lunii, principiul feminin. Și mai târziu, am descoperit temple închinatelor Celor Șapte Mari Porunci ale Creației, simbolizate printr-un șarpe ornamentat convențional.

Încă de la început, au apărut diferite simboluri ale Numărului Sacru Patru. În diferite epoci, diferite popoare le-au dat, de asemenea, o mulțime de nume. Am realizat o colecție de peste cincizeci de nume acordate lor. Printre acestea putem aminti: Cele Patru Mari Forțe, Cele Patru Puteri, Cei Patru Regi, Cei Patru Maharajahi, Cei Patru Mari Constructori, Cei Patru Mari Geometri, Cei Patru Mari Stâlpi; iar astăzi, noi îi numim Cei Patru Arhangheli.

Cu aproximativ 6.000 sau 7.000 de ani în urmă, s-a creat o confuzie prin redarea cuvântului Stâlpi drept *Păstrători*, care erau numiți Genii. Această adăugare a cuvântului păstrători pentru stâlpi trebuie să fi avut loc după scufundarea Continentului Mu, pentru că nu am găsit-o în nici una din scrierile Primei Civilizații. Stâlpii erau așezați la Cele Patru Colțuri ale Pământului pentru a-i învăța pe oamenii străvechi Cele Patru Puncte Cardinale. Simbolul Pământului era un pătrat care, atunci când se referea doar la pământ,

Străveche pictură indiană.

fără a fi vorba de punctele cardinale, era reprezentat cu laturile de sus și de jos așezate orizontal, deci $\square$ și atunci când era doar asociat cu punctele cardinale era așezat cu vârfurile către cele patru puncte cardinale, adică $\diamond$. Egiptenii foloseau o combinație a celor două pătrate pentru a simboliza Cele Opt Căi către Cer $\odot$.

Scrierile despre Genii sunt atât de obtuze și de încurcate încât nu pot să le consider altceva decât o formă deghezată a Stâlpilor, schimbarea ulterioară de nume fiind doar o schimbare de haină.

SIMBOLURILE ÎN FORMĂ DE PASĂRE ALE NUMĂRULUI SACRU PATRU. – Păsările ca simboluri joacă un rol important în concepțiile religioase antice, dar ceea ce simbolizau de fapt, urmează să ne spună *Tăblițele Mexicane*. Avem o mărturie egipteană, în cazul zeului Seb, însă ce spuneau egiptenii despre acest zeu este atât de pur simbolic încât, fără alte dovezi, nespecialistul cu greu ar putea înțelege.

ZEUL SEB. – *Cartea Egipteană a Morților*. Aici zeul Seb este numit „Tatăl Zeilor“, „Purtătorul Zeilor“ și „Conducătorul

Zeilor“. Seb mai era numit „Marele Zeu care a ouat Oul Cosmic“. Se spune că el ar fi „ouat oul din care a ieșit pământul și toate lucrurile care se află pe el“. Mai departe se spune: „Eu protejiez oul Marelui Zeu, dacă mie îmi merge bine și lui îi merge bine, dacă eu trăiesc, trăiește și el, dacă eu respir aer și el respiră“. Zeul poartă pe cap o găscă. Seb era numele egiptean al acestei specii de găște.

Cele prezentate mai sus vorbesc atât despre Creator cât și despre Cele Patru Mari Forțe Creatoare, care pornesc din el. Așa cum am arătat până acum, „Zeii“ erau de fapt Cele Patru Mari Forțe Creatoare, egiptenii demonstrând că știau perfect care era originea forțelor.

Tradiția despre Insulele Hawaii: Cercetările polineziene ale lui Ellis.

„În Insulele Sandwich există o tradiție care spune că, la început, nu era nimic în afară de apă, când a coborât din înalt o pasăre mare și a ouat un ou în mare. Oul s-a deschis și din el au ieșit Insulele Hawaii“.

În Mexic am descoperit, totuși, dovada cea mai concludentă despre ce însemnau în realitate simbolurile în formă de pasăre. În colecția de tăblițe mexicane a lui Niven există peste cincizeci de imagini de păsări. Am ales una, a cărei descifrare ne va spune ce semnificație au toate celelalte.

Tăblița mexicană nr. 1086 din Colecția Niven.

Tăblița mexicană nr. 1086: Cei care au citit primele două cărți ale mele – *Mu – Continentul Dispărut* și *Copiii Continentului Mu* – vor vedea imediat sensul celor două glife pe care le evidențiez în imaginea păsării.

Ochiul păsării ☉ este forma uigură a simbolului monoteist al Divinității.

Ieșind din pieptul păsării, apare litera hieratică H din alfabetul folosit pe Continentul Mu ☐, care era la toate popoarele străvechi

simbolul alfabetic pentru Cele Patru Mari Forțe Creatoare. Corpul păsării are forma unei gogoși de vierme de mătase – simbol al sălașului forțelor primare. Diferitele linii care se leagă de corpul păsării sunt vechi elemente grafice ale scrierii ezoterice uigure folosite în temple.

Pasărea simbolizează deci Forțele Creatoare ale Divinității și aceste forțe sunt reprezentate ca emanând sau fiind generate de Divinitate. Prin extindere, această imagine figurativă este un simbol al celui Atotputernic, din care ies Cele Patru Mari Forțe Primare.

Insula Paștelui: Pe această mică insulă au fost descoperite diferite simboluri în formă de pasăre și de animale convenționale cu capete de păsări. Una din aceste păsări are un ou în gheare, ceea ce pare să indice faptul că străvechii locuitori ai Insulei Paștelui aveau aceleași concepții ca și locuitorii din Insulele Hawaii.

Legende de unora dintre indienii din America de Nord arată că acel simbol în formă de pasăre este simbolul lor favorit pentru Forțele Creatoare. Numele acelei păsări este Pasărea Tunetului sau Pasărea Furtunii.

Păsările apar și în vechile texte ale babilonienilor, caldeenilor și hitiților ca simboluri pentru Cele Patru Mari Forțe Creatoare.

Geniile asiriene au printre ele o pasăre. Egiptenii foloseau simboluri în formă de pasăre. Și Biblia se referă la astfel de simboluri.

Stâlp-Totem din Alaska: Un foarte bătrân șef de trib al indienilor Haiden din Insulele Regina Charlotte, Alaska, care deținea un stâlp-totem, a afirmat: „Ființa înaripată care se află în vârful stâlpului-totem este Pasărea Tunetului și îl reprezintă pe Marele Creator“. Ar fi fost mult mai corect dacă ar fi spus: „Reprezintă Cele Patru Mari Forțe Creatoare“.

Am impresia că cercul înaripat provine dintr-un simbol în formă de pasăre. Această concepție străveche ne este și nouă scumpă, căci oricând și oriunde sunt reprezentate grafic ființe cerești, ele au aripi asemenea păsărilor.

Toate simbolurile diferite în formă de pasăre, provenind din locuri atât de diverse și de depărtate unele de altele, exprimă aceeași concepție și mi se pare că, oricât de diferite ar părea ca înfățișare, ele trebuie să aibă un strămoș comun.

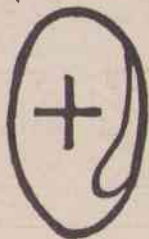
SIMBOLURILE ÎN FORMĂ DE CRUCE ALE CELOR PATRU FORȚE SACRE. – Crucea Specializată era una din figurile utilizate de antici pentru a reprezenta Cele Patru Mari Forțe Primare. Crucea a fost întotdeauna un simbol favorit la popoarele străvechi, deoarece o considerau mult mai expresivă decât orice altă figură.

Studiul și scrierea unor texte despre Cele Patru Mari Forțe Primare pare să fi fost o temă deosebit de atrăgătoare pentru ele. Astăzi Indienii Pueblo din Arizona și New Mexico se referă la Cele Patru Mari Forțe Primare numindu-le „Cele de deasupra“.

Prima cruce a fost simplă, cu cele patru brațe la fel de lungi. Am găsit-o pentru prima dată în Scrierile Sacre Inspirate ca simbol al Celor Patru Mari Forțe Creatoare.

Pe tăblița mexicană nr. 672 din Colecția Niven a găsit reprezentată exact crucea menționată mai sus, așa cum apare în copiile orientale ale Scrierilor Sacre Inspirate ale Continentului Mu. O dată cu trecerea timpului, forma acestei cruci a evoluat, ajungând să aibă patru linii distincte și a devenit mereu mai complicată.

Tăblița Mexicană nr. 672 din Colecția Niven.

Crucea care apare în capătul primului rând am numit-o Crucea Piramidă.

Crucea care apare în capătul celui de-al doilea rând este formată din patru ochiuri sau bucle, având simbolul Divinității în centru. Am numit-o Crucea cu Buclă.

Crucea din capătul celui de-al treilea rând este binecunoscuta Svastică, simbol al norocului și prosperității.

Crucea din capătul celui de-al patrulea rând era cercul înaripat.

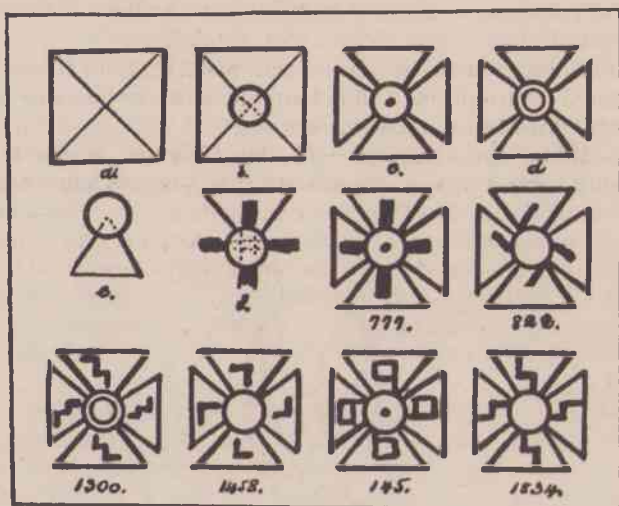
Anticii au dat extrem de multe variante ale acestei figuri; egiptenii însă îi întreceau pe toți ceilalți prin frumusețe, ingeniozitate și măiestrie.

În afara acestor patru tipuri, mai erau multe modele unicate.

CRUCEA PIRAMIDĂ. Rândul 1 – Un grup de cruci din Colecția de tăblițe mexicane a lui Niven este deosebit de interesant. Le-am numit Crucile Piramidă deoarece sunt proiectate pe liniile unei piramide. Ele prezintă cosmogonia piramidei ilustrată printr-o cruce.

Cele patru brațe sunt compuse din patru triunghiuri ce corespund celor patru laturi ale unei piramide.

Cele douăsprezece imagini vor fi însoțite, de la stânga la dreapta și de sus în jos, de următoarele notații: A, B, C, D, E, F, 777, 822, 1300, 1458, 145, 1834. Acestea vor înlocui notațiile originale, care sunt neclare și nu corespund notației din text!)

Vârfurile acestor triunghiuri sunt acoperite de simbolul monoteist al Divinității.

Baza unei piramide este pătrată; cele patru triunghiuri formează împreună un pătrat. Piramida este construită pe baza unor repere și direcții astronomice; la fel și Crucea.

Aceste cruci au fost concepute și desenate înainte de scufundarea Continentului Mu. Au fost construite piramide înaintea acestei date? Nu am cunoștință despre nici una. Au evoluat piramidele din acest tip de cruce?

Figura A. Este baza unei piramide împărțită în patru triunghiuri.

Figura B. Liniile punctate din interiorul cercului arată vârfurile triunghiurilor, corespunzând vârfului piramidei.

Figura C. Reprezintă Crucea cu simbolul monoteist al Divinității încununând vârfurile, după modelul Naga.

Figura D. Seamănă cu cele din figura C, însă vârfurile sunt încununate cu simbolul monoteist uigur.

Figura E. Vârful triunghiului este acoperit de simbolul monoteist.

Pe aceste tăblițe sunt scrise următoarele texte:

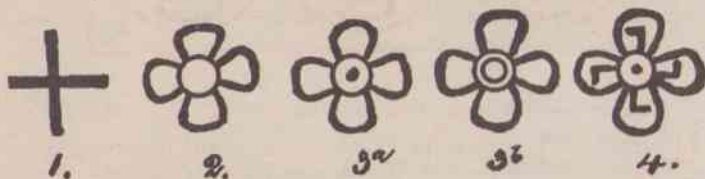
„Cei Patru Mari Stâlpi“, „Cele Patru Mari Forțe Creatoare“, „Cei Patru Mari Arhitecți“, „Cei Patru Mari Constructori“ și „Cei Patru Puternici“.

Tăblița nr. 777 din Colecția Niven confirmă faptul că cele patru triunghiuri care formează crucea sunt Cele Patru Mari Forțe Creatoare, deoarece simbolul din interior are semnificația de „Stâlp“. Cele patru triunghiuri, cu inscripțiile lor, înseamnă deci: „Cei Patru Mari Stâlpi“ – una din expresiile care desemnează Cele Patru Mari Forțe Creatoare.

În timp ce Continentul Mu exista, locuitorii săi erau învățați că Universul era susținut de Cei Patru Mari Stâlpi.

După scufundarea Continentului Mu, Universul a fost uitat și pământului i s-a făcut onoarea de a ancora și susține Stâlpii. Un stâlp era plasat la fiecare din Cele Patru Puncte Cardinale: nord, sud, est și vest.

CRUCEA CU BUCLĂ. Rândul 2 – Evoluția acestui tip de cruce a început cu crucea simplă, înfățișată în Scrierile Sacre Inspirate, și s-a încheiat prin adăugarea simbolului Divinității la cele patru bucle ce simbolizau Cele Patru Mari Forțe Creatoare, cu numele fiecărei forțe înscris în interiorul buclei.

Evoluția Crucilor cu Buclă.

Figura 1. Crucea originală.

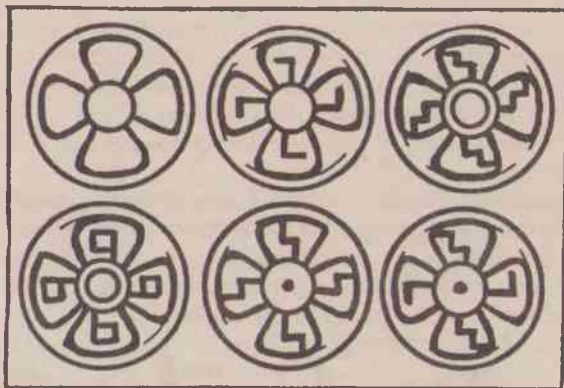
Figura 2. Cea mai veche formă de Cruce cu Buclă pe care am descoperit-o. Este foarte veche, datorită faptului că simbolul Divinității este de tip străvechi și nu specializat. Mă întreb dacă nu cumva lipsește imaginea care ar putea face legătura între figurile 1 și 2; schimbarea mi se pare prea radicală pentru antici.

Uneori, în cursul transmiterii învățăturilor omului primitiv, se pare că au început să se acumuleze noi elemente în interiorul și în jurul cercului, elemente care simbolizau diferite lucruri. Atunci s-a decis ca cercul să devină simbolul specializat al Divinității. Locuitorii Naga au adăugat un punct în centru și uigurii un cerc interior. Figura 2 nu are încă nici una din aceste două specializări.

Figura 3a. Este identică la exterior cu Figura 2, dar în interior are un punct, simbolul Naga pentru Divinitate.

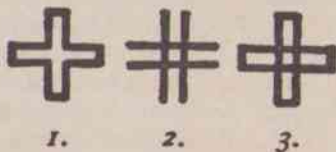
Figura 3b. Este identică la exterior cu Figurile 2 și 3a, dar în interior are un al doilea cerc, simbolul uigur pentru Divinitate.

Figura 4. Ilustrează ultima adăugire la Crucea cu Buclă. În interiorul brațelor în formă de buclă sunt scrise numele fiecărei Forțe. În acest caz este vorba de Forța „Constructor“ Γ (două laturi ale unui pătrat). Bucla este un simbol care arată stabilirea unei anumite ordini divine. Forța s-a întors la cel care a dat porunca.

Un grup reprezentativ de cruci cu buclă din
Colecția de Tăblițe Mexicane a lui Niven

În scrierile lor, anticii au folosit și alte tipuri de cruci, fiecare având o semnificație diferită. Acestea sunt totuși ușor de deosebit de crucele care simbolizau Cele Patru Mari Forțe Creatoare. Crucea originală a Celor Patru Mari Forțe Primare era o cruce simplă, solidă; toate celelalte erau cruci deschise.

1. Această cruce înseamnă *U-luumil*, adică „Ținutul lui...“, „Țara lui...“, „Imperiul lui...“ etc.

2. O altă cruce se formează prin trasarea a patru linii care se întretaie.

3. Uneori, dar nu prea des, găsim capetele acestor cruci legate. Sensul obținut este „lent“, „încetul cu încetul“, „progres lent“ etc.

SVASTICA. Rândul 3. Svastica a fost la origine asociată cu norocul, fiind simbolul favorit al Celor Patru Mari Forțe Primare care controlau universul fizic și deci mijloacele prin care omului i se întâmplau lucruri bune. În timp ce svastica este unul din cele mai vechi și mai universal folosite simboluri, fiind întâlnit în toată lumea antică, originea și semnificația ei au fost pierdute în ultimii 3.500 de ani. Pierderea a avut loc atunci când înverșunații preoți brahmani din India i-au persecutat pe învățătorii lor, blânzii și foarte educații înțelepți Naacal, și i-au alungat în munții cu vârfurile înzăpezite din nordul Indiei.

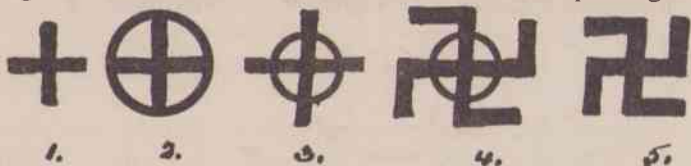
Am descoperit originea și semnificația acestui simbol:

În primul rând: În scrierile Naacal aduse din Ținutul-Mamă și care au stat probabil mii de ani acoperite de praf și aproape uitate în arhivele templelor și mănăstirilor orientale.

În al doilea rând: Datele au fost confirmate de Tăblițele de piatră mexicane din Colecția Niven.

Destinul a decis totuși ca stratul de praf și de cenușă vechi de mii de ani, care le acoperea, să fie înlăturat și secretele lor să fie din nou cunoscute în întreaga lume.

„Simbolul norocului“ este o denumire foarte potrivită pentru svastică, deoarece ea reprezintă bunăstarea fizică a omului și a întregului Univers. Svastica a evoluat din crucea simplă originală.

Evoluția svasticii.

Figura 1. Este crucea originală simplă.

Figura 2. Aici avem adăugat un cerc, care înconjoară și înscrie crucea. Cercul este simbolul Divinității. Crucea este reprezentată în interiorul Divinității; este deci o parte din ea, emanând din ea. Aceasta explică străvechile denumiri ale actelor Divinității: „Poruncile Creatorului“, „Dorințele Sale“ etc. Forțele simbolizate prin cruce erau executorii Poruncilor Sale. Cu cercul trasat în jurul crucii, apărea o glifă compusă simbolizând Capul de Zeu Străvechi al Celor Cinci, adică Divinitatea și Cele Patru Mari Forțe Primare ale Sale, cei patru zei originari.

Figura 3. Este o glifă descoperită în textele de pe falezile din America de Nord. Brațele crucii depășesc limitele cercului.

Figura 4. Următorul pas a fost proiectarea brațelor dincolo de cerc și îndoirea capetelor *în unghi drept* , reprezentând două laturi ale unui pătrat, adică străvechea glifă pentru „Constructor“. Astfel erau reprezentați Cei Patru Mari Constructori ai Universului. Fără discuție, curând a devenit evident că extinderea crucii originale îi priva pe antici de posibilitatea menționării Celor Patru Mari Forțe Creatoare, fără includerea Divinității. Ei nu puteau să scrie Cele Patru Mari Forțe Creatoare, ci trebuiau să scrie Capul de Zeu al Celor Cinci. Pentru a îndrepta acest neajuns și a reda simbolului semnificația sa originală, oamenii au eliminat cercul, lăsând doar Cei Patru Mari Constructori ai Universului.

În întreaga lume au fost descoperite glife pe care arheologii le-au denumit svastici. Mă refer la glifa formată din încrucișarea literei hieratice N obținându-se astfel semnul . Acesta nu este o svastică, ci litera compusă Sh (pronunțată „și“) din alfabetul folosit pe Continentul Mu. Atunci când brațele crucii sunt curbate, semnul obținut nu este o svastică. Brațele svastici trebuie să fie îndoite într-un *unghi drept perfect*, pentru a forma două laturi ale unui pătrat, simbolul grafic pentru „Constructor“.

Clement din Alexandria scria: „Acești Patru Puternici, acești Patru Canobi, acești Patru Arhitecți Cerești, emană din Marele Unu Suprem și Infinit și au scos Universul material din haos“.

CERCUL ÎNARIPAT. Rândul 4. – Se pare că a existat un singur pas de la crucea originală la cercul înaripat, dacă nu cumva acceptăm ca o treaptă intermediară fluturele mexican.

Figura 1. Crucea originală.

Figura 2. Semnele Dhyan Choan, străvechi, orientale și mexicane.

Figura 3. Cercul mexican cu fluture înaripat.

Figura 4. Cercul hindus cu pasăre înaripată.

Așa cum se va vedea, în toate cazurile, cu excepția unuia singur, cercurile au aripi cu pene. Cred că toate acestea au apărut după scufundarea Continentului Mu. Cercul având în interior un fluture înaripat, exista înainte de acest eveniment. Cercul înaripat a fost bine primit și s-a răspândit mult, dar se pare că fiecare popor avea

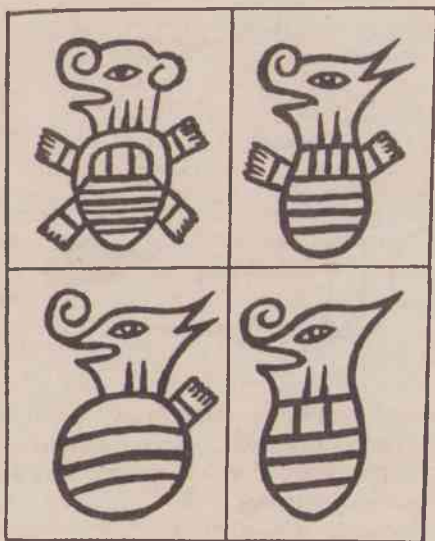
o concepție diferită privind imaginea concretă. Egiptenii îi depășeau pe toți ceilalți prin splendide compoziții cu pene.

FIGURI BUST. – În colecția de tăblițe mexicane a lui Niven am găsit peste o sută de figuri bust mai deosebite. Ele sunt pur convenționale și nu intenționau să reprezinte nici o ființă existentă în natură.

Descifrându-le, am descoperit că erau reprezentările simbolice a două din Cele Patru Mari Forțe Primare.

Bustul sau trupul arăta direcția în care acționau aceste forțe. Trupul era cel al unei crisalide sau al unei gogoși de vierme de mătase, simbolizând sălașul Forțelor Primare. Liniile sunt simboluri numerice ale populațiilor străvechi – modelul uighur.

Picioarele și brațele indică pozițiile acestor forțe în anumite condiții.

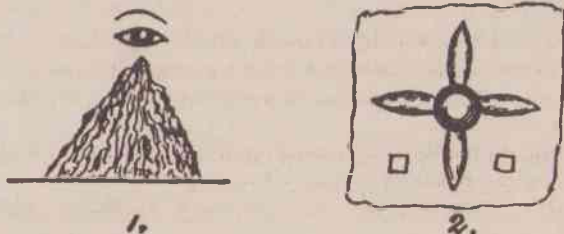
Figuri bust din colecția de tăblițe preistorice mexicane a lui Niven.

SIMBOLURI CHINEZEȘTI. – Din scrierile chinezești este greu de spus dacă Figura 1 era simbolul pentru Cele Patru Mari Forțe Creatoare Sacre, pentru Cele Patru Genii sau pentru amândouă. Muntele era denumit prin *Yo*.

Figura 2 este un ornament de jad din Beijing. Este unul din

simbolurile Celor Patru Mari Forțe Creatoare și este considerat de către chinezi o emblema sacră.

SCARABEUL SACRU. – Până acum cărăbușul Scarabeu era considerat un simbol de origine egipteană. Prezint aici dovezi grafice că acest cărăbuș Scarabeu a fost folosit ca simbol al energiei creatoare pe Continentul Mu, cu zeci de mii de ani înainte ca omul să se fi stabilit în Egipt.

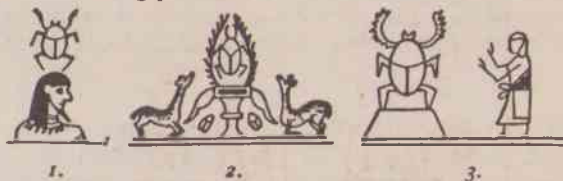

Figura 2. Este un mic tablou gravat pe mânerul unui cuțit. Există o consemnare care susține că acest cuțit a fost purtat de Principele Maya din India. Principele Maya era fiul primului conducător al Imperiului Naga din India. Unele tradiții spun că Principele Maya a trăit acum 25.000 de ani; altele susțin că a trăit acum 35.000 de ani.

Inscripțiile de pe mânerul cuțitului arată că el a fost făcut *înainte* ca India să se transforme într-un Imperiu Colonial.

Se crede, pe baza unei tradiții, că acest cuțit a fost făcut pe Continentul Mu și primit acolo de către Principele Maya, care l-a adus la întoarcerea sa în India, după terminarea studiilor urmate într-un colegiu Naacal. Este fără discuție cel mai vechi cuțit cunoscut din lume. Atunci când mi-a fost prezentat de către un prinț indian, era însoțit de o istorie scrisă, în care erau trecuți regii străvechi ce îl purtasera.

Revenind la imaginile de pe mâner, Scarabeul este înfățișat înconjurat de razele gloriei și două căprioare, numite Ceh, sunt îngenunchiate în adorare. Această specie de căprioare era simbolul străvechi pentru *primul om*, atât în scrierile hinduse, cât și în cele Maya. Egiptul de Sus fusese colonizat din India. Desigur, coloniștii

au adus cu ei acest simbol, astfel încât Scarabeul, ca simbol sacru, era originar nu din Egipt, ci de pe Continentul Mu, de unde a fost adus în Egipt prin India.

Figura 3. Este una din vinietele întâlnite în Cartea Egipteană Morților și este o reflectare a simbolului deja descris.

Figura 1. Este o vinietă a zeului egiptean *Khepra*, luată tot din Cartea Morților.

Scrierile egiptene au interpretări diferite despre ce simboliza de fapt cărăbușul Scarabeu.

Numele *Khepra* derivă din cuvântul egiptean *kheper*, care înseamnă „a crea“.

Inscripția în stâncă lăsată de Ramses II la Kuban spune: „Zeul Ra este ca și tine în toate aspectele, zeul Khepra este Forța Creatoare“.

Din inscripțiile de la Anana (1320 î. Hr.): – „Pentru egipteni, Scarabeul Sacru nu este un zeu, ci o emblemă a Creatorului, fiindcă el învâрте o bilă de lut în ghearele sale, așezându-și ouăle la clocit în ea, în timp ce Creatorul învâрте lumea, făcând-o astfel să producă viață“.

GANESHA. Este un simbol al grijii pentru bunăstarea recoltelor și ogoarelor și este cunoscut în general drept „Stăpânul recoltelor și ogoarelor“, de care omenirea depinde prin asigurarea hranei. Din această cauză, este un simbol foarte iubit.

Ganesha este înfățișat ca având un corp de om pictat în roșu, cu un cap de elefant deasupra.

Ganesha din India și Ganesha din Java.

În India, îl întâlnim la răscruci, așezat pe socluri de piatră. Toți, chiar și copiii, îl iubesc pe Scumpul Bătrân Ganesha (fiindcă este foarte bătrân, provenind din Continentul Mu). Nimeni nu trece pe lângă statuia lui fără să așeze o floare între mâinile sale, astfel încât este mereu împodobit cu flori.

În Java, el este un simbol mai tăcut și mai liniștit, fiind considerat și o emblemă a norocului, iar imaginea sa poate fi găsită oriunde, pe ușile prăvăliilor, în vitrinele băncilor; de fapt, se pare că nici o casă și nici un loc nu poate avea noroc fără acest semn. Locuitorii din Java îl reprezintă cu patru brațe, corespunzând Celor Patru Mari Forțe Creatoare, de la care primim toate binefacerile.

Calca Sufletului. Prin amabilitatea doamnei M. V. L. Hudson.

Capitolul IV

FACEREA sau GENEZA

VINIETE DIN SCRIERILE SACRE ALE CONTINENTULUI MU.

Figura 1. Liniile fine, drepte, orizontale, simbolizează spațiul.

Figura 2. Imaginea simbolizează Șarpele cu Șapte Capete, reprezentând Divinitatea deplasându-se prin spațiu. Cercul exterior este simbolul Universului.

Figura 3. Liniile ondulate orizontale simbolizează Apele Terestre.

Figura 4. Cercul este simbolul monoteist al Divinității.

Figura 5. Crucea Simplă este simbolul Celor Patru Mari Forțe Primare ce emană direct din Cel Atotputernic.

Figura 6. Capul de zeu cu cinci elemente, reprezentând Divinitatea și Cele Patru Mari Forțe Primare Creatoare.

Figura 7. *Lahun*. Reprezintă principiul dual al Creatorului.

Figura 8. Focurile de sub Pământ, reprezentând Centrul Pământului.

Figura 9. Liniile fine, punctate, verticale, pornind de la Soare, simbolizează Forțele Soarelui aflate în relație cu Forțele Luminoase ale Pământului.

Figura 10. Liniile fine, drepte, verticale, pornind de la Soare, simbolizează, de asemenea, Forțele Soarelui aflate în relație cu Forțele Luminoase ale Pământului.

Figura 11. Liniile ondulate verticale, pornind de la Soare, simbolizează Forțele Soarelui aflate în relație cu Forța de Încălzire a Pământului.

Figura 12. Forțele Soarelui aflate în relație cu Forțele Vieții Terestre lovind Forțele Terestre din Ouăle Cosmice formate în ape.

Figura 13. Forțele Soarelui aflate în relație cu Forțele Vieții Terestre lovind Forțele Terestre din Ouăle Cosmice formate pe uscat.

Figura 14. Simbolul Apelor ca Mamă sau Matcă a Vieții.

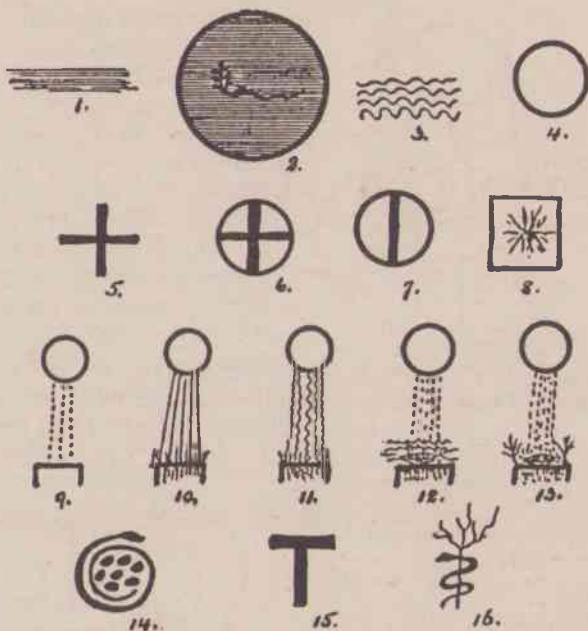
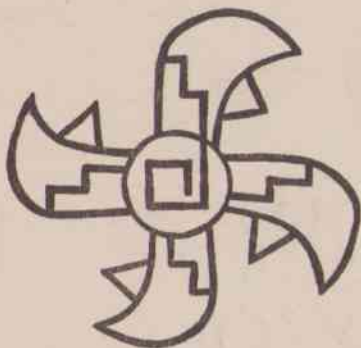

Figura 15. Tau, simbolul Învierii sau Renașterii și al Ieșirii la Suprafață.

Figura 16. Pomul Vieții și Șarpele. Șarpele simbolizează Apele, iar Pomul sau Copacul reprezintă pe Mu, Mama Omului, Singura Sursă de Viață. Toate viețile din natură sunt o iluzie; ele nu continuă. Doar Omul este Viață și Viața este veșnică.

Tăblița Mexicană nr. 1231: consider această cruce drept cea mai valoroasă scriere care ne-a rămas de la Prima Mare Civilizație, atât din punct de vedere religios cât și științific. Această cruce ne spune că toate forțele din Univers își au originea în Divinitate, că aceste forțe controlează viața și toate mișcările materiei până la atom și particulele atomice, în mod direct sau indirect. Ea ne arată că Forțele numite Atomice sunt doar acțiuni indirecte ale Forțelor Primare prin atomi. Ne arată cum Marile Forțe Primare acționează pentru a menține mișcările regulate și perfecte ale fiecărui corp din Univers.

Toate brațele acestei cruci sunt simboluri ale Forțelor Primare ce emană din Divinitate. Toate aceste brațe sau forțe sunt îndreptate către Est, formând un cerc. Prin urmare, Forțele Primare acționează toate circular, pornind din centru și îndreptându-se spre Est.

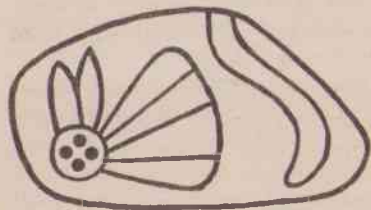

Tăblița Mexicană nr. 1231.

un subiect deosebit de controversat printre savanții de astăzi.

Nu pot să spun cu cât timp în urmă a fost scrisă această tăbliță, dar în mod sigur este mai veche de 12.000 de ani.

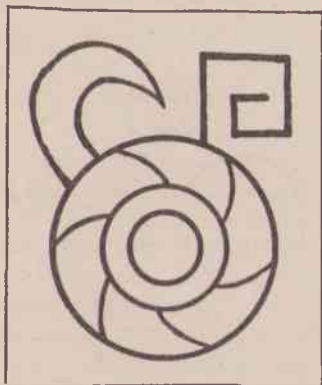
Tăblița Mexicană nr. 988. Reproduc această tăbliță ca o confirmare a celor spuse despre prima tăbliță privind direcția în care Forțele acționează în Univers. Această glifă deosebită prezintă liniile pornind din exterior către centru, fiind deci Forța Centripetă. Această glifă, fără alt text, apare pe multe inscripții din Peninsula Yucatan și în alte locuri din America Centrală.

Tăblița Mexicană nr. 339.

Descifrarea în detaliu a acestui simbol poate fi găsită în prima mea carte *Mu – Continentul Dispărut*, pagina 34.

Originea Forțelor a fost întotdeauna o chestiune viu disputată printre savanți. Avem aici o scriere a savanților Primei Mari Civilizații de pe Pământ în care ne este prezentată facerea sau geneza, precum și modul și direcția în care acționează Forțele Primare. În mod special, sunt prezentate curbările care apar în întregul Univers și care constituie

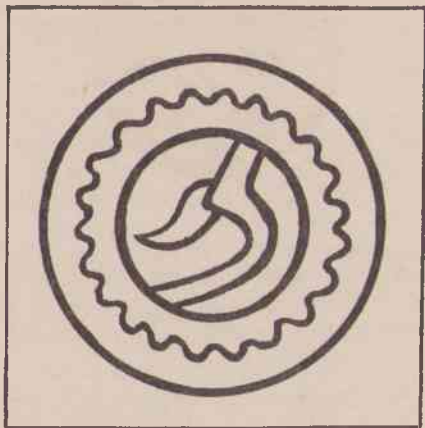

Tăblița Mexicană nr. 988.

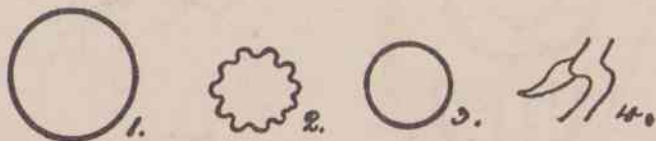
Pedro Beltram, Le Plongeon și alții au scris că această glifă se referă la mișcarea Soarelui. Aici se afirmă în mod clar că reprezintă acțiunea unei forțe primare.

Tăblița Mexicană nr. 339: Această interesantă tăbliță simbolizează Cele Patru Mari Forțe Primare, în forma unui fluture care zboară prin spațiu și creează

legea și ordinea din haos, ascultând porunca Creatorului – prima Sa poruncă în Creație.

Tăblița Mexicană nr. 1267 –
„Să apară pământul! Și apele au descoperit fața pământului“.

Am dat o descifrare completă a acestei tăblițe în cartea mea *Mu – Continentul dispărut*, pagina 37.

Tăblița Mexicană nr. 1267:

Figura 1. Cercul exterior reprezintă Universul.

Figura 2. Cercul ondulat reprezintă Apele.

Figura 3. Cercul interior simbolizează Pământul.

Figura 4. „Focurile de sub pământ“ reprezintă gazele vulcanice. Simbolul Forței, venind din Focuri, ne spune că uscatul tinde să se înalțe.

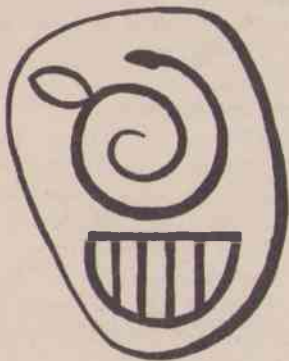
Tăblița Mexicană nr. 328: Această tăbliță simbolizează prima viață apărută pe pământ. O prezentare completă a acestei glife compuse poate fi găsită în cartea mea *Copiii Continentului Mu*, pagina 56.

DESCRIEREA CREAȚIEI. – Într-o veche scriere orientală Naacal, completată cu textele unor tăblițe mexicane, am găsit următoarele:

Naacal

„La început Universul era doar un suflet sau un spirit. Totul era fără formă și fără viață. Totul era calm, liniștit și fără grai. Pustiu și întuneric era în imensitatea spațiului. Doar Supremul Spirit, Marea Putere care Există prin Sine, Creatorul, Șarpele cu Șapte Capete, umbla prin abisul întunericului.

Tăblița Mexicană nr. 328.

Lui i-a venit dorința să creeze lumi, dorința să creeze pământul cu ființe vii pe el și a făcut pământul cu tot ce se află pe el. Astfel a fost creat pământul cu tot ce se află în interiorul lui și pe suprafața lui: – Șarpele cu Șapte Capete, Creatorul, a dat șapte mari porunci“.

Aceste două tăblițe ne spun că acele șapte porunci au fost date Celor Patru Mari Forțe Primare, care au devenit executorii poruncilor Creatorului prin actul Creației.

Cruce Naacal și tăblița mexicană nr. 1231.

Prima Poruncă: „Gazele care sunt împrăștiate prin spațiu, fără formă și ordine, să se adune și din ele să se formeze lumile“.

Apoi gazele au fost adunate în forma unor mase care se roteau.

A Doua Poruncă: „Gazele să se solidifice și să se formeze Pământul“.

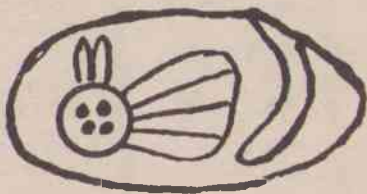
Atunci gazele s-au solidificat. Din masele rămase în afara uscatului aveau să se formeze apele și atmosfera; și masele au rămas înconjurată de uscat. Peste tot era întuneric și liniște, fiindcă nici atmosfera, nici apele nu se formaseră încă“.

A Treia Poruncă: „Gazele rămase în afară să se separe și să formeze apele și atmosfera“. Iar gazele s-au separat. O parte au format apele, iar cealaltă atmosfera. Apele s-au așezat peste suprafața pământului, astfel încât uscatul nu apărea nicăieri.

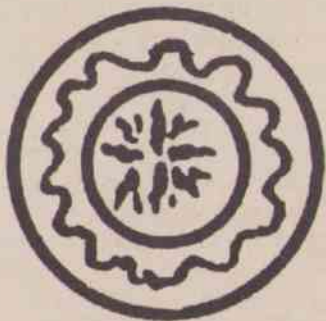
Gazele care nu au format apele, au format atmosfera.

Și săgețile Soarelui au întâlnit săgețile luminii terestre cuprinse în atmosferă, care au dat naștere luminii. Atunci a fost lumină pe fața Pământului“.

Și săgețile Soarelui au întâlnit săgețile căldurii terestre cuprinse în atmosferă și i-au dat viață. Atunci a

Tăblița mexicană nr. 339.

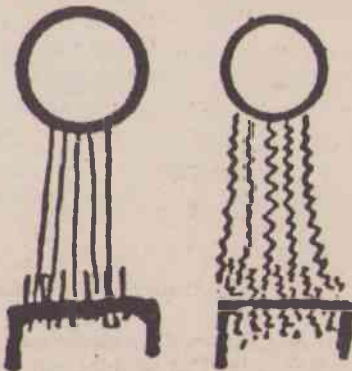

Tăblița mexicană nr. 1267.

fost căldură care să încălzească fața Pământului.

A Patra Poruncă: „Focurile care sunt în interiorul Pământului să ridice uscatul deasupra apelor“. Atunci focurile de sub pământ au ridicat uscatul deasupra apelor.

A Cincea Poruncă: „Viața să apară în ape“. Și săgețile Soarelui au întâlnit săgețile Pământului în mîlul apelor, iar din particulele de mîl s-au

Tăblița Naacal nr. 10. Tăblița Naacal nr. 11.

Tăblița mexicană nr. 51.

format ouă cosmice. Din aceste ouă cosmice a apărut viața, așa cum s-a poruncit.

A Șasea Poruncă: „Viața să apară pe uscat“. Și săgețile Soarelui s-au întâlnit cu săgețile Pământului în pulberea uscatului, iar din particulele de pulbere s-au format ouă cosmice. Din aceste ouă cosmice a apărut viața, așa cum s-a poruncit.

A Șaptea Poruncă: Și când ultima poruncă s-a împlinit, a Șaptea Înțelepciune a zis: „Să facem omul după chipul și

Naacal
No. 12

Naacal
No. 14

Egyptian
No. 1

Hindu
No. 2

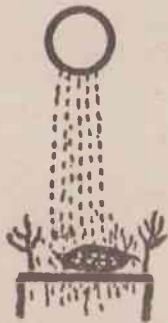

Mexican No. 328

Tăblița Naacal nr. 12; Tăblița Naacal nr. 14; Imaginea egipteană nr. 1; Imaginea hindusă nr. 2; Tăblița mexicană nr. 328.

asemănarea noastră și să-l înzestrăm cu puteri pentru a stăpâni acest pământ“. Atunci Înțelepciunea cu Șapte Capete, Creatorul Tuturor Lucrurilor din Întregul Univers, a făcut omul și a așezat în trupul său un *spirit viu, nepieritor*, iar omul a devenit *asemenea* Creatorului în privința puterii *intelectuale*.

Ce înseamnă expresia „după chipul și asemănarea noastră“? În mod sigur, nu înseamnă după *imaginea* Creatorului; deoarece, puțin mai departe, în Scrierile Sacre Inspirate, se spune: „Pentru om, Creatorul este de neînțeles. El nu

Tăblița Naacal nr. 13.

poate fi nici zugrăvit, nici numit, El este Cel Fără de Nume.

Dacă omul era „după imaginea lui Dumnezeu“, el ar fi o icoană a lui Dumnezeu; și, cum Dumnezeu nu poate fi nici zugrăvit, nici numit, fiind de neînțeles, Biblia a greșit în traducere prin folosirea cuvântului „chip“.

„Asemenea Creatorului“ înseamnă fără discuție, cu aceleași puteri intelectuale și mistice, pentru că omul a fost înzestrat cu aceste două puteri.

Tăblița Mexicană nr. 1584: imaginea înseamnă: „Omul a fost creat cu principiul dual, masculin și feminin. Creatorul l-a făcut pe acest bărbat să cadă într-un somn (sau moarte) și, în timp ce dormea, principiile au fost separate de către Forțele Cosmice. Atunci când s-a trezit (s-a născut din nou), erau doi – bărbatul și femeia.

Există nenumărate scrieri care afirmă că omul a fost creat singur și că femeia a fost făcută dintr-o parte a omului primordial. Voi cita câteva scrieri mai deosebite privind acest subiect și, de asemenea, voi include câteva legende.

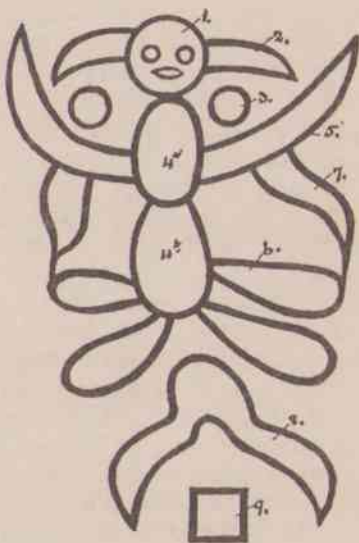
BIBLIA. – Geneza (Facerea) 2, 21–22:

Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om (printre cei vechi moartea era numită somn: așadar, somnul este aici echivalent cu moartea), și omul a adormit (adică a murit); Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei.

Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om“.

Aceasta este traducerea scrierilor lui Moise făcută de Ezra, după 800 de ani. Scrierile lui Moise erau copii ale Scrierilor Sacre Inspirate Naga, în limba și scrierea din Ținutul-Mamă și au fost doar parțial înțelese de Ezra, care nu devenise Maestru într-un Colegiu Chaldi din Babilonia înainte de a fi eliberat din robie și a reveni în țara sa.

EGIPT. – Egiptul a obținut Scrierile Sacre Inspirate ale

Tăblița mexicană nr. 1584. Crearea primei perechi – bărbatul și femeia.

Continentalul Mu din două surse, în ambele fiind vorba de crearea femeii. Prima sursă a fost India, de unde locuitorii Naga au venit și au întemeiat prima lor colonie la Maioo, în Nubia, în Egiptul de Sus. A doua, din Atlantida, textul fiind adus de locuitorii Maya, sub conducerea lui Thoth, care a întemeiat prima colonie la Sais, în Delta Nilului, în Egiptul de Jos. Acest lucru explică probabil cele două versiuni ale Genezei sau Facerii din primele Cărți ale Bibliei, una fiind de la locuitorii veniți din India, iar cealaltă de la locuitorii veniți din Atlantida, formând Egiptul de Sus și Egiptul de Jos.

INDIA. – Scrierile Sacre Inspirate ale Continentalul Mu au fost aduse în India de către înțelepții Naacal, veniți din Ținutul-Mamă, iar din India au ajuns în coloniile mai recente din Babilonia, pe Eufrat, și de la Maioo, din Egiptul de Sus.

CALDEEA. – Variantele caldeeană și egipteană erau deci reflectări ale variantei indiene, iar cea indiană o reflecta pe cea din Ținutul-Mamă, ceea ce arată în mod clar că legenda femeii făcute din bărbat provenea din Continentalul Mu.

ARHIPELAGUL HAWAII ȘI INSULELE PACIFICULUI. – Locuitorii din Hawaii au o legenda străveche care afirmă: „*Taaroa l-a făcut pe om din pământ roșu Araca și i-a suflat în nări viață. El a făcut-o pe femeie din oasele bărbatului și a numit-o Ivi*“.

Această parte a legendei este identică cu legenda biblică și continuă astfel până la capăt, cu diferențe nesemnificative.

În limba polineziană se pronunță fiecare literă dintr-un cuvânt. Continentalul Mu s-a scufundat acum circa 12.000 de ani, deci legenda trebuie să fi fost transmisă oral în cel puțin o perioadă identică.

GRECIA. – În toate concepțiile lor, grecii au fost întotdeauna originali. Ei prezentau o perspectivă complet diferită de a celorlalți despre un anumit subiect, chiar și despre crearea bărbatului și a femeii.

Platon spune următoarele: „Ființele omenești au fost la început create cu trăsăturile bărbătești și femeiești combinate într-un singur trup. Fiecare avea patru brațe și patru picioare. Corpurile erau rotunde și se rostogoleau, folosind brațele și picioarele pentru a se deplasa. Încetul cu încetul ei au început să-i amenințe grav pe zei. Ei au încetat să mai facă sacrificii în cinstea zeilor și chiar au amenințat că se vor rostogoli până pe Muntele Olimp pentru a-i ataca și răsturna pe zei.

Un zeu a zis: „Să-i ucidem pe toți. Sunt periculoși“.

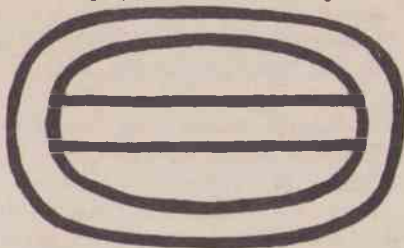
Un altul a spus: „Nu, am o idee mai bună. Îi vom tăia în două.

Ei vor avea doar câte două mâini și două picioare; nu vor mai fi rotunzi și nu se vor mai putea rostogoli. Fiind de două ori mai mulți, ei vor oferi de două ori mai multe sacrificii și, ceea ce este cel mai important, fiecare jumătate va fi atât de ocupată să-și caute cealaltă jumătate încât ei nu vor mai avea timp să ne supere“.

IMPERIUL UIGUR. – Imaginea de pe Planșa I (între paginile 160–161) provine din străvechea capitală uigură, distrusă acum 18.000–20.000 de ani – consemnările chinezești susțin că acum 19.000 de ani – este probabil cea mai veche consemnare a creării omului cu ajutorul principiului dual.

Există în această lume ființe a căror componentă spirituală este atât de fin potrivită una alteia, încât nu sunt necesare cuvinte pentru a-și exprima sentimentele unii față de alții, atunci când se întâlnesc prima dată. Este posibil ca acestea să fie cele două jumătăți ale omului și femeii, care constituiau un singur suflet în vremurile străvechi. Deodată se întrevede o punte peste trecut. Dragostea divină, pură, a unei ființe față de cealaltă reînvie într-o clipă. Mulți scriitori moderni au denumit în mod obișnuit acest fenomen „chemarea omului“. Nu este chemarea omului, ci chemarea sufletelor perechi. „Chemarea omului“ înseamnă materialism, iar materialismul nu are de-a face cu acest fenomen, deoarece chemarea este spirituală.

De asemenea, două persoane care se întâlnesc pentru prima dată pot sau nu pot să-și manifeste antipatia sau neplăcerea unul față de celălalt. Cel puțin unul din ei poate să-și manifeste

Fragmentul 1

Fragmentul 2

Fragmentul 1. Tăblița mexicană nr. 2379 și

Fragmentul 2. Un paragraf din Scrierile Sacre Inspirate (Scriere Naacal)

neplăcerea și neîncrederea față de celălalt, fără motive aparente. În limbajul popular se vorbește, în acest caz, „de prima impresie“. Probabil dacă și-ar putea reaminti întrupările (sau reîncarnările) trecute și ar putea să vadă ce s-a întâmplat în timpul lor, s-ar găsi răspunsuri la această problemă.

O glifă, în general un cerc, dar uneori o formă dreptunghiulară, cu două linii paralele trasate prin centru, împărțindu-l în trei părți, așa cum se vede în Fragmentul 1 (Tăblița Mexicană nr. 2379 din Colecția Niven), este un simbol universal obișnuit.

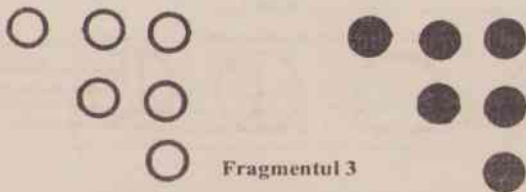
Se găsește în inscripțiile de pe falezele occidentale ale Statelor Unite, în inscripțiile aflate pe piramida mexicană de la Xochicalco, în scrierile Maya din Yucatan. Apare într-o scriere descoperită pe Piatra Scrisă din nordul Braziliei, aproape de frontiera cu fosta Guyană Britanică (actuala Guyana) și în diferite alte inscripții americane. Se poate întâlni în străvechile scrieri ale uigurilor, hindușilor, babilonienilor și egiptenilor.

În textele orientale Naacal ale Scrierilor Sacre Inspirate, Cărțile Vârstei de Aur, este una din cele trei glife care formează un paragraf (A se vedea Fragmentul 2). Traducerea paragrafului este: ○ (Hun) – Creatorul este unu.

⊕ (Lahun, doi) – El este doi într-unul ⊕ (Mehen, om) – Aceștia doi au dat naștere fiului, Mehen – omul. Glifa ⊕ se referă la Geneza Omului, iar prin extensiile obișnuite, aceste simboluri străvechi includ și continuarea creației.

Lao Zi (Tzî), în *Tao te King*, carte în limba chineză, scrisă prin anul 600 î. Hr. și înainte de Confucius, scrie: „Rațiunea Tao a făcut Unu. Unu a devenit doi. Doi a produs trei. Din acești trei a descins toată omenirea“.

Descifrând și traducând această glifă, întâlnită în texte aflate în diferite zone ale Pământului, am descoperit că, în mod invariabil, în vechea lor explicație, se întâlnesc frecvent trei cuvinte: a făcut sau a creat, a devenit și a produs, deci: Creatorul a creat omul, omul a devenit doi, acești doi au produs trei, arătându-se clar, în

Fragmentul 3. Scrierea misterioasă.

fiecare caz, și definindu-se forma pașilor făcuți în evoluție, precum și diferența dintre un pas și celălalt.

O glifă străveche, numită de antici „Scrierea Misterioasă”, este o scriere ezoterică utilizată în temple, o scriere numerică, ce transmitea același înțeles și aceeași concepție ca și Tăblița Mexicană nr. 2379.

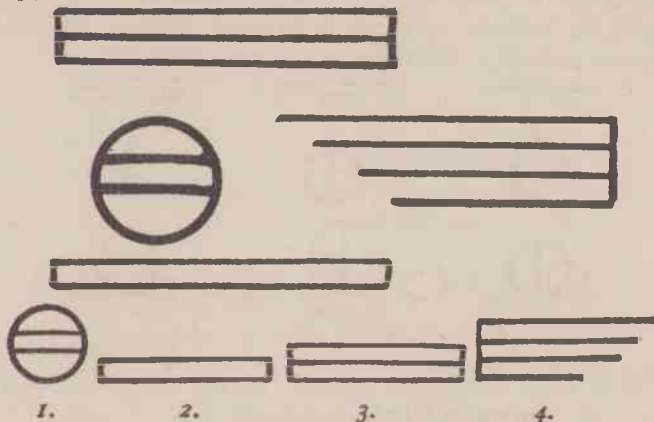
SCRIEREA MISTERIOASĂ. – Constă fie din șase cerculețe, fie din șase discuri mici, așezate astfel încât să formeze un triunghi, o piramidă sau o cheie de boltă. Rândurile sunt așezate în așa fel încât să putem număra – unu, doi, trei.

Cele două figuri care formează Fragmentul 3 sunt scrise cu forma Naga a numerelor. Uneori locuitorii Naga foloseau cercuri, alteori discuri; acest lucru pare să fi fost opțional, în funcție de gustul scriitorului.

Uigurii foloseau, în general, bare sau linii pentru exprimarea numerelor. Am găsit că, cel mai adesea, ei exprimau numerele unu, doi și trei prin linii orizontale — = ≡ sau verticale | || |||.

INSCRIȚIILE KARA DIN BRAZILIA. – Pe o câmpie întinsă din partea de nord a Braziliei, aproape de frontiera cu fosta Guyana Britanică (actuala Guyana), se înalță o stâncă imensă, cu multe fețe netede, care sunt acoperite cu inscripții foarte vechi folosite de vechii carieni sau kara.

Dăm în continuare descifrarea și traducerea uneia din aceste inscripții:

Unu devine doi. Doi au produs trei. Din acești trei viața a continuat.

1. Acesta este un simbol universal, găsit în scrierile tuturor popoarelor străvechi.

2. Forma nordică sau uigură a scrierii numerice 1 (Model carian sau Kara).

3. Numeralul 2.

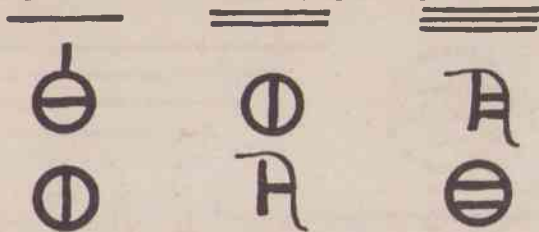
4. Numeralul 3. Această glifă este specializată prin aceea că nu are un capăt închis, fapt care îi dă o semnificație specială.

Continuarea este exprimată în glifa pentru numărul 3, având capetele barelor sau liniilor lăsate deschise. Anticii desemnau prin capetele nelegate faptul că o activitate neterminată se desfășura în continuare.

Putem observa că glifa Kara pentru numărul 1, o bară închisă la ambele capete, corespundea glifei Naga pentru numărul 5. Toate calculele Naga se făceau în baza cinci; astfel zece însemna de două ori cinci. Zece fiind simbolul numeric pentru Infinit, el nu era folosit niciodată, fiind considerat prea sacru.

Am prezentat aici o inscripție din America de Sud compusă dintr-un simbol sau o vinieta cu semnificația sa dată în traducere. Aceasta urmează în mare măsură caracterul Scrierilor Sacre Inspirate ale Continentului Mu; ba mai mult, este indiscutabil că acest pasaj a fost luat din Scrierile Sacre Inspirate, deoarece există dovada provenienței directe din Ținutul-Mamă. În China, găsim că Lao Zi (Tzi), în cartea *Tao te King*, folosește în jurul anului 600 î. Hr. exact aceleași cuvinte pe care le-a preluat din Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu.

PIRAMIDA XOCHICALCO din MEXICO. – Pe această piramidă foarte cunoscută se află numeroase inscripții. Am ales una care mi se pare că se referă la creația primei perechi.

Scriere uigură.

Primul rând: numeralele unu, doi și trei cu semnificația lor ascunsă, așa cum am prezentat-o anterior.

Al doilea rând include glifa uigură pentru om, având principiul dual, omul înainte de a fi împărțit în cele două principii A.

Al treilea rând cuprinde omul doar ca principiu masculin $\mathcal{M}$. (Atunci când era vorba de *omenire*, se folosea litera uigură simplă $\mathcal{M}$ $\mathcal{M}$.)

Evoluția literei uighure M: 1. Mu Naga; 2. Mu uighur; 3. A doua schimbare – piciorul din dreapta fiind mai lung; 4. A treia schimbare – acest ultim model a fost transmis în scrierea chineză.

APELE – MATCA VIEȚII. – În toate scrierile străvechi, apele sunt desemnate ca „Matcă a Vieții”. Acest lucru demonstrează că anticii știau foarte bine ceea ce științele moderne au confirmat: faptul că viața a apărut pe pământ în mediul marin.

A gândi că viața a apărut pentru prima dată în ape nu este doar rezonabil, ci și imperativ, dacă ținem seama de legile naturii, deoarece viața nu putea să apară decât la o temperatură mult inferioară față de 200 grade Fahrenheit (circa 93 grade Celsius). Nu am reușit să identific viețuitoare la temperaturi mai mari de 175 grade Fahrenheit (circa 79 grade Celsius).

În cursul răcirii pământului, apele au fost întotdeauna cu un pas înaintea rocilor care se răceau, constituind un mediu prielnic pentru apariția vieții.

Primele forme de viață care au apărut pe pământ au fost algele marine microscopice și lichenii. Ele erau destinate să devină pietrele de temelie ale *Casei Vieții*, pe care au evoluat toate ființele până când a apărut Omul, Creația Specială, o adevărată încoronare divină a vieții.

Fig. 1.

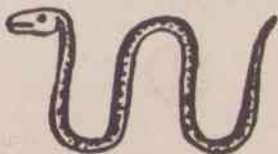

Fig. 2.

În scrierile străvechi sunt menționați diferiți șerpi, fiecare simbolizând ceva diferit față de ceilalți. Îi putem împărți în două clase:

1. Șarpele ornamentat, simbolizând capacitatea de Creație a Divinității.

2. Șarpele simplu, neornamentat simboliza apele, purtând denumirea de *Khan*.

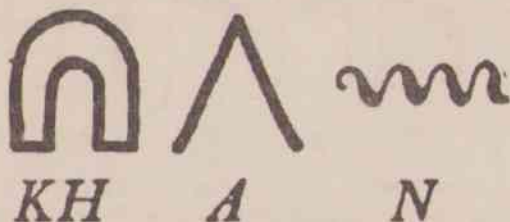

Figura 1. Șarpele este una dintre vinițele care apar în Scrierile Sacre Inspirate, în a Șaptea Poruncă. Cum acest șarpe are un cuib cu ouă, pe care îl înconjoară cu trupul încolăcit, se poate presupune că această creație se referă la diferite forme de viață marină.

Tăblița Mexicană nr. 328. Acest șarpe simbolizează apariția vieții în ape, primele forme de viață de pe pământ.

Figura 2. Este forma obișnuită a simbolului apei, fără nimic adăugat, cum ar fi ouă sau altceva.

HORUS ÎN LUPTĂ CU APHOPHIS. – Această viniță se află într-un papirus egiptean datând din jurul anului 3.000 î. Hr. și îl înfățișează pe Horus, simbolul Soarelui, în luptă cu Aphophis, simbolul apelor.

Această ilustrație arată clar diferența foarte mare față de învățăturile originale, aflate în Scrierile Sacre Inspirate, repetate și confirmate în Tăblița Mexicană nr. 328. Acolo se dădea explicația științifică. În vinieta egipteană, simbolul este dat fără explicații. Tăblița Mexicană este cu cel puțin 7.000 de ani mai veche decât vinieta egipteană.

Însă Egiptul nu este singur în propagarea acestei învățături: grecii îl prezentau pe Apollo, Zeul-Soare, ucigând Șarpele Python, simbolul apelor. La hinduși, Krishna îl ucide pe Șarpele Anatha, simbolul apelor, iar la Caldeeni, zeul Bel-Marduk, simbolizând Soarele, îl învinge pe Tiamat, zeul apelor.

Într-o tăbliță caldeană de lut, aflată în biblioteca din palatul lui Assurbanipal, găsim următorul text:

„Într-o vreme când nici cerurile de deasupra, nici pământul de dedesubt nu existau, era doar abisul apelor: prima sămânță, stăpâna adâncurilor, matca Universului.

Apele acopereau totul; nici un rod nu fusese strâns și nici un mugure nu se văzuse, fiindcă adevărații zei nu se arătaseră.

Vinietă egipteană.

Zei se pregăteau pentru o mare luptă împotriva monstrului apelor, Tiamat; zeul Bel-Marduk l-a biruit pe Tiamat“.

Tiamat era un cuvânt Naga ce însemna „apă peste tot, pământ nicăieri“. Bel-Marduk era numele babilonian al Soarelui, văzut ca un corp ceresc și nu ca simbol Ra.

Din cele prezentate mai sus reiese că primele două paragrafe corespund textului de pe Tăblița Mexicană nr. 339, iar ultimul se referă la apariția vieții pe pământ. Lipsesc în mod evident câteva tăblițe care să facă legătura între ele.

În Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu se arată simplu că nu a fost *nici o luptă* sau *confruntare*. A fost o întâlnire a Forțelor Primare legate de materia elementară, care a dat rezultate și au fost urmate Legile Naturii privind apariția vieții.

Locuitorii sălbatici și semi-sălbatici de pe Insulele din Mările Sudului au numeroase legende care demonstrează că ei înțeleg acțiunea Forțelor Primare mai bine decât miturile egiptenilor, grecilor, indienilor și caldeenilor, ceea ce dovedește că acele mituri au apărut după scufundarea Continentului Mu și după ce Insulele din Mările Sudului au fost izolate de restul lumii.

Locuitorii Insulelor din Mările Sudului explică faptul că orice creație este rezultatul căsătoriilor dintre zei (întâlnirea și îmbinarea

Forțelor Primare), ceea ce este corect. Explicația pe care o dau ei a fost transmisă oral timp de peste 12.000 de ani și a fost uimitor de bine păstrată.

Desigur că există mici diferențe față de textul original, însă dacă ținem seamă de timpul cât a fost transmis din tată în fiu, este un miracol că diferențele sunt atât de mici; dar ei nu au avut preoți lipsiți de scrupule care să le ascundă lucrurile importante.

BIBLIA. – Referindu-ne din nou la Biblie și la vechimea deosebită a unor părți din ea, care provin din Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu, doresc să atrag atenția asupra câtorva elemente.

Moise a formulat legile sale religioase bazându-se, fără îndoială, pe regulile restabilite de Osiris, așa cum fuseseră propovăduite de Thoth. Să luăm ca exemplu cele zece porunci. În Marea Sală a Adevărului din Templul lui Osiris erau așezați, într-un rând, patruzeci și doi de zei, care aveau misiunea să pună sufletului, ce intra în această Sală a Judecății, patruzeci și două de întrebări privind viața trupului material în care a sălășluit.

Moise a preluat aceste patruzeci și două de întrebări și le-a condensat în cele zece porunci. Această modificare dramatică făcută de Moise a fost indiscutabil necesară pentru a corespunde situației în care decăzuse poporul său. Moise nu a schimbat nimic în concepție, el a prezentat pur și simplu mai cu suflet modul în care oamenii trebuiau să-și trăiască viețile aici, pe pământ. El a impus aceste legi oamenilor aflați în viață în mod nemijlocit. Cele zece porunci se găsesc, totuși în Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu, cu peste 70.000 de ani în urmă, dar sub forma unor întrebări și nu sub forma unor porunci.

Însă evreii nu sunt singurul popor care consideră că legile lor religioase vin direct de la Zeul Suprem, prin intermediul unui agent, iar noi nu avem până acum nici o dovadă despre cine a scris textele despre care s-a afirmat în mod distinct că sunt Sacre și Inspirate. Cine a fost cel inspirat? Care era numele său?

Diodor din Sicilia scria că:

„Egiptenii susțin că legile lor religioase au fost încredințate lui Menevis de către zeul Hermes.

Cretanii consideră că legile lor religioase au fost introduse de către regele Minos, care le primise la rândul său de la Zeus.

Lacedaemonii pretind că legile lor religioase au fost dăruite de Apollo lui Lycurg.

Arienii le-au primit de la Zoroastru sau Zaratuștra, care le-a primit la rândul său de la Duhul cel Bun.

Geții spuneau că Zamolxe le-a primit de la zeița Hestia.

Evreii pretind că Moise a primit legile lor religioase de la Iao“.

Inscripțiile descoperite în ruinele akkadiene din Babilonia exprimă în mod clar sentimentele și ideile acelor oameni care au trăit acum 10.000 până la 15.000 de ani, despre om și creație. Ei credeau că omul este o creație specială și arătau cum a apărut. Ei arată cu destulă claritate că Dumnezeu a fost Creatorul și că Forțele Sale controlează Universul și tot ce se află în el. Aceste lucruri pot fi coroborate cu Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu, cu textele de pe tăblițele mexicane și cu inscripțiile descoperite pe falezele din America de Nord. Toate aceste scrieri susțin că prima religie a omului a fost pur monoteistă, iar Creatorul a creat toate lucrurile și toate ființele și controlează întregul Univers cu toate vietățile care se află în el.

Scrierile descoperite în partea occidentală a cetății egiptene Theba și atribuite unui preot numit Amenemopet sunt cuvânt cu cuvânt identice cu Pildele lui Solomon din Biblie, deși sunt datate cu mai multe sute de ani înainte de nașterea regelui Solomon.

Solomon a fost un rege erudit și a reprodus aceste texte minunate. Ba mai mult, este limpede că, evreu fiind, el era un bun cunoscător al religiei restabilite de Osiris, așa cum se vede din construirea templului său din Ierusalim. Oriunde a fost posibil, în edificarea acestui templu, Solomon a respectat tradițiile osiriene în cele mai mici detalii, inclusiv în simbolica Sală a Adevărului, în care prezida Osiris.

Merită remarcat în mod special porticul templului, deoarece el avea cele două coloane care purtau exact același nume și aveau aceleași ornamente.

Fără îndoială că Solomon știa și aprecia faptul că religia sa nu era nici mai mult nici mai puțin decât religia osiriană pură, adaptată pentru a corespunde oamenilor din vremea sa.

Capitolul V

SIMBOLURI FOLOSITE ÎN ÎNVĂȚĂTURILE RELIGIOASE

Simbolurile folosite în învățăturile religioase ale primilor oameni sunt cunoscute în mod obișnuit drept Simboluri Sacre.

Simbolurile au fost folosite pentru prima dată pentru a concentra mintea omului asupra Divinității Infinite Unice, astfel încât nici o altă imagine sau vreun sunet exterior să nu poată distra atenția de la obiectul venerației. Omul a fost învățat cu multă grijă că simbolul însuși nu trebuia venerat, el fiind doar o icoană care nu permitea minții să rătăcească. Omul fusese învățat că exista O Singură Divinitate, care avea însă mai multe atribute ce se ocupau de sănătate și putere, de ploaie și de strălucirea soarelui, de recolte; de fapt, se ocupau de bunăstarea generală a omenirii.

La început erau utilizate doar trei simboluri. Atunci când acestea au fost înțelese, ele au fost combinate și li s-au adăugat altele, iar o dată cu trecerea timpului, a crescut atât numărul simbolurilor cât și complexitatea lor, ajungându-se la situația din Egipt, cu 3.000 sau 4.000 de ani în urmă, când existau atât de multe simboluri, încât preoții dintr-un templu înțelegeau sensul la de-abia jumătate din simbolurile folosite în alt templu, chiar învecinat.

Cele trei simboluri originale la care m-am referit sunt: Cercul, Triunghiul Echilateral și Pătratul.

CERCUL. – Cercul este o imagine a Soarelui și era simbolul Divinității Infinite Unice. Pentru că el cuprindea toate atributele

sale, era Simbolul Monoteist, fiind considerat cel mai sacru dintre toate simbolurile. Conform legendei, Soarele a fost ales ca simbol, deoarece era cel mai puternic „obiect“ care putea fi privit și înțeles în același timp de către om.

Cercul, neavând început și nici sfârșit, simboliza și existența fără de moarte, nesfârșitul și infinitul.

Cu mult timp în urmă, cercul ajungând să simbolizeze prea multe lucruri, a devenit necesar să primească un semn special atunci când era folosit ca Simbol Monoteist al Divinității. Locuitorii Naga au adăugat un punct în centrul cercului. Uigurii au adăugat, la rândul lor, un alt cerc, mai mic, simbolul devenind un cerc dublu.

Papirusul Anana este una din cele mai frumoase scrieri egiptene din câte am întâlnit. Anana a fost scribul principal și sfetnicul faraonului Seti II, în jurul anului 1320 î. Hr. Iată un fragment:

„Priviți! Nu este scris pe acest papirus? Citiți, voi cei din zilele care vor veni, dacă zeii v-au dat îndemânarea. Citiți, o copii ai viitorului, și învățați secretele trecutului, care sunt atât de departe de voi și totuși atât de aproape în privința adevărului.

Oamenii nu trăiesc doar o dată și apoi pleacă pentru totdeauna; ei trăiesc de mai multe ori, în mai multe locuri, deși nu întotdeauna în această lume. Iar între o viață și alta se află un văl de întuneric.

Porțile se vor deschide în cele din urmă și ne vor arăta încăperile prin care au rătăcit picioarele noastre de la începuturi.

Religia ne învață că trăim veșnic. Neavând sfârșit, eternitatea nu poate avea nici început – este deci un cerc; așadar, dacă este adevărat că trăim veșnic, atunci înseamnă că am trăit dintotdeauna.

În ochii oamenilor, Dumnezeu are mai multe înfățișări și fiecare jură că cea pe care el o vede este Singurul Dumnezeu Adevărat. Cu toții se înșală, fiindcă toate sunt adevărate.

Esența noastră spirituală, Kas, ni le arată în diferite feluri, extrăgând din fântâna infinită a înțelepciunii, ascunsă în ființa fiecărui om, sclipiri de adevăr, în timp ce ne dă, conform poruncilor, *puterea de a face minuni*.

Spiritul nu trebuie judecat după trup și nici zeul după lăcașul său.

La egipteni, Scarabeul Sacru nu este un zeu, ci simbolul Creatorului, pentru că învârte în ghearele sale o bilă de lut în care își așază ouăle, așa cum Creatorul învârte lumea dând naștere vieții.

Toți zeii își trimit pe acest pământ darul lor de dragoste, fără de care el ar înceta să existe. Credința mea mă învață poate mai clar decât a voastră că viața nu sfârșește o dată cu moartea și că acea dragoste, fiind sufletul vieții, trebuie să dureze atât cât va dura pământul.

Tăria legăturii nevăzute va lega două suflete mult timp după ce lumea va muri.

Sufletele sau spiritele unei întrupări sau încarnări este posibil să se întâlnească într-o altă încarnare și pot să fie atrase ca de un magnet, dar nimeni nu știe din ce cauză.

Omul trăiește mai multe vieți, fără să mai știe ceva despre viețile sale trecute; doar câteodată vreun vis cu ochii deschiși sau un gând îl duce într-o clipă dintr-o viață trecută. El nu poate, totuși, să stabilească în mintea sa când și unde s-a întâmplat ceea ce vede, cu toate că lucrurile i se par cunoscute. În cele din urmă, toate aceste vieți se dezvăluie“.

În scrierile străvechi se pot găsi diferite forme și variante simbolice ale Soarelui numit Ra.

Figura 1. Simbolul monoteist original al Divinității.

Figura 2. Modificarea ulterioară făcută de locuitorii Naga.

Figura 3. Modificarea ulterioară făcută de uiguri.

Figura 4. Un element din ornamentele pentru cap ale unor zei egipteni.

Figura 5. Acest element apare sub forma unei sfere roșii așezate în vârful coloanelor și monumentelor închinat morților.

Toate reprezentările solare descrise mai sus constituie simboluri monoteiste ale Divinității, fiind desemnate în vremurile străvechi sub numele de Ra.

Voi prezenta în continuare câteva imagini ale Soarelui care apar în scrierile străvechi referindu-se la corpul ceresc și nu la Ra ca simbol monoteist.

Figura A. Este un Soare cu opt raze. Era simbolul Mu de pe stema imperială. Numele folosit pe Continentul Mu pentru Soare în calitate de corp ceresc era Kin, în Egipt – Horus, în Grecia – Apollo și în Babilonia – Bel-Marduk.

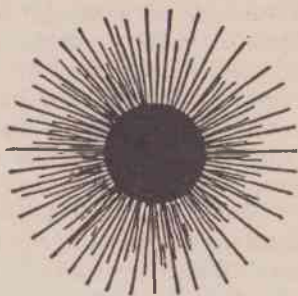
Figura B. Un Soare cu raze de jur împrejur, înfățișat la miezul zilei, în înaltul cerului.

Figura C. Un Soare cu raze în timp ce răsare, jumătate din sfera cerească fiind deasupra orizontului. Era simbolul de pe stema unui imperiu colonial subordonat Continentului Mu.

Figura D. Un Soare cu jumătate din sfera cerească deasupra

A

B.

C

D.

E

F

G.

A, B, C, D, E, F, G.

orizontului, însă fără raze, avea o dublă valoare simbolică. Era simbolul soarelui care apune și era, de asemenea, simbolul unei colonii a Continentului Mu, înainte de a deveni un imperiu colonial.

Figura E. Ținuturile de la vest, aflate în întuneric. Figura cu trei vârfuri este simbolul numeric folosit de locuitorii Continentului Mu pentru a desemna teritoriile vestice. Soarele de deasupra, fără raze, arată că era întuneric, nu ajungea lumină pe Continentul Mu. Imaginea este o vinietă din „Cartea Morților“.

Figura F. Sacrificiul Continentului Mu. Lotusul de deasupra este simbolul floral al imperiului; fiind reprezentat ofilit, el arată că deja dispăruse Continentul Mu. Un Soare fără raze se găsește între Continentul Mu și altar; așadar Continentul Mu a dispărut în abisul întunericului – pe altar, așa cum s-ar oficia un sacrificiu.

Figura G. „Doar vârfurile au rămas deasupra apei“. Continentul Mu este reprezentat ca dispărut în abisul întunericului, doar cu vârfurile rămase deasupra apei. Kin nu mai strălucește deasupra sa. Imaginea reprezintă o vinietă din Cartea Egipteană a Morților.

TRIUNGHIUL ECHILATERAL. – Triunghiul echilateral are o dublă semnificație, în funcție de locul unde și modul în care era folosit. Originea sa datează din vremea când omul primitiv a reprezentat apariția celor trei porțiuni de uscat care au format Continentul Mu – Ținuturile Vestice.

Ținuturile Vestice erau constituite dintr-o insulă uriașă cât un continent și alte două insule mai mici, separate prin mări înguste, numite „canale“ de către egipteni. Tradiția spune că această insulă uriașă a apărut prima și celelalte două insule mai mici au apărut ulterior, în perioade diferite. Triunghiul a fost ales pentru a explica acest fenomen al apariției celor trei porțiuni de uscat în epoci diferite.

Triunghiul echilateral are trei laturi egale, unite astfel încât formează o singură linie neîntreruptă și fără capete libere. I se explica omului primitiv că același Creator înălțase toate cele trei porțiuni de uscat, fiecare din ele printr-o poruncă separată. Deci nu erau trei Creatori, ci unul singur. În mod aparent, pentru a face lucrurile mai ușor de înțeles, fiecare ținut a fost înălțat pomind de la un anumit atribut al Divinității.

Acestea au format primul Cap de Zeu reprezentând Trinitatea, pe baza căruia s-au construit numeroase Panteoane care au rezistat de-a lungul timpului. Concepția unui Cap de Zeu reprezentând Trinitatea ne-a fost transmisă de la început prin învățăturile religioase și s-a păstrat până astăzi.

Un triunghi echilateral simboliza Creatorul și, cum Creatorul sălășluia în ceruri, triunghiul trebuia să simbolizeze și el cerul, deoarece acolo unde este Dumnezeu, se află și cerul.

Am găsit dovada acestui lucru printre simbolurile egiptene, așa cum arată glifele. Iată simbolul monoteist al Divinității în interiorul triunghiului – adică în cer. Oriunde și oricând întâlnim triunghiul echilateral în scrierile străvechi, el reprezintă fie referirea la Capul de Zeu reprezentând Trinitatea, fie cerul, fie pe amândouă.

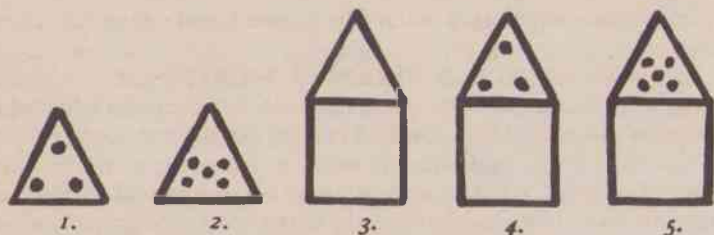
În vremea lui Confucius, filozoful chinez care a trăit în jurul anului 500 î. Hr., în locul triunghiului, chinezii foloseau o glifă care avea o formă apropiată de actuala literă Y. Aceasta era numită: „Marea Armonie“, „Marea Unire“, „Marele Y“. „Marele Y nu are trup și nici formă, toate lucrurile cu trup și formă fiind făcute de ceea ce nu avea formă. Marea Armonie sau Marea Unire cuprinde trei elemente – Unu în trei – trei în Unu“.

PĂTRATUL. – Pătratul încheie grupul de trei simboluri sacre originale. A fost ales ca simbol convențional al pământului, în mod aparent, din două motive: – pentru a evita confuzia cu Soarele, a cărui imagine era un cerc; și cu obiectivul de a-l învăța pe omul primitiv punctele cardinale – nord, sud, est și vest. Pornind de la această imagine de pătrat, pământului i s-au atribuit „patru colțuri“, care aveau să fie explicate pe măsură ce învățătura evolua. Mai târziu, cele patru colțuri au devenit locurile unde se înălțau „Cei Patru Mari Stâlpi“, una din denumirile sub care erau cunoscute Cele Patru Mari Forțe Primare ce emanau din Creator. Aceste forțe mai întâi au stabilit legea și ordinea din hoas și întuneric; apoi au creat corpurile cerești din Univers și toate lucrurile și ființele care se află pe ele. Ele acum continuă și susțin activitatea pe care au împlinit-o, motiv pentru care li s-a dat numele de „Stâlpi“. Următorul pas a fost numirea unor paznici ai Stâlpilor. Aceștia sunt cunoscuți sub numele de genii.

Se pare că atunci când sensurile primelor trei simboluri, prezentate până acum, au fost învățate de către omul primitiv, următoarea lecție a fost îmbinarea acestor trei simboluri.

TRIUNGHIUL CU TREI STELE. – Figura 1. Acest triunghi simbolizează cerul. Cele trei stele din interiorul triunghiului simbolizează cele trei elemente ale Capului de Zeu reprezentând Trinitatea, care sălășluiește în ceruri.

TRIUNGHIUL CU CINCI STELE. – Figura 2. Și acest triunghi simbolizează cerul. Cele cinci stele simbolizează Capul de Zeu cu cinci elemente, adică Divinitatea și Cele Patru Mari Forțe Primare sau Creatoare. Divinitatea și forțele sale sălășluiesc în ceruri.

UN TRIUNGHI AȘEZAT PESTE UN PĂTRAT. – Figura 3. Această glifă este compusă din pătratul care simbolizează pământul și triunghiul care simbolizează cerul. Reprezintă deci cerul așezat deasupra pământului. Deasupra, în acest caz, nu se referă la altitudine, ci înseamnă că cerul se află pe un plan superior, unde viața este mai perfectă decât aici pe pământ. Acest simbol reprezintă cerul ca fiind un nivel superior pământului, mai binecuvântat și mai fericit.

UN TRIUNGHI CU TREI STELE ÎN INTERIOR, AȘEZAT PESTE UN PĂTRAT. – Figura 4. Adăugarea celor trei stele la simbolul anterior simbolizează Capul de Zeu reprezentând Trinitatea, care se află în cer, deasupra pământului. Acest simbol poate fi văzut pe ultimul perete al ultimei încăperi din străvechiul templu de la Uxmal, în Peninsula Yucatan. Acest templu a fost numit „Templul Misterelor Sacre“, deoarece pe un zid se află o inscripție care afirmă că oamenii au venit de pe Continentul Mu și au adus cu ei Misterele Sacre. În încăperea unde apare acest simbol, aspirantul era inițiat în al doilea nivel de învățătură.

Templul a fost construit cu circa 11.500 până la 12.000 de ani în urmă, așa cum arată o inscripție de pe zidurile sale, care afirmă că „acest templu a fost înălțat ca un monument pentru Mu“.

UN TRIUNGHI CU CINCI STELE ÎN INTERIOR, AȘEZAT PESTE UN PĂTRAT. – Figura 5. Adăugarea celor cinci stele în interiorul triunghiului simbolizează Capul de Zeu cu cinci elemente – Divinitatea și Cele Patru Mari Forțe Primare ale Sale. Acest simbol poate fi văzut pe ultimul perete din încăperea opusă celei menționate anterior din „Templul Misterelor Sacre“ de la Uxmal. Aici aspirantul era inițiat și absolvea al treilea nivel de învățătură, fiind apoi pregătit să intre într-un stadiu mai înalt de înțelepciune și sfîntenie.

Cu acestea se încheie prezentarea pe care o facem îmbinării celor trei simboluri originale.

Simbolurile Sacre – cercul, triunghiul, pătratul și pentagonul au devenit elementele de bază ale minunatelor cunoștințe geometrice

la care s-a ajuns pe Continentul Mu și care legau strâns religia de știință.

SIMBOLURI ALE EXISTENȚEI MURITOARE. – Puțin deasupra pragului de sus al intrării în sanctuarul Templului Misterelor Sacre de la Uxmal, Yucatan, se află o cornișă care înconjoară întregul edificiu. Pe ea sunt sculptate simboluri ale existenței efemere, repetate de mai multe ori. Emblemele existenței muritoare ocupau un loc deosebit de important în religia străveche. Ele au fost amplu folosite de către locuitorii Maya, Quiche, de către egipteni, indieni și babilonieni și se găsesc în scrierile și inscripțiile tuturor ținuturilor străvechi.

Emblemele existenței muritoare erau folosite în ceremoniile religioase străvechi pentru a-l face pe aspirant să devină conștient de sfârșitul existenței sale actuale și de sfârșitul tuturor muritorilor, înțelegând astfel necesitatea de a trăi o viață care să nu afecteze sufletul atunci când se va desprinde de trup pentru a trece în lumea de dincolo.

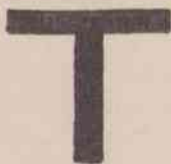
Ceremoniile religioase egiptene oglindeau fidel învățăturile Maya, care la rândul lor proveneau direct din Continentul Mu, astfel încât putem cunoaște din Egipt cum arătau ceremoniile originale, cu unele schimbări minore. În templul din interiorul Marii Piramide („Camera Regelui“) a fost găsit un sarcofag cu emblemele existenței muritoare așezate de-a lungul său. Aspirantul era așezat în sarcofag; aici i se reamintea că îl așteaptă o altă viață după ce sufletul său va părăsi trupul muritor. Această ceremonie se întâlnește și astăzi la francmasoni.

SIMBOLUL TAU. – Tau nu este doar unul dintre cele mai interesante, ci și unul dintre cele mai vechi simboluri, regăsindu-se de mai multe ori în cele mai vechi scrieri de pe Continentul Mu.

Este atât simbolul învierii cât și al ieșirii la suprafață. De fapt, ieșirea la suprafață este un fel de înviere a uscatului. Nu cunosc nici o țară de pe fața pământului care să nu fi fost de mai multe ori sub apă – ceea ce înseamnă că de fiecare dată când a ieșit din nou la suprafață a reînviat sau a renăscut.

T, simbolul Tau.
nunția curată
Mu.

Numele de astăzi al simbolului s-a păstrat din vremea când exista Continentul Mu și este tot Tau. Este unul din foarte puținele cuvinte care a rezistat de-a lungul timpului fără nici o schimbare. Numele înseamnă „stelele care aduc apă“ (Ta – stele și ha – apă). Locuitorii de astăzi ai Insulelor Marchize îl pronunță chiar „Ta-ha“, ceea ce reprezintă pro-

din Continentul

Tau este imaginea constelației cunoscută sub numele de Crucea Sudului, cel mai strălucitor grup de stele care apare la sud de Ecuator, pe cerul emisferei sudice. Atunci când apărea Crucea Sudului într-un anumit unghi deasupra Continentului Mu, începea sezonul ploios. Pământul arid, uscat, renăștea datorită umidității venite din ceruri. Frunzele, florile și fructele umpleau copacii și arbuștii. Semințele din pământ, care așteptau adormite, germinau și prindeau viață, îmbogățind ținutul cu grâne aurite. Mu devenea un ținut al belșugului. Viața renăștea.

Figura A.

Figura A. Iată un exemplu din care se vede modul în care locuitorii Maya înfățișau Simbolul Tau sub forma unui copac, cu două ramuri, purtând flori și fructe.

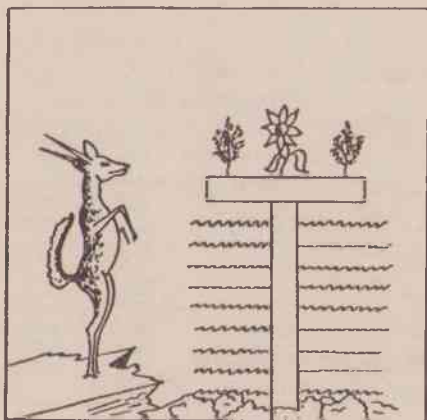
Figura B. Această vinietă se găsește în manuscrisul Troano. Ea descrie sosirea anotimpului ploios în ținutul Mayax. Figurile sunt simbolice.

Voi prezenta acum trei imagini care dovedesc faptul că Tau simboliza ieșirea la suprafață.

Această vinietă se găsește în Scrierile Sacre Inspirate ale

Figura B.

Înălțarea Continentului Mu și apariția omului pe pământ.

Continentului Mu simbolizând înălțarea uscatului, de fapt apariția acestui continent și, mai târziu, apariția omului pe pământ.

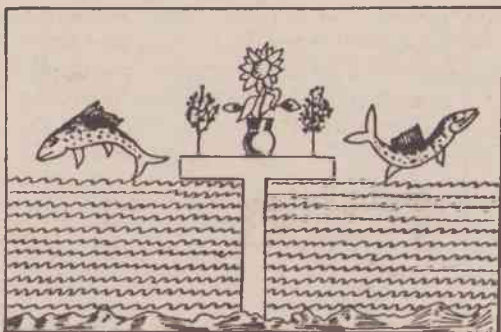
Vinieta Naga: Copiii Continentului Mu părăsesc Ținutul-Mamă pe calea apelor, Tau reprezentând Continentul Mu înălțat. Imaginea este reprezentată într-un relief indian, vechi de circa 25.000 de ani.

Vinieta Naga: Copiii Continentului Mu părăsind Ținutul Mamă pe calea aerului și pe apă. Tau reprezintă Continentul Mu înălțat. Imaginea provine dintr-un relief indian vechi de peste 25.000 de ani.

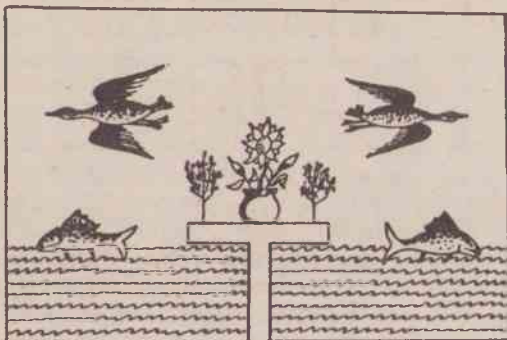

TRIUNGHIUL DUBLU. – O pereche de triunghiuri legate la bază, formând deci un triunghi dublu, era simbolul străvechi pentru ofrandă și apare adesea pe altarul unde se depuneau ofrandele. Aceste altare erau, în general, în formă de Tau ori aveau un Tau sculptat pe fața altarului. Ploaia adusă de Tau făcea posibile ofrandele. Aceste ofrande erau, de obicei, sub formă de flori, fructe sau alte produse ale ogoarelor.

Înainte de scufundarea Continentului Mu, sacrificiile erau necunoscute. Cuvântul sacrificiu a fost creat pentru a descrie cumplita distrugere a mult-iubitului Ținut-Mamă.

Copiii Continentului Mu părăsind Ținutul-Mamă pe calea apelor.

Copiii Continentului Mu părăsind Ținutul-Mamă pe calea aerului și pe apă.

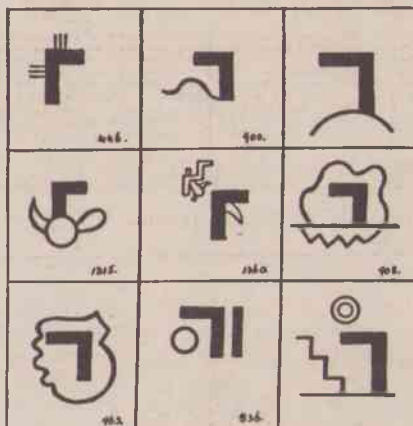
Poziția obișnuită în care erau așezate cele două triunghiuri duble era direct sub brațele orizontale ale simbolului Tau, iar în ritualurile străvechi acest lucru se presupune că însemna: „Așează ofranda ta pe acest altar“.

DOUĂ LATURI ALE UNUI PĂTRAT SAU DREPTUNGHI.

– Această figură este cunoscută în cadrul frăției masonice drept pătratul sau echerul zidarului (masonului) ori echerul cu două laturi. Este o glifă foarte veche, având sensul de „Constructor“ și se pare

că a fost prima dată folosită la crucile care simbolizau Cele Patru Mari Forțe Creatoare, când li s-a dat numele de Marii Constructori ai Universului. Această glifă era așezată în interiorul brațului sau buclei de la crucea care simboliza Cele Patru Mari Forțe Creatoare, numindu-le deci „Constructori“.

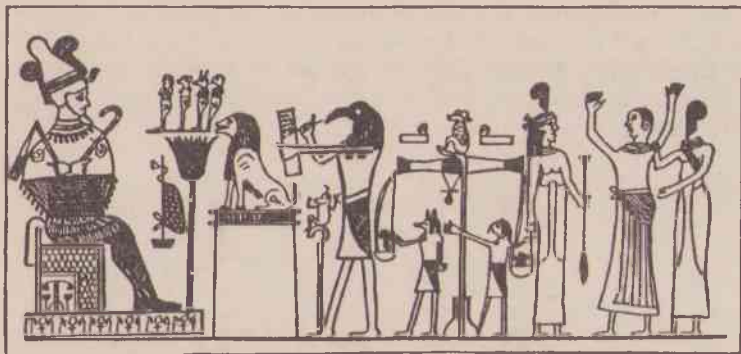
Grup de tăblițe mexicane din colecția Niven reprezentând echerul zidarului.

Echerul zidarului apare pe mai multe tăblițe mexicane din colecția Niven. Prezint aici o pagină cu exemple. Toate aceste tăblițe se referă la Cele Patru Mari Forțe Creatoare în calitate de „Mari Constructori ai Universului“. Până în momentul scufundării și distrugerii Continentului Mu, acest simbol a exprimat noțiunea de constructori doar ca denumire a Forțelor Creatoare.

Totuși, atunci când, după câteva mii de ani, ajungem în Egipt, găsim acest simbol cu o nouă haină și cu un nume nou. Aici el a devenit simbolul dreptății și al onestității.

S-a susținut întotdeauna că acest simbol își avea originea în Egipt, dar el este cu mii de ani mai vechi decât începuturile istoriei egiptene. Echerul cu două laturi este un simbol des întâlnit în Cartea Egipteană a Morților, precum și în diferite alte papirusuri egiptene. Toate tronurile sau jilțurile pe care erau așezați zeii sau zeițele sunt compuse din echeruri cu două laturi. În Marea Sală a Adevărului, unde Osiris stă așezat la judecată, tronul său este format dintr-un echer cu două laturi.

Locuitorii Egiptului erau învățați că acest simbol al echerului cu două laturi reprezenta: „Să ai dreptate, să acționezi cinstit, drept, just, conform adevărului și celorlalte precepte ale zeiței Maat“.

Marea Sală a Adevărului sau Scaunul Judecății lui Osiris. De la stânga la dreapta: Osiris în Scaunul Judecății. O piele de leopard este steagul său. Patru genii așezate deasupra florii de lotus închise, simbol al Continentului Mu. Marele animal sălbatic Amenti. Zeul Thoth cu cap de pasăre Ibis, consemnând istoria celui decedat. Zeul Anubis cu cap de șacal și zeul Horus cu cap de șoim, cântărind inima pe un cântar și folosind drept contragreutate o pană. Cel decedat, cu mâinile ridicate, își expune inima, fiind condus în Marea Sală a Adevărului de către o pană personificată și este primit de către Maat, zeița Adevărului. Imaginea este din *Cartea egipteană a morților*, capitolul 125.

Doar inițiații și preoții Egiptului cunoșteau semnificația reală a acestui simbol. Acest lucru este demonstrat de titlul purtat și de simbolul atribuit zeului Ptah. Două din titlurile sale erau: „Meșterul Divin” și „Constructorul Divin”; echerul cu două laturi însoțea aceste titluri. În toate imaginile care reprezentau Stâlpii Egipteni, aceștia aveau străvechea și adevărata lor semnificație simbolică.

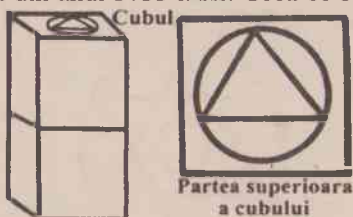
CUBUL. – Acest simbol interesează în mod deosebit pe constructorii de bolți. Se găsește în capitolul 64 din *Cartea Egipteană a Morților*, care este cel mai vechi și unul din cele mai importante capitole ale acestei lucrări sacre, fiind scris de către Thoth, după întemeierea templului de la Sais, la începuturile istoriei egiptene, în jurul anului 14.000 î. Hr. Traducerile diferă puțin, dar nu în esență. Să urmărim câteva fragmente în diferite versiuni:

DI. Paul Pierret a tradus una din frazele aflate în *Papirusul de la Torino* astfel: „Sunt ieri, știu despre mâine, sunt în stare să mă nasc din nou”.

Fragmentul corespunzător din *Papirusul de la Londra* este: „Sunt ieri, astăzi și mâine”.

Manuscrisul *Ruberis* afirmă: „Acest capitol a fost găsit în cetatea Khemennu, pe un bloc de fier din sud, încrustat cu litere din Lapis Lazuli, sub piciorul Zeului, în timpul domniei Măriei Sale

Faraonul Regatului din Nord și al celui din Sud Men-Kan-Ra, triumfător prin fiul său regal Heru-Ta-Ta-f cel Învingător. El l-a descoperit atunci când călătorea inspectându-și templele. Era însoțit de un anume Neskit, care s-a străduit să i-l tălmăcească și l-a prezentat regelui ca pe un obiect minunat. Atunci faraonul a văzut acel lucru tainic care nu mai fusese văzut sau privit“. Papirusul de la Londra datează din anul 3733 î. Hr. Ceea ce s-a găsit era cubul.

Dl. Paul Pierret traduce astfel același pasaj din Papirusul de la Torino:

„Acest capitol a fost găsit în Hermopolis, pe o cărămidă din lut ars, scris cu albastru, sub picioarele zeului Thoth. Descoperirea s-a făcut în timpul domniei Faraonului Menekara, de către fiul și moștenitorul său Har-titi-f, care călătorea în numele său pentru a inspecta templele. Textul cuprindea un imn care l-a adus în stare de extaz. L-a dus la carul faraonului imediat ce a văzut *ceea ce era desenat pe cub* – o mare taină“.

Papirusul Mes-em-neter, care datează din anul 4266 î. Hr., afirmă: „Acest capitol a fost găsit în fundația colonadelor de la altarul Bărcii Divine Henu, de către meșterul zidar, în timpul domniei Faraonului Regatului din Nord și al celui din Sud Hesepti cel Triumfător, și scria în el că trebuia recitat doar de o persoană curată și pură, conform ritualului“.

Barca divină Henu.

Trecerea sufletului către tărâmul reîntrupării sau reîncarnării. Cel decedat își conducea barca prin lumea stelelor către Amenti, regatul lui Osiris, pentru judecată și reîntrupare sau reîncarnare).

TRIUNGHIURILE ÎMBINATE. – Cele două triunghiuri încrucișate constituie un simbol extrem de vechi. Cea mai veche consemnare am găsit-o în Diagrama Cosmogonică a Continentului Mu, care este sursa primară a tuturor cosmogoniilor, însă nu am găsit-o în niciuna din Scrierile Sacre Inspirate pe care le-am citit. Cu toate acestea, este posibil să apară, deoarece sunt peste zece mii de tăblițe care cuprind aceste scrieri, din care eu am văzut și am citi doar aproximativ trei mii.

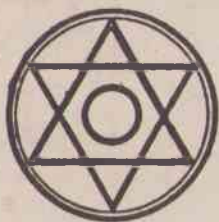

Figura cuprinde un cerc așezat în centrul unei perechi de triunghiuri încrucișate și împletite. La rândul lor, cele două triunghiuri sunt înscrise într-un cerc exterior, împărțind spațiul dintre cele două cercuri în douăsprezece părți. Cercul central era simbolul Divinității, triunghiurile simbolizau cerul sau cerurile, iar cercul exterior Universul. Cele douăsprezece diviziuni dintre cercuri reprezintă porțile, „cele douăsprezece porți către cer”. Fiecare poartă era o virtute și aceste douăsprezece porți trebuiau deschise cu ajutorul celor douăsprezece virtuți înainte de a putea intra în ceruri. Prima din cele douăsprezece virtuți era Dragostea sau Iubirea, după care urmau: Credința, Speranța, Generozitatea și celelalte.

PANA. – Pana este un alt simbol sacru străvechi foarte important, simbolizând Adevărul.

Coroana Imperiului Mu era ornamentată cu trei pene. Trei pene ornamantau și casca sau coiful lui Ra Mu, Împăratul și Marele Preot al Imperiului Mu, așa cum putem vedea pe Tăblița Mexicană de piatră nr. 1780 din colecția Niven.

Găsim penele ca simboluri și printre locuitorii Maya, diferența de culoare desemnând rangul purtătorului. Pe Continentul Mu, galbenul era culoarea împăratului și casei imperiale, albastrul era culoarea preoților și roșul era culoarea militarilor și nobililor. În vremurile străvechi, se pare că galbenul era culoarea demnității regale sau imperiale în întreaga lume. Albastrul închis este culoarea de doliu în Orientul de astăzi. Cercetările demonstrează că această culoare a fost adoptată atunci când Continentul Mu a fost „sacrificat”, și corespunde culorii „giulgiului” de la înmormântarea sa – apele albastre ale Oceanului Pacific.

Penele purtate de către indienii din America de Nord de astăzi constituie o relicvă moștenită de la strămoșii lor. Nu știu dacă ei cunosc semnificația originală a penelor folosite. Atunci când pornesc la război, totuși, ei colorează în roșu vârfulurile penelor, așa cum purtau militarii și nobilii de pe Continentul Mu.

Pana – simbol al Adevărului..

Zeul egiptean Amon. Tăblița mexicană nr. 1780: Ra Mu, Împăratul și Marele Preot de pe Continentul Mu. Pana egipteană, Pana străveche, Străvechea coroană Mu. Zeul egiptean Shu, Zeița egipteană Maat.

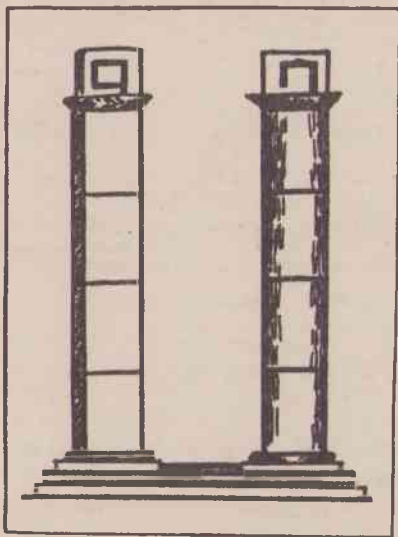
Cu toate acestea, în Egipt găsim informații mai ample despre pană. La începuturile istoriei egiptene era folosită o pană dreaptă, ca și pe Continentul Mu. Cam în vremea faraonului Menes, toate noile sensuri simbolice erau reprezentate prin pene de struț curbate sau ondulate. Pana curbată se găsește în ornamentele purtate pe cap de zeul Osiris și de zeița Maat, iar în Marea Sală a Adevărului, o pană de struț este reprezentată așezată în balanță cu inima celui decedat, pana simbolizând Adevărul.

Legenda spune că pana a fost aleasă pentru a simboliza adevărul, deoarece o adiere de vânt o poate lua cu ușurință. Adevărul este la fel de expus și de amenințat, cum poate fi o pană luată de o boare de vânt.

Numele străvechi pentru pană era Kukum, Ku sau Kuk. Printre locuitorii Maya din America de Nord găsim un șarpe numit Kukul

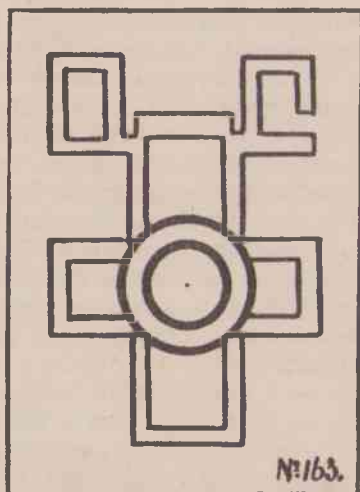
Khan, care înseamnă în traducere: Khan – rege, Kuk – pană și ul – acoperit. O traducere liberă ar fi: Regele Șerpilor care este acoperit cu pene. Acest titlu corespunde cu cel al locuitorilor Quiche Maya, consemnat în cartea lor sacră Popol Vuh.

STALPII. – Ca simbol sacru, stâlpii au o origine străveche. Părerea mea personală este că datează din vremea primului templu construit vreodată, pentru venerarea Marelui Infinit, cu mai mult de 70.000 de ani în urmă. Stâlpul este unul din numeroasele simboluri folosite pentru Cele Patru Mari Forțe Creatoare. La început au fost folosiți la poarta sau la intrarea templului. Aveau forme și moduri de construcție specializate. Din diferite tăblițe străvechi și din ruine am reconstituit o pereche de stâlpi așa cum au fost ei înălțați acum circa 20.000 de ani.

Pereche de stâlpi străvechi.

Perechea de stâlpi străvechi: stâlpul din stânga era pătrat și avea în partea superioară glifa □, care însemna putere. Stâlpul din dreapta era rotund și avea în partea superioară glifa ◻, care însemna, în general, stabilit, construit, și prin extindere, terminat, împlinit, în funcție de modul și de locul în care era folosită. Fiecare stâlp era împărțit în patru părți, corespunzând Celor Patru Mari Forțe Primare, Celor Patru Mari Zei etc.

Crucea Pillar.

Crucea în formă de stâlp: cele patru brațe ale crucii au o formă asemănătoare cu glifa străveche pentru stâlp. Legând toate elementele, este reprezentată sursa lor, Marele Creator ☉. Stâlpul superior sau brațul crucii are în partea de sus două glife □ putere ㄱ stabilit, fixat. Prin urmare, această cruce avea semnificația: „Stâlpii au fost fixați cu putere“.

Porticul de Templu cu doi Stâlpi: este reprezentat de Tăblița Mexicană din piatră nr. 50 din colecția Niven, veche de peste 12.000 de ani.

Acest Templu are o dedicație deasupra zonei centrale a arcului, litera hieratică H 𐎠 din alfabetul folosit pe Continentul Mu. Acesta era simbolul alfabetic al Celor Patru Mari Forte Creatoare. Deci, acest templu era dedicat Celor Patru Mari Forte Creatoare. Mai jos, sunt reprezentați doi stâlpi, fiecare având patru segmente 𐎠, numărul patru în forma sa uighură, corespunzând Celor Patru Mari Forte Creatoare. Stâlpul din stânga are în partea superioară glifa □ putere, iar stâlpul din dreapta are glifa ㄱ stabilit.

Planul bazei acestui templu, reprezentat pe o altă tăbliță, arată că stâlpul din stânga era pătrat și cel din dreapta era rotund.

O consemnare grecească străveche, de peste 11.000 de ani, se referă la templul dedicat lui Poseidon din Atlantida.

Cele prezentate mai sus cred că stabilesc în mod clar vechimea stâlpilor ca simboluri sacre, cu formele și semnificațiile lor.

Voi trece acum la istoria egipteană mult mai recentă, mai precis la perioada de la 4.500 până la 1.000 î. Hr.

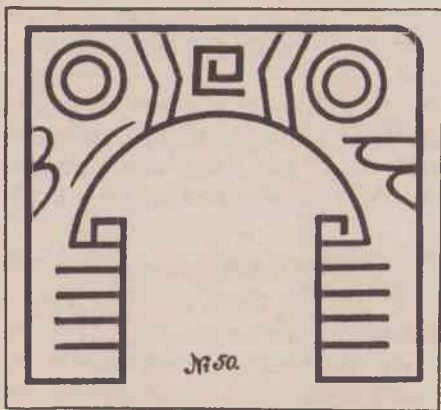
Stâlpii egipteni: Este un grup de stâlpi luat din Cartea Morților și din diferite papirusuri egiptene. Din analiza lor se va vedea că egiptenii nu au rămas adepții modelelor și detaliilor folosite de strămoșii lor, ci mai degrabă au dat dovadă de imaginație și preocupări artistice. Stâlpii fuseseră aduși în Egipt de către cele două valuri de coloniști, cei din direcția estică și cei din direcția vestică, iar din rândul acestora au apărut noi concepții despre felul cum trebuiau să fie stâlpii.

Egiptenii îi numeau Stâlpii Tat. Ei sunt totuși mai bine cunoscuți în întreaga lume sub numele de Stâlpi Totem.

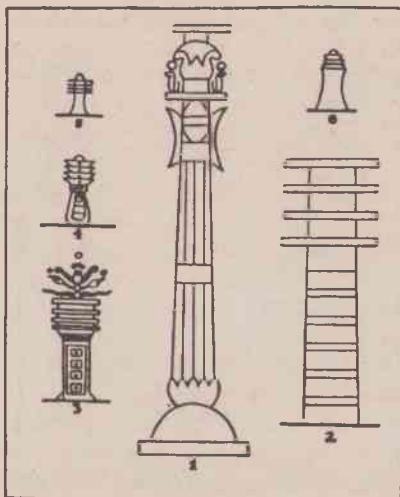
Egiptenii numeau un stâlp „Tat“, ceea ce însemna în limba lor „cu putere, cu tărie“. Celălalt stâlp îl numeau „Tattu“, ceea ce însemna „a stabili, a fixa“. Împreună, semnificația lor era „Acest templu a fost ridicat cu tărie pentru totdeauna“. Egiptenii considerau imaginea unui stâlp Tat drept o emblemă puterii și stabilității.

Trebuie să remarcăm faptul că toți stâlpii din acest grup au patru bare orizontale, simbolizând astfel Cele Patru Mari Forțe Creatoare, sau, mai degrabă, obișnuiau să le numească „Cei Patru Mari Zei“.

Intrarea în Amenti este o scenă preluată din Papirusul Anana, unul din cele mai frumoase pe care le-am văzut vreodată. În mitologia egipteană, doi stâlpi Tat formau intrarea în Tattu, poarta

Porticul de Templu cu doi stâlpi.

Stâlpi egipteni.

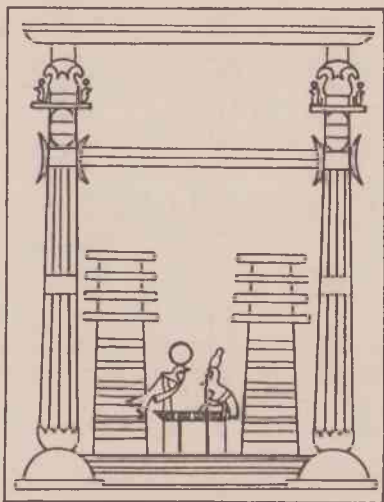
către tărâmul în care sufletul muritor era unit cu un spirit nemuritor și „fixat în misterele din Amenti pentru totdeauna“.

Porticul sau intrarea la Templul Regelui Solomon din Ierusalim era format din doi stâlpi speciali din aramă.

În *Cartea Întâi a Împăraților* din Vechiul Testament, Capitolul 7, versetele 21-22, se spune: „A așezat stâlpii în pridvorul templului; a așezat stâlpul din dreapta și l-a numit Iachin; apoi a așezat stâlpul din stânga și l-a numit Boaz“.

La intrarea în Tempul Regelui Solomon și la intrarea în Marea Sală a Adevărului unde prezida Osiris, se înălțau doi stâlpi. În ambele cazuri, aceștia aveau exact aceeași semnificație. Ba mai mult, ornamentele de pe stâlpi – în floare de crin – sunt identice, fapt care demonstrează că stâlpii Regelui Solomon erau o copie până la detaliu a stâlpilor de la Marea Sală a Adevărului. Deși în amândouă cazurile modelul stâlpilor a fost schimbat, s-a păstrat totuși semnificația lor originală: adică, ei simbolizau acțiunea Celor Patru Mari Forțe Primare.

Indienii din America de Nord: Indienii din statele nord-vestice ale Statelor Unite și din vestul Canadei înalță Stâlpi Totem și desfășoară ceremonii la baza lor. Nu am reușit să obțin de la ei altceva în afară de legende, dar chiar aceste legende și semnele încrustate pe Stâlpii Totem confirmă cu tărie că strămoșii acestor

Intrarea prin Tattu în Amenti. Reprezentare egipteană a
Celor doi stâlpi simbolici.

indienii au venit de pe Continentul Mu, și anume din acea parte a Ținutului-Mamă în care pasărea era simbolul Creatorului.

Maorii din Noua Zeelandă: O practică obișnuită la maorii din Noua Zeelandă era să înalțe Stâlpi Totem la intrările principale în satele lor.

Locuitorii Karang din Java. Forbes scria: „În Insula Java se află un trib numit Karang, ai cărui membri se presupune că sunt urmașii celor mai vechi locuitori ai insulei. Bărbații bătrâni și cei tineri din acest trib se îndreaptă în taină, în procesiune, către o boltă sacră dintr-o păduse deasă, unde bătrânii se închină, iar tinerii învață misterele strămoșilor.

Acolo se află ruinele unor terase așezate în incinte cu patru laturi, ale căror limite sunt marcate cu blocuri de piatră fixate în sol. Ici și colo, pe aceste terase se înalță monumente în formă de stâlpi și, merită remarcat, *un stâlp înălțat în interiorul unui pătrat.*

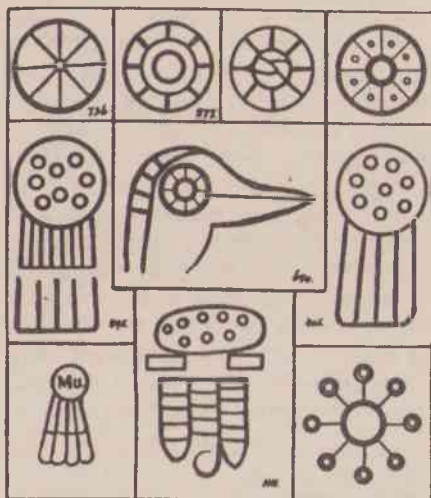
Aici, acești oameni desconsiderați și izolați de restul lumii, își urmează riturile și obiceiurile transmise din strămoși din epoci foarte depărtate (circa 12.000 de ani), repetând cu venerație superstițioasă o litanie pe care nu o înțeleg. Exact această litanie se găsește în *Cartea Egipteană a Morților*“.

Evreii în Egipt: Atunci când se aflau în robie în Egipt, evreii aveau doi stâlpi din cărămidă roșie la intrarea templelor lor umile.

În multe din sinagogile de astăzi, ei înalță doi stâlpi la intrare și spun că aceștia simbolizează stâlpii legendari ai „focului și fumului“, care i-au însoțit în timpul exodului. Ce simbolizau oare stâlpii folosiți de evrei în vremea robiei din Egipt?

Atlantida: Filozoful grec Platon ne informează că: „Oamenii din Atlantida, în fiecare al cincilea și al șaselea an, pe rând, sacrificând boi, jurau să respecte inscripțiile sacre încrustate pe stâlpii templului“.

Manuscrisul Troano: Am găsit următoarele traduceri greșite într-o planșă din Manuscrisul Troano: . Acest semn a fost tradus „Regele poate“. Traducerea corectă este „Cei Patru Stâlpi ai Pământului“ este litera hieratică M din alfabetul folosit pe Continentul Mu. Era simbolul alfabetic pentru mamă, pământ, uscat etc. ● sau ○ este simbolul pentru stâlp, atunci când nu este reprezentat stâlpul propriu-zis. Așadar, glifa înseamnă: „Cei Patru Stâlpi de la cele patru colțuri ale pământului“. Întreaga planșă este tradusă greșit.

Cele opt căi spre cer.

CELE OPT CĂI SPRE CER. – Am găsit pentru prima dată această învățătură simbolică religioasă în Diagrama Cosmogonică a Continentului Mu, fapt care îi dovedește vechimea. În această diagramă, erau folosite pentru a arăta omului cum trebuie să trăiască pe acest pământ pentru a fi pregătit să treacă în lumea de dincolo,

atunci când îi va sosi clipa. Cele Opt Căi spre Cer nu constituiau o concepție concretă, ci o învățătură simbolică, având un caracter religios. Aceste învățături speciale au fost fără îndoială universale, pentru că se găsesc la toate popoarele lumii vechi. Această formă de învățătură trebuie să fi fost foarte populară, fiindcă avea mai multe imagini simbolice. Fiecare popor antic pare să fi avut propria sa idee despre felul cum trebuiau închipuite și ilustrate Cele Opt Căi spre Cer.

SIMBOLUL VIETII - CRUX ANSATA, CRUCEA CU ANSĂ sau ANKH. - Cu toate că astăzi este cunoscută doar ca un simbol egiptean, ca și Scarabeul Sacru, semnul este străvechi. Se găsește în scrierile Primei Mari Civilizații a Pământului, este gravat pe pietrele rămase de la locuitorii falezelor din America de Nord. Simbolul Vietii este compus din alte două simboluri. Ansa, bucla sau mânerul din partea de sus simbolizează o gură sau o trecere. Din acest simbol folosit de egipteni provine simbolul zeiței Venus, Crucea cu Ansă, după adoptarea căreia i s-a dat un nou veșmânt. La Venus, simbolizează triumful spiritului asupra materiei, al sufletului asupra trupului material. Venus era zeița romană a iubirii și corespundea zeiței Afrodita din mitologia greacă. Printre relicvele egiptene descoperim că numeroase simboluri sunt mult prea ornamentate. În vechile scrieri, am găsit doar simbolurile simple, neornamentate. Toate simbolurile egiptene erau totuși neornamentate. Ca exemplu, putem lua soclul pe care stătea tronul lui Osiris din Marea Sală a Adevărului. Am repetat acest lucru de mai multe ori. La locuitorii falezelor din America de Nord sau la urmașii lor, exista tendința de a curba brațul vertical al crucii, ajungându-se la semnul , care i-a înșelat pe mulți arheologi, determinându-i să dea glifei o semnificație greșită.

CALEA SUFLETULUI. - În călătoriile mele, am găsit două figuri aflate în poziții importante, însă nu am reușit să descopăr cum se numeau. Deoarece erau, în general, așezate în exteriorul și pe pereții și tavanul camerelor mortuare, le-am dat denumirea generică de mai sus. Poate într-o zi vom cunoaște numele lor real și atunci vom renunța la această denumire provizorie.

Timp de mai mulți ani, figura în formă de spirală, reprodusă în Planșa IV, a constituit o enigmă pentru mine, mai ales că fusese

pusă în evidență pe întregul traseu al marii migrații uigure. Imaginea pe care am ales-o provine din New Grange, Comitatul Meath, din Irlanda.

Figura este fie o explicație a sensului ezoteric sau ascuns al literei hieratice N din alfabetul folosit pe Continentul Mu, fie litera însăși, mult împodobită. După ce am studiat atent multe din scrierile Continentului Mu în care apare litera N, am găsit mici diferențe între formele întâlnite. Uneori apare așa , alteori așa . Diferența constă în faptul că, la una, capetele sunt lăsate deschise, iar la cealaltă sunt închise, adică nu au capete. Neavând capete, figura devine o linie continuă, ce revine la punctul de pornire și continuă la nesfârșit, negăsind unde să se oprească. Este deci echivalentă cu un cerc, neavând început sau sfârșit.

În imaginea din New Grange, se va vedea că spirala nu are capete, dar atunci când ajunge în centru, linie revine pe același traseu. Nu există punct de pornire și nici capăt la aceste spirale; prin urmare, ele sunt echivalente cu un cerc.

În Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu ni se spune că sufletul omului continuă să trăiască până când, în cele din urmă, ajunge la izvorul din care a apărut.

În Papirusul Egiptean *Ani*, datat cu aproximație în jurul anului 1320 î. Hr., găsim: „Dacă trăim în continuare, înseamnă că trăim veșnic. Iar dacă trăim veșnic, asemenea cercului și eternității, înseamnă că omul nu are început“.

Iată două referiri străvechi la faptul că sufletul omului nu are început și nici sfârșit. Aceste spirale nu au început și nici sfârșit și se găsesc, în general, asociate cu trecerea sufletului în lumea de dincolo, în camerele mortuare, unde se păstra trupul material. Un studiu atent al acestui simbol, al locurilor și circumstanțelor în care a fost găsit, mă face să cred că aceste simboluri în formă de spirală, nedescifrate până acum, reprezintă sensul ascuns al literei hieratice N din alfabetul folosit pe Continentul Mu; că înfățișau existența în continuare a sufletului, de la un ciclu de viață la altul, de la o întrupare sau încarnare la alta, ajungând în cele din urmă de unde a pornit. În imaginea din New Grange, sunt trei spirale care se îmbină la nesfârșit. Consider că a treia spirală reprezintă trecerea sufletului în lumea de dincolo sau poate într-un alt corp ceresc din Univers, pregătit special pentru a-l primi.

Pe pereții așezării preistorice de la New Grange sunt și alte simboluri: spirale, pătrate, linii în zig-zag, etc.

☉ O spirală cu un capăt orientat spre dreapta este un simbol

uigur străvechi cu sensul de „a merge undeva“. Se găsește, de asemenea, în Mexic și la indienii din America de Nord.

◉ O spirală cu un capăt orientat spre stânga este simbolul corespunzător, cu sensul de „a veni de undeva“.

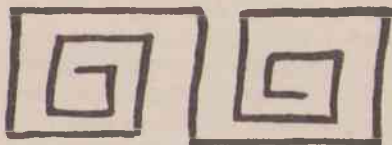
◻ ◊ Forma sau imaginea cosmogonică originală a pământului era un pătrat. Atunci când era așezat orizontal, simboliza pământul. Atunci când era așezat pe unul din vârfuri, reprezenta cele patru puncte cardinale și se referea la Cei Patru Stâlpi.

◈ Un pătrat în interiorul altui pătrat, așezat pe unul din vârfuri, simboliza faptul că ceva a dispărut din el.

▲ Este simbolul uigur pentru munte și corespunde silabei chinezești Yo, fiind echivalentul triumghiului. În traducere liberă, poate însemna „în urcare“.

〰 O linie în zig-zag sau un os de hering cu vârfurile clar conturate este un străvechi simbol universal pentru un abis plin cu jăratec, fără flăcări, întâlnit în simbolistica egipteană.

Toate aceste glife se găsesc pe stâncile de la New Grange. Nu aş încerca să scriu o legendă fără să văd personal aceste stânci. Nici un desenator nu a reprodus aceste imagini străvechi exact așa cum se găsesc pe stânci. Știu acest lucru din propria mea experiență. Prin urmare, nu putem da o traducere sau am putea da o traducere greșită.

Această imagine a fost descoperită în circumstanțe identice cu cele în care au fost găsite spiralele despre care am vorbit mai sus, de-a lungul direcțiilor de migrație ale locuitorilor Maya și Cara, plecați spre est din Ținutul-Mamă. Este compusă din litera hieratică H sau mai degrabă din două litere așezate una după alta și legate între ele. A doua este desenată invers decât prima, simbolizând o revenire, o întoarcere. Și aceste semne se găsesc, în general, la intrarea în camerele mortuare.

COPACUL ȘI ȘARPELE. – Această cercetare mi s-ar părea incompletă dacă aş omite Copacul și Șarpele. În toate religiile lumii se găsesc nenumărate legende despre Șarpe și Copac. Copacul este numit întotdeauna „Copacul sau Pomul Vieții“, iar șarpele, încolăcit

pe copac, este numit „Ispititorul“ sau un alt termen care înseamnă Satana. Copacul și Șarpele au fost la început o legendă, dar au trecut apoi treptat în rândul miturilor: apogeul a fost atins atunci când copacul a fost „înzestrat“ cu o recoltă fantastică de mere. Aceste mere au devenit necesare pentru a explica mitologic modul în care bătrânul Satana a ispitit-o pe Eva să mănânce merele, iar Eva l-a ispitit, la rândul ei, pe Adam. Merele erau necesare pentru a împlini căderea lui Adam din Rai. Prin această acțiune, biata femeie a devenit cauza tuturor relelor care au umplut omenirea decăzută. Este o dovadă monumentală de lașitate din partea bărbatului să pună această responsabilitate pe umerii femeii. Ironia soartei este că ar trebui blamat un bărbat și nu o femeie. Alibiul Evei a rezistat vreo trei mii de ani, dar acum trebuie înlăturat. Dacă Ezra ar fi fost în stare să citească corect simbolurile ce apăreau în scrierile lui Moise, el ar fi dat o versiune foarte diferită a legendei despre bătrânul și vicleanul Șarpe și despre Pomul Vieții (Planșa V).

Mica vinietă provine din Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu. Aceste scrieri sacre ne învață că *există o singură viață reală pe acest pământ*, care este *sufletul omului*, și pe care aceste scrieri uneori o numesc *Omul* sau *Omul Interior*. Învățăturile spuneau că trupul material era doar o locuință temporară a sufletului. Toate celelalte forme de viață cunoscute nouă, sunt, de asemenea, trecătoare. Ele sunt făcute din pământ și trebuie să se întoarcă în pământ. Dintre toate fapăturile de pe pământ, doar omul are o parte nepieritoare, care supraviețuiește trupului material și trăiește veșnic. Așadar, *Sufletul Omului* este singura viață *adevărată* de pe pământ.

Omul a apărut prima dată pe pământ pe Continentul Mu, deci prima viață adevărată a apărut în Ținutul-Mamă. În Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu, despre om se mai vorbește ca despre un fruct. Copacii poartă fructe și omul a fost *primul fruct* al copacului, fructul fiind *viața*. Ținutul-Mamă era Pomul Vieții. Așadar Continentul Mu era simbolizat printr-un copac sau un pom – Pomul Vieții.

În această vinietă, copacul este reprezentat ca având un șarpe încolăcit pe el, adică înconjurând copacul. Este un șarpe neornamentat, deci este Khan, simbolul Khanab, „Marile Ape“, oceanul. Aici este vorba despre o reprezentare simbolică a Continentului Mu înconjurat de ape. *Ținutul-Mamă nu avea legături pe uscat cu nici un alt continent. Șarpele reprezintă apele care înconjurau Continentul Mu.*

Cele prezentate mai sus arată și explică rațional ce era Pomul Vieții și de ce Șarpele este încolăcit pe el. Ceea ce a scris Moise au fost indiscutabil fapte reale, în limbaj simbolic – o istorie scrisă simbolic, adevărată în toate privințele. Traducerile, greșite și înșelătoare, au pervertit scrierile sale.

SEMNIFICAȚIILE STRĂVECHI ALE UNOR NUMERE. – Numărul 3 este acum numit în mod obișnuit numărul norocos. De ce? Trebuie să ne întoarcem în domeniul tradițiilor pentru a afla.

Odată l-am întrebat pe bătrânul Rishi: „Știi de ce spunem că numărul trei este un număr norocos?” Răspunsul lui a fost: „Pot doar să presupun; al cui simbol este trei?” I-am răspuns aproape fără să mă gândesc: „Al Cerului și al Capului de Zeu reprezentând Trinitatea și, da, este simbolul numeric al Ținutului-Mamă, Continentul Mu“. El mi-a spus: „Nu crezi că omul a fost norocos că a avut un Ținut-Mamă, dar și mai norocos deoarece știe că nu va mai avea soarta Ținutului-Mamă?”

Apoi s-a întors și mi-a spus în continuare: „Patru este numărul norocos, fiindcă Cele Patru Mari Forțe Primare Creatoare răspund de noi și se îngrijesc de trupurile noastre materiale în cursul vieților pământești. În vremurile străvechi, Patru era printre numerele cele maienerate, însă astăzi el este aproape, dacă nu chiar complet uitat. Este posibil ca învățăturile mitice ale științei moderne să fi contribuit mult la această pierdere. Așa cum trei este considerat Numărul Norocos, șapte este socotit Numărul Sacru“.

NUMĂRUL SACRU ȘAPTE. – Caracterul sacru original al numărului șapte este legat de Cele Șapte Mari Porunci ale Creatorului. Acestea au fost date Celor Patru Mari Forțe Primare, pentru a împlini „voința, porunca sau dorințele“ Creatorului. Ele erau Forțele Creatoare ale Celui Atotputernic.

Predilecția popoarelor antice pentru folosirea numărului șapte în ceremoniile lor sacre este evidentă și impresionantă.

La caldeeni existau Cele Șapte Zile de Ploaie care au produs „Potopul“.

La vechii indieni erau Cele Șapte Zile ale profeției Potopului, făcută de zeul Vishnu lui Satyravata.

În Biblie sunt Cele Șapte Zile ale profeției Potopului, făcută de Dumnezeu lui Noe.

La babilonieni erau Cele Șapte Vase de Cult folosite de preoți în ceremoniile sacrificiale.

La persani se vorbea de Cei Șapte Cai ai Arienilor, care trăgeau carul Soarelui, de Cele Șapte Apris sau forme ale flăcării, de Cele Șapte Raze ale lui Agni, zeul focului.

La hinduși erau Cei Șapte Pași ai lui Buddha, făcuți la nașterea sa, de Cele Șapte Cetăți Rishi din India.

La Egipteni erau Cele Șapte Zile ale Creației, Cele Șapte Zile ale săptămânii și Cele Șapte Clase ale egiptenilor.

Grecii aveau Cele Șapte Insule Sacre ale Proserpinei și Hidra cu Cele Șapte Capete, ucisă de Hercule.

Vikingii aveau Cele Șapte Familii, care l-au însoțit pe miticul Wotan, întemeietorul cetății Nachan.

La evrei sunt Cele Șapte Felinare din Arca lui Noe, Cele Șapte Brațe ale Sfeșnicului de Aur, Sărbătoarea de Șapte Zile a Închinării, Cei Șapte Ani de Belșug, Cei Șapte ani de Foamete, Cei Șapte Oameni care au scăpat de Potop.

La creștini sunt Cele Șapte Sfeșnice, Cele Șapte Biserici având în fruntea lor pe Cei Șapte Arhangheli, Cele Șapte Capete ale fiarei care a ieșit din mare, Cele Șapte Peceti ale Cărții, Cele Șapte Trompete ale Îngerilor, Cele Șapte Cupe ale mâniei lui Dumnezeu, Ultimele Șapte Molime ale Apocalipsei.

La locuitorii Nahuatl erau Cele șapte Peșteri din care au ieșit strămoșii lor.

La indienii Zuni erau Cele Șapte Cetăți ale Cibolei.

Uigurii aveau Cele Șapte Cetăți Sacre.

În Atlantida erau Cele Șapte Cetăți Sacre ale Atlantidei.

La carieni erau Cele Șapte Antile.

În Insulele Marchize erau Cei Șapte Oameni care au fost salvați de Potop.

În zoroastrism erau Cei Șapte Marut sau genii ale vânturilor din ierarhia principiului binelui, Mazda.

În mithraism erau Cele Șapte Trepte ale Scării din peștera zeului Mithra.

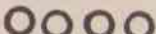
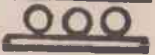
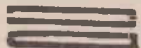
Pe Continentul Mu, Ținutul-Mamă, erau Cele Șapte Cetăți Sacre cu porțile lor de aur.

Sensurile ascunse ale numerelor de la unu la zece

Numărul	Naga	Maya	Sensul ascuns, ezoteric
1.	Hun.	Hun.	Unu universal, primordial
2.	Cas.	Ca.	Dumnezeul dual
3.	Ox.	Ox.	Care prin puterea Sa a făcut ca
4.	San.	Can.	Cele Patru Mari Forțe Primare
5.	Ho.	Ho.	să vină (a veni)
6.	Uac.	Uac.	(pentru) a pune ordine în lucruri, în haos
7.	Uuac.	Uuac.	(pentru) a crea și

8.	Uaxax.	Uaxax. (pentru) a-l face pe om. A sta în picioare și
9.	Bolan.	Bolan. a face ca părțile sale să se rotească
10.	Lahun.	Lahun. El este doi într-unul.

Forma Naga a scrierii numerelor

1.		Hun
2.		Cas.
3.		Ox.
4.		Zan. (Hindu: <i>San</i>)
5.		Ho
6.		Uac.
7.		Uuac.
8.		Uaxac.
9.		Bolan.
10.		Lahun.

Anticii numărau în baza cinci pentru a evita folosirea numărului zece. Acesta era numărul Divinității și era deci prea sacru pentru a fi pronunțat. Zece se spunea doi ori cinci sau de două ori cinci, cincisprezece de trei ori cinci și așa mai departe.

Voi mai lua un singur exemplu privind numerele – este vorba de 13. Treisprezece este considerat întotdeauna ca purtând ghinion, mai ales atunci când este legat de ziua de vineri.

Continentalul Mu, Ținutul-Mamă, s-a scufundat într-o zi de vineri, în ziua a treisprezecea a Lunii Zac (Luna Albă). Amintirea acestei zile a fost transmisă ca fiind purtătoare de nenoroc sau nenorocire pentru omenire.

Capitolul VI

SMBOLURI LEGATE DE CONTINENTUL MU

LOTUSUL SACRU. – Lotusul a fost dintotdeauna considerat drept cea mai sacră dintre flori. De ce oare?

Deoarece fusese ales ca simbol floral al Continentului și Imperiului Mu. De ce fusese ales? Lotusul a fost prima floare care a înfrumusețat pământul. Fiind *prima* floare, iar Continentul Mu fiind ținutul unde a apărut pentru prima dată omul pe pământ, Continentul Mu și Floarea de Lotus erau sinonime simbolice firești. În semn de dragoste și de doliu, egiptenii, după scufundarea Continentului Mu, nu au mai reprezentat niciodată lotusul ca pe o floare deschisă, vie, ci întotdeauna ca o floare închisă și ofilită, moartă.

Lotusul este un simbol important în sculpturile și ornamentele tuturor templelor străvechi și, cu excepția Egiptului, a fost reprezentat în continuare ca o floare deschisă, după modelul convențional, până la construirea Templului Regelui Solomon din Ierusalim. Aici, vârfurile petalelor sunt întoarse către interior.

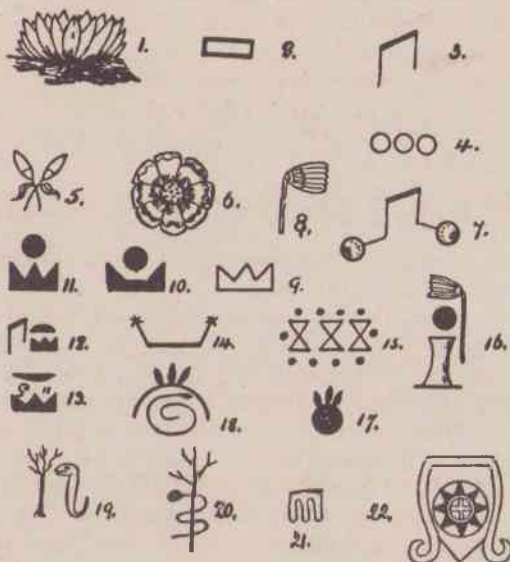
Era originar din Continentul Mu. Planta a fost dusă în toate părțile lumii de către coloniști, astfel încât oriunde găsim astăzi lotusul, știm că provine, ca și omul, din Continentul Mu.

Figura 2 reprezintă litera hieratică M din alfabetul folosit pe Continentul Mu, fiind simbolul alfabetic pentru Mu, ca Ținut-Mamă al Omului.

Figura 3 redă a doua din cele patru glife pentru Mu din alfabetul folosit pe Continentul Mu. Era simbolul pentru Mu, ca Mamă a Omului.

Figura 4 corespunde numărului 3. Era simbolul numeric pentru Mu și era foarte mult folosit.

Figura 5. Cei doi muguri de lotus sunt simbolurile a două insule care țineau de Continentul Mu. Mu și aceste două insule erau

Simboluri legate de Continentul Mu.

cunoscute din punct de vedere geologic sub denumirea de Ținuturile din Vest.

Figura 6. Un lotus deschis, foarte mult folosit la decorațiile și ornamentele în piatră de pe zidurile templelor, când se făcea referință la Mu. Vârfurile petalelor erau întoarse către interior pentru a simboliza Moartea.

Figura 7. Este un simbol care apare în mod constant în scrierile Maya și a fost tradus în toate felurile imaginabile, cu excepția celui corect. Unele din aceste descifrări sunt absolut ridicole, cum ar fi cea întreprinsă de Le Plongeon. Această glifă este un simbol compus din a doua literă M din alfabetul folosit pe Continentul Mu (↖), având la capătul fiecărui braț un imix (☉) simbolul utilizat pentru sân. Acești sâni sunt reprezentați la distanță de simbolul ↖ pentru mamă; deci nu sunt legați fizic de ea.

Conchistadorul spaniol Hernando Cortes, așa cum ne spune Episcopul Landa, i-a întrebat pe băștinași ce semnificație avea acest simbol. Ei au răspuns că însemna Mamă, ceea ce este corect doar într-o anumită măsură. ↖ este simbolul alfabetic pentru Mu, Mama Omului. Aceste imixuri (☉) înseamnă sâni lui Mu. În multe din scrierile străvechi, cele două insule erau numite „Sâni lui Mu“.

Deci, o traducere liberă ar fi: „Mu, Mama Omului“, iar fiindcă sunt incluse și cele două insule, Ținuturile din Vest. Imixul este desenat în felul următor în Manuscrisul Troano:

Vedere din față a sânului.

Imagini laterale ale sânului.

Figura 8. Lotusul ofilit, „în agonie“: simbolul floral al Continentului Mu, după dispariția sa.

Figura 9. Ținuturile din Vest, în vremea când se aflau deasupra apelor.

Figura 10. Continentul Mu este scufundat. Nici o lumină nu mai strălucește deasupra sa. Este în întuneric.

Figura 11. Ținuturile din Vest sunt în întuneric. Nici o lumină nu mai strălucește deasupra lor.

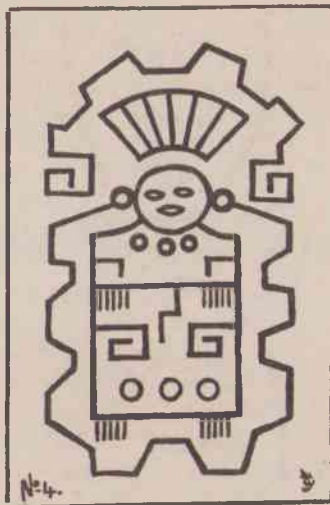
Figura 12. MU, Ținuturile din Vest, Maya.

Figura 13. Ținutul Kui – în scriere Maya.

Figura 14. Doar vârfurile dealurilor au rămas deasupra abisului de ape.

Imaginea provine din Codex Cortesianus.

Figura 15. Cele zece triburi care au dispărut o dată cu scufundarea Continentului Mu. Provine din Manuscrisul Troano.

Pictură de altar.

Figura 16. Continentul Mu este sacrificat. Se află pe tărâmul întunericului. Provine din Cartea Egipteană a Morților.

Figura 17. Lumina zilei a dispărut de pe Continentul Mu. Dintr-o inscripție de pe falezele din Nevada.

Figura 18. Mu se întinde dincolo de orizont, deasupra marilor ape. Inscripție de pe falezele din Nevada.

Figura 19. Copacul și Șarpele. Inscripție de pe falezele din Nevada.

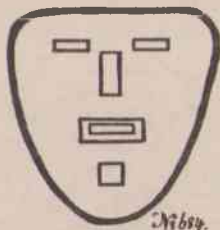
Figura 20. Copacul și Șarpele, așa cum apar în Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu.

Figura 21. Una din formele literei M, găsită în diferite scrieri străvechi.

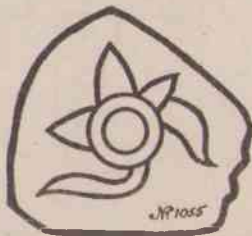
Figura 22. Stema imperială a Imperiului Mu.

Pictura de altar – legenda, descifrarea și traducerea: Acest templu este închinat Celor Patru Mari Forțe Creatoare Primare, care ies din gura Celui Atotputernic și împlinesc poruncile Sale. În primul rând, ele au adus legea și ordinea în întregul Univers și apoi au creat toate lucrurile. Acum răspund de bunăstarea fizică a tuturor făpturilor. Ele comandă și controlează mișcările întregului Univers de astăzi. Acest templu era sub jurisdicția Bisericii-Mamă din Imperiul Mu, al cărui Mare preot era Ra Mu, în calitate de purtător de cuvânt al Celui Atotputernic.

Legenda care urmează ne dă un indiciu privind vechimea

„Mu, Ținutul-Mamă și Ținuturile din Vest“ (Tăblița mexicană nr. 684).

„Domnul Dumnezeu vorbește prin gura lui Mu“ (Tăblița mexicană nr. 1055).

deosebit de mare a Tăblițelor Mexicane. Legenda arată că, în vremea construirii templului, Continentul Mu se afla încă deasupra apelor, deoarece templul era sub jurisdicția lui Mu. Ținutul-Mamă Mu s-a scufundat în jurul anului 10.000 î. Hr., deci templul a fost construit acum peste 12.000 de ani, însă mult timp nu am găsit nici un indiciu în acest sens.

Textul de pe Tăblița Mexicană nr. 684 consemnează: „Mu, Ținutul-Mamă și Ținuturile din Vest“, iar cel de pe Tăblița Mexicană nr. 1055: „Domnul Dumnezeu vorbește prin gura lui Mu“.

Legende de pe viniete.

„Mu, Imperiul Soarelui, Ținuturile din Vest, au căzut în abis. Acum se află pe tărâmul întinericului, unde Soarele nu va mai străluci niciodată deasupra lor. Coroana Imperiului nu mai conduce pământul“.

În timp ce există mai multe sute de scrieri care vorbesc despre scufundarea și distrugerea Continentului Mu, am găsit doar două surse iconografice care descriu efectiv distrugerea sa. Mai întâi am descoperit sursa egipteană, apoi pe cea provenind de la indienii din America de Nord.

„Creatorul s-a gândit să distrugă Ținutul-Mamă al Omului. Astfel, Cele Patru Mari Forțe, executorii poruncilor sale, au făcut ca apele să-l înghită. Ele au provocat scufundarea în abisul apelor și acoperirea lui cu ape“.

Trei viniete din „Cartea Egipteană a Morților“ descriu scufundarea și distrugerea Continentului Mu prin căderea într-un „rezervor“ de foc – un puț plin de flăcări.

În Figura 1 nu este reprezentat nici un stâlp.

În Figura 2 este reprezentat numai stâlpul estic.

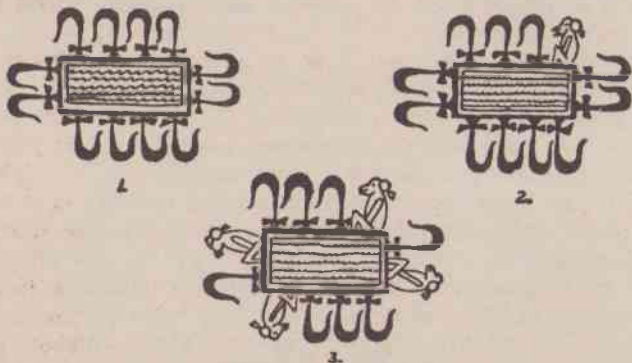
În Figura 3 sunt reprezentați toți cei patru stâlpi.

Vinieta egipteană prezintă doar o fază din scufundarea și distrugerea Continentului Mu: cum s-a prăbușit în adâncimile pline de flăcări. Tabloul indienilor Nootka prezintă cealaltă fază, și anume „îngroparea“ în mijlocul apelor. Ținutul Arizona ne furnizează și el informații despre distrugerea Continentului Mu, prin imaginile simbolice săpate în stânci de către oamenii preistorici. Inscripțiile din America de Nord sub extrem de vechi.

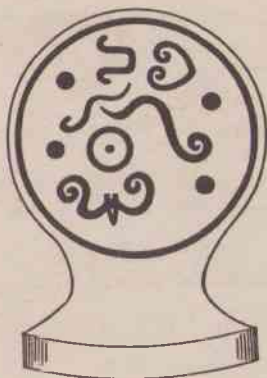

Pasărea Tunetului și balena. Tablou care descrie scufundarea Continentului Mu, în viziunea indienilor Nootka din America de Nord.

O tăbliță mexicană din piatră: Este una din cele mai extraordinare tăblițe pe care le-am cercetat vreodată. Culorile folosite sunt asemenea smaltului. Glifele încrustate par din sticlă și sunt tăiate în gresia fină la o adâncime de aproximativ a șaisprezecea parte dintr-un inch. Scrierea este realizată cu caractere străvechi, dintre cele folosite doar de preoți. De când datează exact, nu știu, însă cel care a aranjat glifele avea cunoașterea specifică templelor. Toate glifele se găsesc doar în scrierea de tip Naga. Tăblița nu poate fi totuși mai veche de 12.000 de ani, fiindcă textul descrie distrugerea Continentului Mu. A fost cumpărată de la un indian din Mexico City, care spunea că a găsit-o în niște ruine. Trebuie să luăm afirmația ca atare.

Trei viniete din *Cartea egipteană a morților*.

Distrugerea Continentului Mu. Tăblița de piatră din Mexico City.

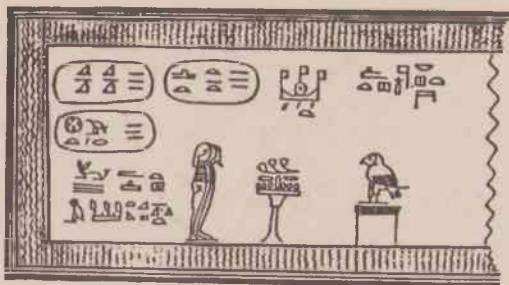
Legendă: „Kuiland, Marele Conducător al Pământului, nu mai există. A fost săltat și coborât de către cutremure în mai multe locuri. Pământul s-a ondulat așa cum se umflă oceanul. În cele din urmă, Stâlpii care îl susțineau au cedat. S-a scufundat într-un abis plin de flăcări. În timp ce Marele Conducător se scufunda, flăcările focurilor subpământene se înălțau și îl cuprindeau. Apele au năvălit peste uscatul prăbușit. Atunci s-a scufundat Kuiland, Marele Conducător“.

Tărâmul lui Aarru, Capitolul 110 din „Cartea Egipteană a Morților“. Această vinieta de mari dimensiuni, una dintre cele mai mari din toată Cartea Morților, nu a fost înțeleasă de către Ezra sau vreunul din însoțitorii săi. Nici chiar de vreun egiptolog din vremurile noastre. Pentru a-mi susține argumentele, voi prezenta cele două capete ale tabloului cu imagini simbolice.

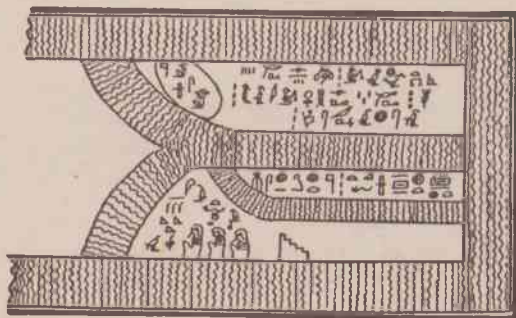
Vinieta descrie viața omului în Ținutul-Mamă. Partea de jos este o hartă convențională a Continentului Mu. În colțul din stânga sus al fragmentului superior, sunt trei chenare în care se găsesc numele a trei ape, ilustrate în partea de jos. Partea de jos mai prezintă trei porțiuni de uscat, fiecare fiind înconjurată de ape. Numele acestor ape, așa cum sunt descifrate de către egiptologi, sunt: Puterea Apelor; Nesfârșitele (sau nenumăratele) Ape și Marea Casă a Apelor.

Acum să vedem cum a tradus aceste pasaje Ezra, în *Geneza (Facerea)*, Capitolul 2, versetele 10-14, din Vechiul Testament: „Un râu ieșea din Eden și uda grădina; și de acolo se împărțea și se făcea patru brațe. Numele celui dintâi este Pison; el înconjoară toată țara Havila. Numele râului al doilea este Ghihon; el înconjoară toată

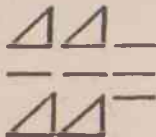
Începutul vinierei și Sfârșitul vinierei.

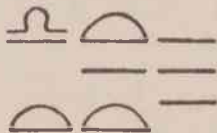
Tărâmul lui Aarru, capitolul 110 din *Cartea egipteană a morților*.

țara Cuș. Numele celui de-al treilea râu este Hidechel. Al patrulea râu este Eufratul“.

Acum să vedem cum era delimitată Grădina Edenului sau Raiului în textul biblic, *Geneza (Facerea)*, Capitolul 2, versetul 8: „Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise“.

Puterea Apelor,

Nesfârșitele Ape

Marea Casă a Apelor.

Oricine privește astăzi o hartă în care ar fi cuprinsă Etiopia, Asiria și Valea Eufratului, imaginându-și cum ar putea un ținut să

ocupe această zonă, fie ca o insulă, fie ca o grădină, își dă imediat seama că descrierea biblică este pur simbolică, mai ales dacă o coroborăm cu versetul 8, în care se spune că acea grădină era spre est, în Eden. Locul în care a fost scris textul este ori Egipt ori Palestina, deci, conform părerii general acceptate, chiar în mijlocul grădinii. Localizarea la est sau către est demonstrează că acea grădină a Edenului era de fapt Continentul Mu într-un alt veșmânt.

Continuăm cu versetul 9 din textul biblic: „Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mâncare, și pomul vieții în mijlocul grădinii, și pomul cunoașterii binelui și răului“.

Versetul 10: „Un râu ieșea din Eden și uda grădina; și de acolo se împărțea și se făcea patru brațe“.

Versetul 11: „Numele celui dintâi este Pison; el înconjoară toată țara Havila, unde se găsește aur“.

Versetul 12: „Aurul din țara aceasta este bun; acolo se găsește și bedelion și piatră de onix“.

Versetul 13: „Numele râului al doilea este Ghihon; el înconjoară toată țara Cuș (Etiopia)“.

Versetul 14: „Numele celui de-al treilea este Hidechel: el curge la răsăritul Asiriei. Al patrulea râu este Eufratul.

Cele Patru Genii, așa cum am afirmat anterior, erau, după opinia mea, un alt veșmânt pentru Cele Patru Mari Forțe Primare, care au primit la rândul lor numele de Cei Patru Stâlpi, executorii poruncilor Creatorului.

Geniile par să fi fost foarte populare în rândul tuturor popoarelor antice, după dispariția Continentului Mu, pentru că nu le-am întâlnit numele înainte de această dată. Însă la toate popoarele din ultimii 10.000 sau 11.000 de ani, geniile ocupă un loc destul de important. Cea mai mare parte a popoarelor străvechi se pare că au avut o concepție diferită despre existența lor și despre modul cum ar trebui să fie descrise. Le-am găsit asociate cu toate povestirile și tradițiile despre Creație. Una din cele mai vechi consemnări pe care le-am găsit provine de la locuitorii Maya din Yucatan și America Centrală. La ei, Geniile sun numite“ Paznicii (sau Pastrătorii) Stâlpilor „.

Locuitorii Maya, ca toate popoarele străvechi, reprezentau simbolic pământul sub forma unui pătrat. Uneori, și pentru anumite scopuri, pentru explicații, ei așezau pătratul pe unul din vârfurile sale, dându-i aparența unui romb. În acest fel, cele patru vârfuri arătau către nord, sud, est și vest, reprezentând deci Cele Patru Puncte Cardinale. Învățăturile teologice spuneau că, în acele patru

puncte, se aflau cei patru stâlpi care susțineau cerul, iar la baza fiecărui stâlp era unul din aceste Genii, care avea grijă de el.

Locuitorii Maya optaseră pentru definirea geniilor prin culori. Iată numele Geniilor Maya:

Kan-Bacab – Bacabul Galben, așezat la sud.

Chac-Bacab – Bacabul Roșu, așezat la est.

Zac-Bacab – Bacabul Alb, așezat la nord.

Ec-Bacab – Bacabul Negru, așezat la vest.

Hindușii aveau patru Genii care păzeau Cele Patru Puncte Cardinale.

(Trebuie să precizăm că ei foloseau cuvintele ce denumeau punctele cardinale în mod simbolic, fără să se refere la un anumit punct concret, ci la ceea ce ar fi putut să fie). În locul culorilor, ei desemnau Geniile prin fenomene legate de viață, considerându-le în rândul zeilor. Numele Geniilor la hinduși erau:

Rouvera – Zeul Belșugului, așezat la nord.

Yama – Judecătorul Morții, așezat la sud.

Indra – Zeul Cerului sau Cerurilor, așezat la est.

Varona – Zeul Apelor, așezat la vest.

Chinezii desemnau Geniile prin Yo – munți, Tse-Yo, cei patru munți. Se mai refereau la ele ca la cele patru părți sau cele patru colțuri ale pământului. Iată denumirea lor:

Tai-Tsong – Yo din est.

Saing-Fou – Yo din vest.

How-Kowang – Yo din sud.

Chin-Si – Yo din nord.

Chinezii reprezentau simbolic acești Yo, ca pe un munte în forma unui triunghi, cu un ochi în vârful, privind în jos.

Conform teologiei egiptene, cele patru Genii se găseau în Amenti, stând la cele patru puncte cardinale și având grijă de stâlpii aflați acolo. Numele Geniilor la egipteni erau:

Amset – Geniul aflat la punctul cardinal est.

Hapu – Geniul aflat la punctul cardinal vest.

Tesautmutf – Geniul aflat la punctul cardinal nord.

Quabsenuf – Geniul de la punctul cardinal sud.

Capitolul 125 din Cartea Egipteană a Morților cuprinde o imagine amplă a Marii Săli a Adevărului în care prezidează Osiris. Alături de tronul lui Osiris, în imagine sunt reprezentate simbolic Cele Patru Genii, sub chipul unor bărbați în formă de mumie. Unul are cap de om, altul cap de maimuță, al treilea are cap de șoim, iar al patrulea are cap de șacal (Anubis).

Caldeenii credeau că existau Patru Genii care protejau și se

îngrijeau de bunăstarea tuturor ființelor umane. Acest exemplu ne ajută să înțelegem originea geniilor. Ca și în cazul svasticii, vedem adesea în scrierile străvechi că Cele Patru Mari Forțe Primare, simbolizate prin diferite forme de cruce, se îngrijeau permanent de bunăstarea omului, iar ocupându-se de bunăstarea fizică a Universului, inclusiv a omului, ele acționau ca executori ai voinței, dorințelor și poruncilor Creatorului. Aceasta era activitatea concretă a geniilor în concepția caldeenilor. Iată numele acestora:

Sed-Alap sau *Kirub* – reprezentat ca un taur cu față de om.

Lamas sau *Nigal* – reprezentat ca un leu cu cap de bărbat.

Ustar – cu înfățișare omenească.

Natting – reprezentat cu cap de vultur.

Hitiții, asirienii și persanii transplantaseră și ei Geniile în cosmogoniile lor.

Deși nu am găsit nici o referință directă la genii în cercetările mele privind evreii, asta nu înseamnă că ei respingeau complet ideea.

În Vechiul Testament din Biblie, *Ezechiel*, capitolul 1, versetul 10, există ceva care se apropie de o astfel de reprezentare: „Cât despre chipul fețelor lor era așa: înaintea, toate aveau o față de om; la dreapta lor, toate aveau câte o față de leu; la stânga lor, toate aveau câte o față de bou, iar înapoi toate aveau câte o față de vultur“. Cele de mai sus sunt prezentate ca o viziune a lui Ezechiel. În vremea când a fost scrisă această carte din Vechiul Testament, Ezechiel era rob în Babilonia, printre caldeeni.

Să comparăm viziunea sa cu credința caldeenilor, care apăruseră cu multe mii de ani înainte de nașterea lui Ezechiel.

Visul sau vizunea lui Ezechiel: Patru fiare, dintre care una cu cap de om, alta cu cap de bou, a treia cu cap de leu, iar a patra cu cap de vultur.

Credința caldeenilor: Patru Genii, patru fiare cu capete, din care una cu față de om, alta cu față de taur, a treia cu față de leu, iar a patra cu față de vultur. Aceste genii caldeene stăteau la baza treptelor din temple și palate, astfel încât nimeni nu putea să meargă prin cetate fără să vadă mai multe din aceste făpturi protectoare.

Prin urmare, mi se pare indiscutabil că Ezechiel trebuie să fi văzut o mulțime de egnii în timpul captivității sale. Un grup de opt Genii se află acum la British Museum, provenind dintr-un palat regal de la Ninive. Viziunea lui Ezechiel pare o prezentare înfrumusețată a credinței caldeene. Este oare corectă traducerea biblică?

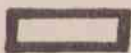
LITERELE HIERATICE DIN ALFABETUL CONTINENTULUI MU

Litera hieratică A, pronunțată Ahau. Este simbolul alfabetice monoteist al Divinității.

Litera hieratică H, simbolul alfabetic al Celor Patru Mari Forțe Primare Creatoare din Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu.

Litera hieratică M, pronunțată Ma și Mu, u fiind pronunțat ca în limba germană. Era simbolul alfabetic al Continentului Mu, Ținutul-Mamă, dar și al altor termeni legați de sol: mamă, pământ, uscat, ținut, țară, imperiu, regat etc.

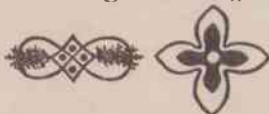
Litera hieratică N, simbolul alfabetic pentru Șarpele Creației.

Litera hieratică T, pronunțată Tao, simbolul alfabetic pentru renaștere, înviere, ieșire la suprafață. În Scrierile Sacre Inspirate simbolizează ieșirea la suprafață a Continentului Mu.

Litera hieratică U, pronunțată ca un „u” lung. Simbolul alfabetic pentru abis, groapă adâncă, vale. În corpul unui cuvânt, o altă glifă din grupul „u” era folosită în general ca „v”.

Ornament vestimentar din Insulele Societății
Ornament vestimentar din Insulele Marchize

DIFERITE SIMBOLURI LEGATE DE CONTINENTUL MU

Această glifă este întâlnită adesea în scrierile străvechi. Este una din figurile utilizate ca simbol al Celor Patru Mari Forțe Primare. Este compusă din patru cercuri, fiecare cerc fiind deschis în zona de îmbinare, deci către interiorul glifei.

Altă glifă care simboliza Cele Patru Mari Forțe Primare. Era un simbol favorit al uigurilor și a fost transmis chinezilor de astăzi. Am găsit-o și ca ornament vestimentar în Insulele Mării de Sud, mai ales la polinezieni.

Această glifă deosebită se găsește în diferite părți ale pământului, însă apare mai rar. Am găsit-o în scrierile în care se amintea de cele zece triburi scufundate o dată cu distrugerea Continentului Mu.

Aparent, este un simbol Maya. Nu l-am găsit în nici o altă scriere. Este folosit în textul Maya care descrie distrugerea Ținutului-Mamă: „Doar vârfurile se înalță deasupra abisurilor“. Se referă deci la insulele care se formaseră între acumulările de gaze.

Un triunghi echilateral cu simbolul monoteist al Divinității în interior simbolizează: triunghiul – Cerul, cercul din interior – Divinitatea. În traducere liberă: Divinitatea, Infinitul, sălășluiește în Ceruri, Cerul este sălașul Său.

Un triunghi echilateral cu un ochi în interior simbolizează Divinitatea privind din Ceruri. În Egipt a fost transformat în Ochiul

Atoatevăzător al lui Osiris, privind din cer. Aceste două simboluri apar în toate scrierile străvechi, ba chiar în multe scrieri și la toate popoarele.

Un punct mare în interiorul unui cerc mic a fost folosit în mod ocazional de către egipteni ca echivalent pentru ochi.

Hartă convențională a Ținuturilor din Vest, după scufundarea Continentei Mu. Simbolul provine din Manuscrisul Troano

Primul Om, Principiul Dual. Statuetă mai veche de 20.000 de ani descoperită în străvechea capitală uigură, Khara Khota, din Deșertul Gobi. Prin amabilitatea lui P. K. Kosloff.

Capitolul VII

SIMBOLURI SACRE CE LEAGĂ AMERICA DE NORD DE CONTINENTUL MU

LESPEZILE DE PIATRĂ DE LA PATAMBO. – Aceste două lespezi au fost descoperite de către William Niven într-un mormânt străvechi de pe malul râului Rio del Oro din statul mexican Guerrero. Ele nu sunt opera unei civilizații foarte vechi, cum sunt cele de la Chimalpa, Remedios sau din alte locuri. Această civilizație a ocupat Mexicul cu mai puțin de 12.000 de ani în urmă, după cum se vede într-una dintre inscripțiile, în care se vorbește despre scufundarea Continentului Mu, și „reîntoarcerea sa în tărâmul întunericului“.

Nu pot să estimez vârsta lor reală. Fiecare lespede este împărțită în două părți, despărțite printr-o linie orizontală, gravată în apropiere de centrul suprafeței. Figura centrală așezată în partea superioară este un cap simbolic de Quetzalcoatl, reprezentat convențional ca un șarpe cu barbă sau cu pene, șarpele simbolic al Creatorului dintr-o anumită parte a Continentului Mu, corespunzând șarpelui cu șapte capete Naga sau Narayana din țările Orientului.

Popoarele străvechi din America de Nord aveau nume diferite. Locuitorii Quiches îl numeau Gucumatz, șarpele acoperit cu pene.

Locuitorii Maya îl numeau Ac-la-Chapat, șarpele împodobit cu pene. Locuitorii Quetzal, primii oameni care au pășit pe solul american, îl numeau Quetzalcoatl, șarpele cu barbă.

Indienii Pueblo din Arizona și New Mexico îl numesc în vremea noastră tot Quetzalcoatl, șarpele cu barbă, ceea ce demonstrează că a existat o legătură veche de mii de ani între indienii Pueblo și străvechea civilizație din valea râului Rio del Oro din Mexic. Se ridică o întrebare interesantă. Erau ei oare intim legați

prin înrudire de sânge? Sau erau și sunt încă același popor? Locuitorii Quetzal, primii oameni care au sosit în America, și-au luat numele de la acest șarpe din Ținutul-Mamă, la fel cum coloniștii stabiliți în zonele orientale ale Asiei și-au luat numele de la Naga, Șarpele Creației.

Aceste două lespezi au o deosebită semnificație. Ele sunt pline cu litere hieratice din alfabetul folosit pe Continentul Mu. Nu am găsit însă nimic care măcar să sugereze sub ce nume erau cunoscuți acești oameni.

Lespedea A. Partea superioară. Figura centrală din partea superioară a acestei lespezi constă din porțiuni ale capului unui șarpe simbolic, numit Quetzalcoatl, șarpele cu barbă sau cu pene. Un detaliu foarte important îl constituie ochii. Această parte a lespezii este prea deteriorată pentru a urmări cu precizie profilele. *Barba* șarpelui este în relief și a rămas intactă; acest amănunt este suficient pentru a spune cărui fel de șarpe aparținea.

Gura este un romb în forma literei hieratice M. În mod evident, nasul și sprâncenele sunt formate din șerpi care se târăsc către exterior.

Capul este așezat pe litera hieratică U, simbolul abisului, al adâncimii nebănuite.

Capetele literei U sunt îndoite către exterior și se termină cu simbolul soarelui ca *Kin*, și nu ca *Ra*, ceea ce demonstrează că se referea la pământ și nu la cer. Partea de jos a acestei porțiuni ia forma unei urne, simbolizând corpul pământului. Deschiderea literei U, din partea superioară, simbolizează abisul. În interiorul urnei sunt două glife, două pătrate cu vârful în jos, simbolizând „lumina pierdută” (În traducere liberă – Lumina a părăsit ziua).

Lespedea A. Partea inferioară. Această parte simbolizează un mormânt, în care un trup stă întins în liniște și întuneric, așa cum arată glifele însoțitoare. În partea superioară, glifele arătau în jos, adică în direcția în care se deplasa trupul. Aici, glifele sunt așezate orizontal.

Partea inferioară este formată din două jumătăți de cap așezate spate în spate. Ochii au tot forme de soare *Kin*, sfera cerească, arătând că imaginea se referă la pământ și nu la cer.

Sub ochi sunt două guri convenționale în forma literei hieratice M, folosită atât de către locuitorii Maya, cât și de către egipteni. În interiorul gurilor, se găsește o altă literă hieratică, litera N, care era simbolul alfabetice al Șarpelui Creației. Acest simbol era universal în întreaga lume antică.

Șarpele american al Creației este împodobit fie cu pene, fie cu

Lapedea sculptată A. Descoperită de William Niven într-un mormânt de pe malul râului Rio del Oro, lângă Placeres del Oro, din statul mexican Guerrero. Dimensiunile sale sunt: 28 de inci lungime (circa 70 de centimetri), 18 inci lățime (circa 45 de centimetri) și 2 inci grosime (circa 5 centimetri).

barbă, cel oriental are șapte capete, dar în toate cazurile, indiferent unde l-am găsi, un șarpe ornamentat este simbolul Creatorului și al Creației, iar la toate popoarele străvechi, litera hieratică N era simbolul său alfabetic. Astfel, găsim aici, în America, același simbol folosit în Orient.

Lapedea A. Legenda. Quetzalcoatl, Creatorul, Șarpele cu Barbă l-a chemat și sufletul său a trecut în tărâmul întunericului (Continental Mu scufundat), așteptând chemarea marelui șarpe pentru re-încarnare.

Lapedea B. Ca și Lapedea A, această lepede este împărțită în două părți, superioară și inferioară. Aceste două lepezi sunt atât de strâns legate între ele, încât pot fi considerate ca aparținând

aceleiași legende – Viața și Moartea. Lespedea A simboliza Moartea, iar lespedea B Viața.

Lespedea B. Partea superioară. Figura centrală a compoziției este, de asemenea, capul convențional al Șarpelui cu Barbă Quetzalcoatl. În această imagine, acțiunea celor doi șerpi care formează nasul și sprâncenele se deosebește de cea din Lespedea A. În loc să se deplaseze către exterior, aici sunt reprezentați cu capetele îndoite către ochi. Limba dublă a șerpilor este curbată în jurul ochilor, fără a-i atinge însă. Limbile lor formează simbolul folosit pentru vorbire, ceea ce înseamnă că ei dau o poruncă.

Deasupra și în jurul capului, se află semnul alfabetic hieratic pentru sunetul compus Dz, o glifă cu trei trepte, care simbolizează cele trei trepte ale tronului.

În colțul din dreapta jos al lespezii, marginea formează un al semn Dz, la care se adaugă Am, obținându-se Dzam, care înseamnă, în traducere: „Cel care stă pe tron“. La picioarele tronului, este simbolul monoteist al Creatorului. Prin urmare, El, Creatorul, este cel care stă pe tron.

Ca și în imaginea de pe Lespedea A, capul stă deasupra unei urne, având în partea de sus o deschidere în formă de U. Această urnă are o margine ornamentată, compusă din sfori sau dintr-un șir de litere hieratice N. Acest amănunt mi se pare că înseamnă exprimarea unui adjectiv puternic. În interiorul urnei, care simbolizează corpul pământului, se află două glife cu sensul de întuneric, adică tărâmul întunericului, Continentul Mu scufundat.

Lespedea B. Partea inferioară. Găsim aici o compoziție exact opusă celei din Lespedea A. Cele două jumătăți de capete sunt din nou alăturate, dar sunt așezate față în față, unindu-se în zona ochilor deschiși, care văd lumina. Această față compusă este repetată de două ori, sus și jos, cea de-a doua constituind o expresie adjectivală a împlinirii. Gura celor două fețe este un romb, simbolul Continentului Mu, ceea ce înseamnă că re-încarnarea a avut loc în Ținutul-Mamă.

Este exact aceeași concepție pe care egiptenii o au despre întoarcerea sufletului în „Amenti“, „Tărâmul Întunericului“, „Stăpânirea lui Osiris“, „Continentul Mu scufundat“. Întâlnim aceeași concepție și la locuitorii Maya din Peninsula Yucatan, dar și din unele țări orientale de astăzi.

Pe ambele laturi ale părții inferioare sunt margini simbolice. Marginea din stânga este compusă din a treia glifă a literei H din alfabetul folosit pe Continentul Mu și merge de sus până jos. În partea de sus a marginii din dreapta este litera hieratică H, simbolul Celor Patru Mari Forțe Primare Creatoare.

Lespedea sculptată B.

Diferitele simboluri de pe marginea din dreapta au următoarea semnificație: „Marele Șarpe, care a creat toate lucrurile. El, care stă pe tron. El, care întruchipează Cele Patru Mari Forțe Primare Creatoare“.

Lespedea B. Legenda. Atunci când Quetzalcoatl, Șarpele cu Barbă, Creatorul, El, care stă pe tron, ale cărui Patru Mari Forțe Creatoare au adus legea și ordinea în haos, cheamă – ochii închiși ai celor adormiți se deschid, căci a sosit vremea re-încarnării sau re-întrupării lor. Ei răspund chemării Marelui Șarpe și revin la o nouă viață.

Notă. Glifele de pe aceste două lespezi dovedesc o strânsă legătură între oamenii care le-au realizat și vechii locuitori Maya din Peninsula Yucatan.

QUETZAL și QUETZALCOATL. – Există concepția greșită, destul de răspândită, conform căreia oamenii preistorici se închinau soarelui. O concepție asemănătoare există și în legătură cu Quetzal și Quetzalcoatl.

Quetzal era numele primilor oameni care au pășit pe solul american. Erau un neam cu pielea albă și cu părul blond. Ultimul lor rege se numea Quetzal. Ei și-au luat numele de Quetzal de la principalul simbol pentru poruncile Creatorului, șarpele Quetzalcoatl.

Quetzalcoatl era un șarpe cu pene și cu aripi. În Ținutul-Mamă, la sud de teritoriul în care trăiau locuitorii Quetzal, se găsea un popor care folosea în același sens simbolic șarpele din specia Cobra-de-Capella, pe care îl numeau Naga, de la care și-au luat și numele. Ei reprezentau acest șarpe cu șapte capete, corespunzând Celor Șapte Porunci sau planuri mentale ale Creației. Primii coloniști care s-au stabilit în America de Nord, venind, în general, din părțile nordice ale Ținutului-Mamă, și-au luat drept simbol șarpele cu pene.

În străvechea carte sacră a locuitorilor Quiche Maya, intitulată *Popol Vuh*, Quetzalcoatl este numit „șarpele acoperit cu pene” și este simbolul Creației.

În Guatemala, țara în care a fost fixată în scris lucrarea sacră *Popol Vuh*, circulă numeroase legende în care Quetzal este considerat „ultimul rege al rasei albe cu părul blond” care a ocupat cândva America Centrală și partea de sud a Mexicului.

La locuitorii Maya de mai târziu din Peninsula Yucatan, am găsit că doi șerpi diferiți erau folosiți pentru a simboliza poruncile Creației: Naga, șarpele cu șapte capete, pe care ei îl numeau Ac-la-Chapat, și Quetzalcoatl, pe care îl numeau Kukul-Khan. Kukul provine din două cuvinte din limba folosită pe Continentul Mu, kuk – pană și ul – acoperit cu, învelit cu, însemnând în traducere liberă „acoperit cu pene”.

Aztecii au amestecat, ca de obicei, cele două cuvinte, făcând un fel de omletă, după care, „răsturnând tigaia”, l-au scos pe Quetzalcoatl drept zeu. Apoi, pentru a rămâne consecvenți acestui amestec, ei i-au dat acestui om-șarpe un fiu, numit Tescat, care avea să fie răzbunătorul pentru luarea teritoriului locuit de Quetzal și alungarea lor din țară.

Prin această combinație, preoții azteci au strecurat groaza în inimile oamenilor din toată țara. Învățăturile lor susțineau că singurul mod în care Tescat putea fi îmbunătățit erau sacrificiile umane. În acest fel, acești preoți vicleni au introdus sacrificiile umane și râuri de sânge au curs în întreaga țară.

Toți oamenii, chiar și regele, trăiau cu groază că preoții ar fi putut să-i aleagă pentru următorul sacrificiu. Astfel, preoții și-au atins scopul, preluând controlul asupra vieții și proprietății oamenilor din toată țara.

Într-o lucrare spaniolă, scrisă cam în vremea expediției conchistadorului spaniol Hernando Cortes, se spune: „atunci când Cortes a invadat Mexicul, se desfășurau anual mai mult de 50.000 de sacrificii umane“. Cum acei scriitori spanioli nu acordau prea multă atenție corectitudinii informațiilor, acest pasaj trebuie apreciat cu prudență. S-ar putea să fi fost mai multe sau mai puține sacrificii. Tot ce putem spune este că un număr foarte mare de oameni au fost sacrificați.

Dragonul Oriental este doar un Quetzalcoatl convențional. Am descoperit că, indiferent dacă simbolurile aveau forma Naga sau Quetzalcoatl, toate popoarele străvechi foloseau aceeași formă convențională. Toate variantele de Quetzalcoatl nu erau altceva decât un șarpe ornamentat cu pene.

Dragonul este probabil cea mai grotescă înfățișare din toate variantele întâlnite. La indienii din America de Nord nu am găsit niciodată forma Naga și doar câteva triburi folosesc ca simbol șarpele cu pene.

Este Quetzalcoatl un șarpe mitic? Nu, nu este. Quetzalcoatl era un șarpe zburător, cu pene, cel mai veninos din câți au fost vreodată: în cel mult două minute și aparent fulgerător, victima cădea moartă după ce fusese mușcată. Reptila avea o formă deosebită, cu un corp de mărimea unei rațe sau a unei găște mici. Singura parte specifică unui șarpe era cea care cuprindea capul și gâtul, având dimensiuni de până la cinci picioare (circa 1,5 metri). Capul era foarte lat, turtit și în formă de V, ca la majoritatea șerpilor veninoși. Se pare că nu avea o coadă ca de șarpe, ci un smoc de pene scurte. De la cap până la corp, gâtul era acoperit cu pene scurte, asemănătoare părului. Culoarea obișnuită a gâtului și corpului era aproape albă, cu unele zone cenușii compacte; penele de pe partea de sus a aripilor erau foarte lungi și atârnau ca la pasărea paradisului. Penajul strălucea asemenea unei prisme. Zburau cu mare stângăcie și greutate și pe distanțe foarte mici, de cel mult câțiva iarzi. Se așezau cu mare greutate pe o creangă de copac. Un glonte cu vârful moale, tras dintr-o armă de calibru 30-30 a sfărâmat și a ciopârțit atât de mult șarpele la care mă refer, încât este foarte greu să-l descriu cu mare precizie. Întâlnirea acestei reptile s-a încheiat printr-o triplă tragedie. Indienii nu au vrut să meargă mai departe, iar exploratorul a fost nevoit să se întoarcă.

Indienii spun că Quetzalcoatl poate fi întâlnit ocazional în pădurile nepătrunse și mlăștinoase din Peninsula Yucatan și din Guatemala, dar extrem de rar.

Tăblițele Mexicane din colecția Niven demonstrează că, acum

peste 12.000 de ani, Quetzalcoatl era folosit ca simbol de locuitorii care trăiau în acea vreme în Valea Mexico.

ORIGINEA PIEILOR ROȘII (indienii americani). – Voi face acum o scurtă trecere în revistă a indienilor din America de Nord, arătând că aproape toți, dacă nu chiar toți frații noștri indieni cu pielea roșie utilizează încă un număr imens de simboluri sacre ale Continentului Mu, păstrând aproape identic sensul pe care îl purtau în Ținutul-Mamă. Dacă mai adăugăm uimitoarele lor legende, reiese clar că indienii nord-americani au venit în America de pe Continentul Mu în ambarcațiuni.

De nenumărate ori s-a consemnat în lucrări cu pretenții științifice că indienii au venit în America de Nord din Asia pe străvechiul pod de uscat ce acoperea actuala Strâmtoare Bering. Ei nici nu au venit din Asia și nici nu au folosit podul de uscat Bering, iar din legendele și scrierile lor voi demonstra de unde au venit de fapt și cum au ajuns în America.

Necazul savanților în problemele trecutului este că, atunci când întâlnesc vreun fenomen pe care nu pot să-l înțeleagă ori să-l explice, apelează la concluzia gata pregătită: „Au venit din Asia pe podul de uscat Bering“. Iar ceilalți sunt de acord că acea afirmație se încadrează în știința ortodoxă și o preiau ca un adevăr dovedit și indiscutabil.

Savanții americani nu sunt însă singurii care îngrămădesc acuzații „științifice“ împotriva Asiei. Erudiții europeni i-au urmat îndeaproape pe colegii lor americani în această privință. Dar europenii nu au nici un pod de uscat pe care să dea vina și calul lor de bătaie îl constituie ținuturile caucaziene, aflate în apropierea liniei de demarcație dintre Europa și Asia: „Au venit de undeva din munții Asiei Centrale“. Apoi afirmația este acceptată și preluată de alții. Mitul ținuturilor caucaziene, ca și cel al podului de uscat Bering, nu mai rezistă. Savanții europeni și-au îndreptat veninul asupra Africii și o acuză de cele mai neauzite lucruri. Dar acest lucru nu ne privește, noi avem problemele noastre legate de originea și venirea fraților noștri indieni cu pieile roșii. Nu putem nega faptul că ei sunt aici și că erau aici atunci când noi am venit în America; așadar, ei trebuie să fi venit de undeva, dar de unde? Voi începe cu indienii din Arizona și New Mexico, apoi voi continua cu cei din statele din Vestul Sălbatic până în Columbia Britanică și Alaska. Argumentele de bază vor fi *două scrieri indiene, nu legende, scrise chiar de indienii înșiși*. Aceste scrieri ne relatează originea lor, de unde și cum au venit ei în America de Nord.

În Arizona, New Mexico, Colorado, Nevada, Utah și în alte

state americane sunt diferite triburi de indieni Pueblo. Ei au multe legende și tradiții despre trecutul lor străvechi. În scurtul răstimp petrecut printre ei, în Arzona și New Mexico, mi-au spus multe din legendele lor. La una din ceremoniile cu dans, am fost uimit să descopăr că veșmântul cu care era acoperit șeful tribului purta Simbolurile Sacre ale Continentului Mu, Ținutul-Mamă. Mi-a atras în mod deosebit atenția un simbol care este identic cu figura centrală din Diagrama Cosmică Hindusă, Sri Santara, și chiar, cu o mică excepție, cu imaginea similară folosită pe Continentul Mu. În Diagrama Cosmică a Continentului Mu, Cele Douăsprezece Porți către Lumea de Dincolo sunt simbolizate prin douăsprezece cochilii de scoică. Indienii Pueblo, ca și hindușii, le reprezentau simbolic prin douăsprezece vârfuri de triumfi.

Este inutil să mai spun că, atunci când am citit simbolurile ce apăreau pe veșmântul șefului de trib și le-am spus și lor semnificația, care corespundea cu cea dată de ei înșiși, a fost un fel de „Sesam, deschide-te !” pentru inimile lor. Am devenit dintr-o dată un frate.

Ei aveau o legendă, „Că demult, tare demult, ei nu au locuit în America, ci într-un ținut dinspre soare-apune, peste marile ape ale oceanului. Că strămoșii lor au venit din acel ținut în America în bărci”.

Au o legendă foarte complicată despre marele potop. Sunt mici diferențe între variantele povestite de diverși naratori, însă punctele esențiale sunt identice.

Multe din cuvintele lor actuale pot fi găsite în vocabularul folosit pe Continentul Mu. De asemenea, multe alte cuvinte își au rădăcinile în cuvinte din limba Continentului Mu.

Anumite simboluri persistă din nordul Peninsulei Yucatan până în Nevada, Utah și Colorado, fapt care ne face să credem că toată zona a fost cândva ocupată de indieni Pueblo sau de triburi înrudite cu ei.

Venind din Ținutul-Mamă în America, cu ajutorul bărcilor, înseamnă că indienii Pueblo au venit în America de Nord acum mai bine de 12.000 de ani, înainte de scufundarea Continentului Mu.

Atunci când au venit în America, ei aveau un înalt nivel de educație și de civilizație. Legendele lor arată că știau mai mult despre geologie decât știau oamenii noștri de știință acum cincizeci de ani.

De ce îi găsim astăzi în starea în care sunt? Răspunsul este vechea poveste a înălțării munților. Atunci când munții s-au înălțat,

pământul a trecut printr-o perioadă de mari erupții vulcanice și de fenomene pe care nu le mai cunoscuse. Părțile exterioare ale crustei uscatului au fost pur și simplu sfărâmate, apoi au fost împinse în sus de gazele vulcanice, stâncile au fost aruncate dintr-o margine în alta a faliilor, ajungând să acopere văile dintre ele. Cutremurele au transformat toate cetățile și construcțiile în ruine, îngropând sub dărâmături zeci de milioane de ființe umane.

Apoi, pentru a completa distrugerea, a urmat cea mai violentă serie de erupții vulcanice. Foc, stânci, lavă și fum au fost aruncate din măruntaiele pământului, îngropând ținuturile înconjurătoare. Puțini oameni din regiunile în care s-au înălțat munții au scăpat cu viață, ici și colo.

O legendă orientală afirmă că aproape un miliard de oameni au pierit în cursul înălțării lanțului de munți din Asia. În America se găsește astăzi un fluviu de lavă de douăzeci și șase de picioare grosime (circa 7,9 metri) și de peste treizeci de mile lungime (peste 45 de kilometri). Și este doar unul din numeroasele exemple posibile. Nu am găsit nici o consemnare privind pierderile de vieți omenești din America, dar, ca peste tot în lume, aceste pierderi trebuie să fi fost deosebit de mari.

După ce munții s-au înălțat, distrugând majoritatea așezărilor omenești și omorând cea mai mare parte a locuitorilor, supraviețuitorii Pueblo au fost nevoiți să facă apel la metode primitive pentru a-și asigura existența, astfel încât au putut să transmită urmașilor lor prin legende doar o mică parte din dovezile trecutului lor mareț.

Simboluri gravate din Nevada. Următoarele simboluri au fost descoperite pe stâncile din statul american Nevada. Unele au fost gravate înainte de înălțarea munților, iar altele după, deci în două perioade distincte, între care au trecut probabil mai multe mii de ani. Inscripțiile de după înălțarea munților sunt mult mai apropiate de vremea noastră decât primele.

În aceste inscripții din Nevada există trei serii distincte de semne.

Figura 1. Este un simbol al soarelui care răsare, simbol universal, întâlnit la toate civilizațiile străvechi.

Figura 2. Este un simbol al soarelui care apune; de asemenea, simbol universal, întâlnit la toate civilizațiile străvechi.

Figura 3. Simbol al soarelui la meridianul locului sau în înaltul cerului. Simbol universal, întâlnit în toată lumea.

Figura 4. Simbol al Celor Patru Mari Forțe Primare Creatoare; de asemenea, simbol universal.

Figura 5. Simbolul soarelui ca Ra. Este cel mai vechi model de reprezentare a soarelui ca Ra, simbol universal.

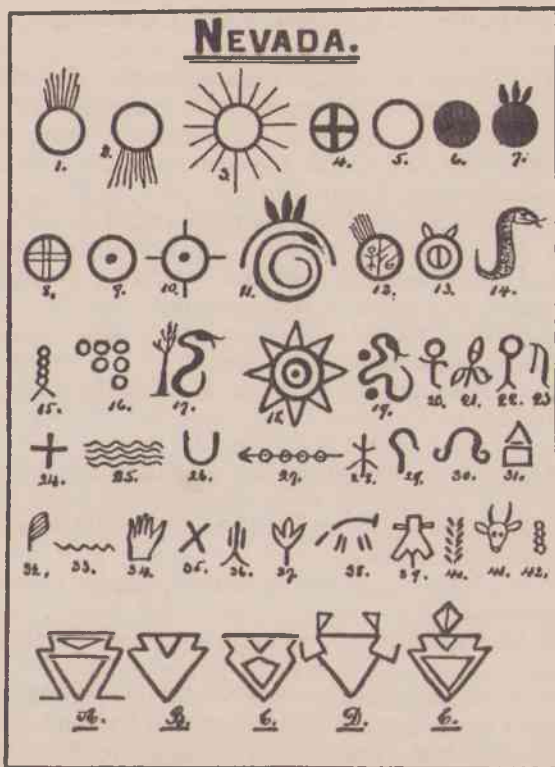

Figura 6. Discul solar simplu, colorat, fără raze, simbolizând că soarele a coborât sub orizont și nu mai dă lumină ținutului.

Figura 7. Un disc colorat cu trei pene deasupra simbolizează: discul simplu – întunericul; cele trei pene – Continentul Mu. În traducere liberă: Continentul Mu este pe tărâmul întunericului, deasupra sa nu mai strălucește nici o lumină, este scufundat, a murit.

Figura 8. Este o cruce deschisă în interiorul unui cerc și înseamnă U lumii Kin. Ținutul Soarelui. Imperiul Soarelui. Soarele este numit aici Kin și nu Ra. Kin era numele soarelui ca un corp ceresc și nu ca simbol. Observați diferența dintre crucea din figura 4, o cruce simplă, solidă, și aceasta, o cruce deschisă.

Figura 9. Litera hieratică A, model Naga, simbolizând Marele Conducător, Creatorul, Divinitatea.

Figura 10. Este un alt simbol pentru Cele Patru Mari Forțe Primare Creatoare, unul din pașii către simbolul svasticii. Acest

simbol a luat locul celui din figura 4, fiind o nouă etapă în evoluția simbolului.

Figura 11. Este o mică vinietă care înseamnă: Continentul Mu este dincolo de orizont peste apa cea mare. Șarpele este Khan, apa cea mare. Arcul este simbolul orizontului, iar cele trei pene constituie unul din simbolurile Continentului Mu. Simbolul său numeric era cifra trei.

Figura 12. Nu pot interpreta această imagine.

Figura 13. Inscripția se citește Chi-po-ze și înseamnă, în traducere: „O gură deschisă, din care ies flăcări și aburi, stâlpii cedează, uscatul se prăbușește și se scufundă“

Figura 14. Un șarpe neîmpodobit, simbolul apei. Putea fi vorba de un punct de veghe pentru calea apelor.

Figura 15. Una din glifele literei H din alfabetul folosit pe Continentul Mu.

Figura 16. Acest simbol făcea parte din ceea ce anticii numeau Scrierea Misterioasă. Era la fel de important ca și numeralul cardinal 1.

Figura 17. Copacul și Șarpele. Am explicat mai sus originea și semnificația acestui simbol.

Figura 18. Imaginea are semnificația: Marele Conducător – Imperiul Soarelui.

Figura 19. Simbolizează conturul unui ținut cu două insule adiacente.

Figura 20. Această glifă este Simbolul Vieții. Apare de sute de ori în Cartea Egipteană a Morților. O reproducere identică a acestei glife se găsește la baza Naosului sau Tronului lui Osiris din Marea Sală a Adevărului, fiind repetată de mai multe ori în capitolul 125 din Cartea Morților.

Figura 21. Reprezintă bobocul unei flori de lotus, simbolul floral al Continentului Mu. Lotusul era o floare sacră la toate popoarele străvechi.

Figura 22. Un simbol uigur având semnificația: Plecat de la lumina soarelui.

Figura 23. Simbol uigur însemnând: Mehen – Bărbat.

Figura 24. Simbolul original pentru Cele Patru Mari Forțe Primare Creatoare. Se găsește în Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu, dar a devenit un simbol universal.

Figura 25. Simbolul străvechi universal pentru apă.

Figura 26. Litera hieratică U, simbolul alfabetic pentru abis, groapă adâncă, vale. Întâlnit la toate civilizațiile antice.

Figura 27. Un semn care indică drumul către un templu închinat Celor Patru Mari Forțe Primare Creatoare.

Figura 28. Simbol uigur, căruia nu-i pot da semnificația.

Figura 29. Simbol uigur pentru litera X.

Figura 30. Simbol uigur pentru adjectivul tare, solid.

Figura 31. Simbol uigur reprezentând cerul așezat deasupra pământului.

Figura 32. Model uigur pentru pană, ca simbol al adevărului, devenit simbol universal.

Figura 33. Una din glifele pentru litera N, din alfabetul folosit pe Continentul Mu.

Figura 34. O mână de om, nefolosită ca simbol.

Figura 35. Simbolul străvechi pentru elementele active și pasive din natură, devenit simbol universal.

Figura 36. Simbol uigur pentru focurile de sub pământ.

Figura 37. Model uigur al simbolului folosit pentru a desemna mulțimi, gloate. Egiptenii au răsturnat frunza, punând codița în sus.

Figura 38. Conturul schițat al unui animal, nefolosit ca simbol.

Figura 39. Blana unui animal.

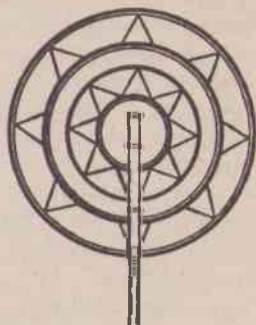
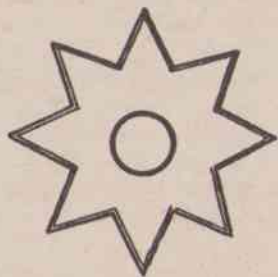
Figura 40. Urmele unui animal.

Figura 41. Capul unui animal. Aceste imagini nu erau folosite ca simboluri.

Figura 42. Una din glifele literei H din alfabetul folosit pe Continentul Mu.

Figurile A, B, C, D, E, sunt simboluri complet noi pentru mine. Nu dețin o cheie pentru descifrarea lor și nici nu sunt suficiente elemente pentru realizarea unei astfel de chei.

În această colecție de simboluri gravate din Nevada, sunt amestecate caractere Naga și uigure, care prezintă, totuși, o legătură foarte strânsă cu locuitorii străvechi din Peninsula Yucatan și cu

Ornament de pe un veșmânt ceremonial al indienilor Kooteney din statul canadian Columbia Britanică. Evantai cu simbolul Imperiului Mu, soarele cu opt raze în colțuri, descoperit în Insulele Gilbert.

cei care au inscripționat tăblițele mexicane din piatră descoperite și colecționate de William Niven.

Se pot distinge două perioade complet separate de scriere, deoarece textele nu aparțin nici locuitorilor Naga, nici uigurilor și nici locuitorilor Maya din Peninsula Yucatan, ci probabil membrilor unui sau cel mult a două din cele zece triburi din Ținutul-Mamă, care trebuie să fi fost foarte apropiate de cele trei ramuri ulterioare menționate mai sus.

Printre indienii Klamath, din statul american, Oregon circulă numeroase legende, din care una despre un mare potop. În statele Washington și Columbia Britanică, o legendă a indienilor Kooteney afirmă că „strămoșii lor au venit în America din Ținutul Soarelui“. Ținutul Soarelui sau Imperiul Soarelui erau numele obișnuite ale Imperiului Mu, înainte de scufundarea continentului.

Pe unul din veșmintele lor ceremoniale am descoperit o margine ornamentată cu litera hieratică M din alfabetul folosit pe Continentul Mu. Așezată în mod vizibil peste partea stângă a pieptului, era o emblemă, un Soare cu opt raze, figura centrală de pe stema Imperiului Mu.

Soarele era de culoare galben pal, razele erau roșii spre roz și se terminau în albastru deschis. Albastrul era culoarea simbolică a Imperiului Mu.

Cred că acest simbol, corelat cu legendele lor, dovedește în mod clar că strămoșii indienilor Kooteney veniseră de pe Continentul Mu. Ei înșiși sunt conștienți de acest lucru.

Să luăm acum o pagină din istoria indienilor Haiden, de pe Insula Regina Charlotte, de lângă Alaska. Este vorba de un stâlp-totem, unul din cei mai frumoși și mai interesanți stâlpi-totem pe care i-am văzut vreodată. În vârful stâlpului se găsește o pasăre asemănătoare unui vultur, pe care ei o numesc *Pasărea Tunetului*. Peste aproape întreaga lungime a stâlpului este un pește simbolic, numit *Balena Ucigașă*. Cam la jumătarea distanței dintre capul și coada peștelui, un om stă în picioare și înfige o sulită în spatele peștelui. Acest om este numit *Omul cu Cap de Oțel*.

Un foarte bătrân șef de trib, înțelept și slab, care înțelegea prea bine legendele tribului său, mi-a explicat cu multă bunăvoință simbolurile de pe acest stâlp-totem după cum urmează: „Făptura înaripată care încoronează stâlpul este *Pasărea Tunetului* și îl reprezintă pe Creator.

Când ochii pătrunzători ai Păsării Tunetului clipesc, aruncă fulgere, iar când bate din aripi, se aude tunetul. Ploaia este apa împrăștiată dintr-un lac uriaș ce se află în mijlocul spatelui său imens. Ghearele păsării sunt prinse în coada Balenei Ucigașe“.

Toate aceste elemente sunt simbolice. Să vedem ce semnificație au. Mai întâi, pasărea îl reprezintă pe Creator. Din alte scrieri străvechi reiese că pasărea simbolizează Forțele care împlinesc poruncile Creatorului – fiind executorii poruncilor Creației. Păsări ca simboluri ale Forțelor Creatoare întâlnim în mod obișnuit în întreaga lume. Pasărea Tunetului pare a fi un simbol universal la indienii din partea de nord-vest a Statelor Unite. Tunetul, fulgerul, ploaia și alte fenomene meteorologice sunt atribuite Păsării Tunetului, ca executor al voinței Puterii Supreme. Fenomenele naturale rezultă din acțiunea a ceea ce noi numim natură, iar natura este voința Puterii Supreme. Păsări ca simboluri pentru Cele Patru Mari Forțe Primare Creatoare se găsesc în Mexic, în toată America Centrală, în Egipt, Asiria, Babilon, India, la hitiți, de fapt la toate popoarele străvechi, astfel încât Pasărea Tunetului se înscrie într-o serie foarte amplă și cu diverse variante.

Balena Ucigașă este la indienii din nord-vestul Statelor Unite simbolul pentru apele oceanului. Majoritatea popoarelor antice foloseau un șarpe neornamentat, pe care îl numeau Khanab, pentru a simboliza apele. Numele de Balena Ucigașă i-a fost dat probabil datorită celor 64 de milioane de oameni care au murit atunci când s-a scufundat. Ținutul-Mamă, Continentul Mu.

Omul cu Cap de Oțel. Voi continua acum descrierea făcută stâlpului-totem de către șeful de trib: „Omul care străpunge spatele Balenei Ucigașe este Omul cu Cap de Oțel. În zilele marelui potop, *Omul cu Capul de Oțel a fost conducătorul tuturor oamenilor* și era foarte iubit de Pasărea Tunetului, de Zeul Tunetului și de toți ceilalți zei. Când potopul a măturat fața pământului, zeilor le-a fost teamă pentru viața Omului cu Capul de Oțel și l-au prefăcut într-un Somon cu Cap de Oțel“.

Din nou avem de-a face cu o reprezentare simbolică. Se spune că Omul cu Cap de Oțel era conducătorul sau guvernatorul tuturor oamenilor, fapt care arată că era simbolul Imperiului Mu la indienii Haiden. Scrierile străvechi afirmău permanent că „Mu era conducătorul întregii omeniri“, „Mu conduce pământul“, iar în cartea locuitorilor Maya, cunoscută sub numele de Codex Cortesianus, se vorbește despre Mu ca despre „Marele Conducător“, „Marele Conducător nu mai există“ etc.

Voi reveni din nou la descrierea stâlpului-totem făcută de șeful de trib: „În zilele potopului, conducător oamenilor, transformat în somon, a trăit în apele râului Minkish. El a adunat stâlpi și grinzi de lemn pentru a-și face un adăpost, dar și-a dat seama că nu avea destulă putere pentru a realiza construcția. Atunci Pasărea Tunetului

s-a arătat Omului cu Cap de Oțel bubuind și pocnind ca un tunet, și-a scos masca de zeu și, arătând o față de om, a spus: "Sunt om ca și tine și voi construi sălașul tău din lemn. Voi rămâne aici cu tine să-ți aranjezi tribul și voi fi mereu protectorul tău. Apoi, din patru tunete, a făcut să apară un grup de războinici complet înarmați. Aceștia, împreună cu Omul cu Cap de Oțel, au format nucleul din care au pornit indienii Haiden".

Aici avem de-a face cu un mit care s-a suprapus peste o legendă, încât devine dificil să le mai distingem.

Somonul de oțel sau somonul cu cap de oțel erau denumiri necunoscute în America până acum câteva sute de ani.

Mai există o omisiune în această legendă. Cum s-a transformat Somonul cu Cap de Oțel din nou în om? Cum a sosit grupul de războinici și de unde anume? Nu se vorbește despre femei, fără de care nu s-ar fi putut forma tribul.

În multe din ilustrațiile orientale cu emigranți care părăsesc Continentul Mu în ambarcațiuni, coloniștii sunt înfățișați ca niște pești ce sar la suprafața apei. Era Omul cu Cap de Oțel unul dintre acești pești care sar în jurul bărcilor?

Înceind „lectura” stâlpului-totem, bătrânul șef de trib a spus că baza stâlpului se referă la povestea:

Balenei Ucigașe și a Leului de Mare: „Leul de mare ajuta un războinic să-și salveze soția de Balena Ucigașă (adică de la înec), când a fost răsturnat și lovit de Balena Ucigașă (apele). El a fost salvat și înapoiat familiei sale de către Kolus, zel protector al caselor. Leul de mare a devenit membru al tribului și s-a căsătorit cu prințesa războinică, fiica Omului cu cap de Oțel”. Leul de mare era în mod indiscutabil un bărbat dintr-un alt trib, al cărui totem era Leul de Mare. În vremurile străvechi era ceva obișnuit să denumești un om după numele totemului pe care îl purta sau îl folosea tribul său.

Una din cele mai extraordinare scrieri picturale pe care am întâlnit-o vreodată este unul din cele două tablouri care înfățișează scufundarea Continentului Mu. Cel de-al doilea tablou este egiptean, iar cel pe care doresc să vi-l prezint provine de la indienii Nootka, ce trăiesc pe coasta vestică a Insulei Vancouver, din statul canadian Columbia Britanică. Imaginea poate fi împărțită în trei părți: Partea de sus – Un șarpe cu un smoc de pene pe cap. Partea din mijloc – Pasărea Tunetului cu ghearele înfipite în trupul Balenei Ucigașe. Partea de jos – Balena Ucigașă cu trupul acoperit cu simboluri.

În timp ce există sute de scrieri ce pomenesc de scufundarea

și distrugerea Continentului Mu, precum și numeroase simboluri compuse formând viniete în vechile scrieri Maya, în întreaga lume am găsit doar două tablouri care înfățișează în mod concret fenomenul: un tablou egipten și cel al indienilor Nootka. Între cele două există, totuși, o mare diferență. Tabloul egiptean descrie Continentul Mu prăbușindu-se într-un abis de foc, în timp ce tabloul indienilor Nootka îl descrie ca fiind scufundat și acoperit de ape. De fapt, este vorba de două faze ale scufundării și distrugerii și amândouă sunt corecte.

Descifrarea celor trei părți ale tabloului indienilor Nootka:

Partea de sus. Șarpele. Acest șarpe are un smoc de pene pe cap, fiind deci un șarpe ornamentat, binecunoscutul Quetzalcoatl al locuitorilor Maya și simbolul Divinității, văzute în calitate de Creator de către populația din nordul Continentului Mu. Prin urmare, imaginea începe prin a spune: Creatorul domnește peste ceea ce urmează.

Partea din mijloc. Pasărea Tunetului. Legende despre Pasărea Tunetului au pătruns în povestirile indienilor de pe coasta nord-vestică a Statelor Unite și Canadei. Păsările simbolizează Cele Patru Mari Forțe Primare Creatoare, ca executori ai poruncilor Divinității. Erau simbolurile preferate prin care locuitorii din nordul Continentului Mu reprezentau aceste forțe, în timp ce locuitorii din părțile sudice foloseau mai frecvent simbolurile în formă de cruce. Chiar dacă nu erau atât de utilizate în sudul Continentului Mu, păsările nu au lipsit din repertoriul de simboluri al niciunuia dintre popoarele antice.

Partea de jos. Balena Ucigașă. Constituie partea cea mai delicată și mai enigmatică a întregii imagini – celelalte două părți par a fi doar o introducere, o punere în temă.

Balena Ucigașă este o făptură acvatică pur convențională, doar un simbol. Ochiul său este format din simbolul compus „mamă și uscat“, cu sensul de Ținutul-Mamă. Pupila ochiului este un pătrat negru plin, simbolizând întunericul. Așadar, Ținutul-Mamă este cufundat în întuneric.

Gâtul este reprezentat ca fiind frânt, simbolizând abisul și Forțele Magnetice, care cad din aripile Păsării Tunetului (Cele patru Mari Forțe Primare) în gâtul frânt, arătând astfel că și alte forțe, în afara celor primare, au contribuit la distrugerea Continentului Mu.

În interiorul gurii este simbolul apei curgătoare, iar la capătul gurii apare un pasaj, dincolo de care se află litera hieratică U, simbolul alfabetic pentru abis de ape. Imediat după abis, este numărul uigur patru, format din patru bare. Pe coloana vertebrală

este forma Naga a numărului patru, compus din cercuri sau discuri. Numărul patru era simbolul numeric al Celor Patru Mari Forțe Primare Creatoare. Deasupra coloanei vertebrale sunt cinci bare, adică forma uigură a numărului cinci. Cinci era simbolul numeric al capului de zeu monoteist.

Legenda întregului tablou. Reluând în imaginea Balenei Uci-gașe ceea ce se exprimase deja prin figurile din părțile de sus și de mijloc, întreaga imagine are următoarea semnificație: Creatorul a poruncit scufundarea și distrugerea Continentului Mu. Executorii, Cele Patru Mari Forțe Primare, au trecut la împlinirea poruncii, trimițând și alte forțe suplimentare. Acestea au dus la prăbușirea uscatului și la invadarea lui de către ape.

Copacul și șarpele.

Capitolul VIII

CONSTRUCTORII DE TUMULI DIN AMERICA DE NORD

Niciuna din rasele preistorice care au locuit în America de Nord nu au generat mai mult interes și mai multe speculații decât Constructorii de Tumuli sau de movile funerare. Printre obiectele rămase de la ei, în tumulii și necropolele lor, au fost găsite vase de lut de mare finețe, ace cu urechi, făcute din os, pipe curbate din piatră, mărgelile fine din cochilii de scoici, fragmente de pânză, ornamente din catlinit, argint, cupru și carapace de broască țestoasă și câteva coliere cu perle de mari dimensiuni. Cele mai multe dintre acestea au fost găsite în Tumulul Bainbridge din Ohio.

Pe ornamentele și vasele lor de lut se găsesc diferite simboluri religioase care dovedesc legăturile sau înrudirea lor cu o rasă preistorică din Mexic și cu locuitorii Continentului Mu, Ținutul-Mamă. Aceste simboluri demonstrează că ei dețineau o cunoaștere științifică de înalt nivel, că înțelegeau perfect Marile Științe Cosmice, pe care lumea noastră științifică de-abia le întrezărește. Științele Cosmice se ocupă de originea și modul de acțiune al Celor Patru Mari Forțe Primare Creatoare, izvorul tuturor celorlalte forțe. Nu intenționez să fac o întreagă istorie a Constructorilor de Tumuli din America de Nord, ci doar să scot în evidență câteva elemente trecute cu vederea de către autoritățile arheologice, care au informat publicul despre misterele Constructorilor de Tumuli. Scopul meu este să prezint înaltul lor grad de civilizație, care cred că a fost subestimat, și să demonstrez că au venit de pe Continentul Mu prin Mexic.

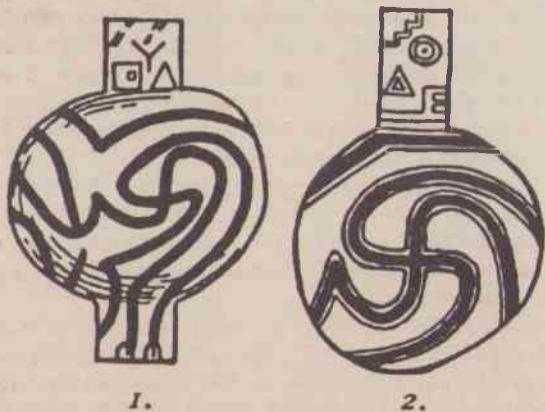
În legătură cu epoca în care au locuit în America nu am găsit nimic ce ar putea să sugereze o dată chiar și aproximativă, în afara faptului că a fost după scufundarea Atlantidei, acum circa 11.500 de ani. După opinia mea, ei au fost printre ultimele rase preistorice care pot fi numite într-adevăr preistorice.

Din punct de vedere geografic, ei au ocupat zona care corespunde actualului bazin hidrografic al fluviului Mississippi. Înainte de scufundarea Atlantidei, această zonă era o mare interioară, situată la nord de Golful Mexic. Scufundarea Atlantidei a provocat o imensă groapă în mijlocul Oceanului Atlantic, pentru umplerea căreia au fost necesare apele mai multor mări, cele mai puțin adânci devenind fie zone de uscat, fie zone mlăștinoase. În urma acestui proces de schimbare a nivelului apelor oceanului și mărilor, s-au extins țărmurile, iar Valea Mississippi a fost încă mult timp improprie vieții și prosperității oamenilor. Acest lucru este confirmat de faptul că nu au fost găsite urme ale unor locuitori ai falezelor, ale strămoșilor sau urmașilor lor în Valea Mississippi.

Sfârșitul Constructorilor de Tumuli, ca și al Khmerilor din Cambodgea, pare să fi venit brusc, deoarece nu au lăsat alte urme. Dacă pentru Khmeri există o explicație geologică, un val catastrofal care a măturat valea fluviului Mekong și ținuturile înconjurătoare, pentru dispariția Constructorilor de Tumuli nu se cunoaște încă vreo cauză.

Ei au dispărut ca popor, dar nu au lăsat oare urmași în America? Dacă simbolurile sacre, pe care le consider sursa de cea mai mare încredere în urmărirea deplasărilor unui popor în timp și spațiu, sunt acceptabile (spun asta după cincizeci de ani de studiu), atunci avem unele elemente cu care putem începe. Acestea, împreună cu dovezile ce se vor mai descoperi, pot să demonstreze în cele din urmă că ei au urmași chiar printre noi și anume în rândul triburilor de indieni din sud-vestul Statelor Unite.

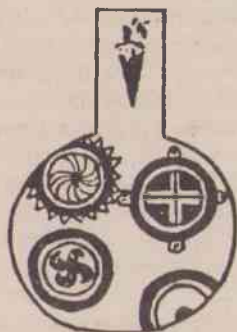
Figura 1 este un recipient din lut ars, descoperit într-un tumul

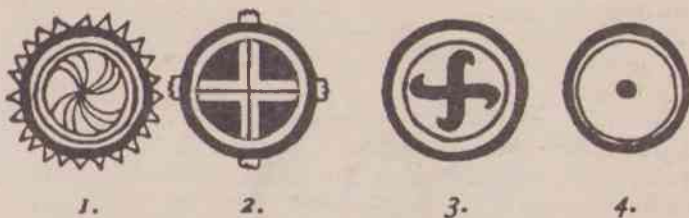
1. Vas străvechi;

2. Vas modern.

Vas pentru apă descoperit într-un tumul din Comitatul Mississippi, Statul Missouri.

aflat la limita dintre statele Missouri și Arkansas. Este o străveche mărturie a măiestriei artistice la care ajunseseră acești locuitori.

Figura 2 este un recipient din lut pentru apă (un fel de ulcior), pe care l-am cumpărat de la indienii din New Mexico în ultimii zece ani, și era complet nou când mi-a fost înmănat. Este așadar o creație modernă. Figura principală de pe ambele vase este identică, în afara culorilor folosite. Vasul străvechi are un fond alb-crem, cu figuri strălucitoare, iar vasul modern are un fond roșu cărămiziu, cu figuri negre, conturate în alb.

Simbolul la care se referă este același, linie cu linie, și este o reprezentare artistică a crucii, simbolizând Cele Patru Mari Forțe Primare Creatoare. Liniile crucii sunt prelungite spre vest, mergând deci de la vest la est. Imagini asemănătoare apar și pe unele tăblițe mexicane din piatră.

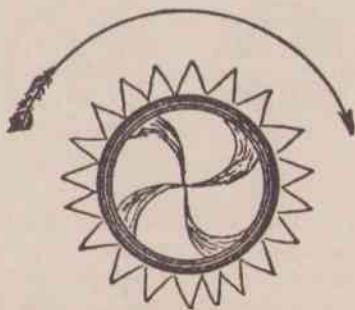
Există dovezi că acești Constructori de Tumuli din America de Nord dețineau o cunoaștere avansată a Forțelor Cosmice, nivel pe care îl puteau atinge doar prin intermediul sau direct din Continentul Mu. Acest lucru demonstrează că strămoșii lor veniseră din Ținutul-Mamă, dar pe unde au pătruns în America? Din tradițiile

și folclorul indienilor care locuiesc acum în zonele unde se află tumuli am aflat următoarele: „Constructorii de Tumuli au venit în Valea Mississippi din Mexic“. Pot fi confirmate cele susținute de aceste tradiții despre venirea Constructorilor de Tumuli din Mexic?

Am dat deja un exemplu în care un popor preistoric din Mexic avea aceleași simboluri ca și Constructorii de Tumuli, având în ambele cazuri semnificații identice. Comparând alte simboluri ale Constructorilor de Tumuli cu cele încrustate pe tăblițele mexicane din piatră din Colecția Niven, se conturează o legătură clară între ele, iar legendele indienilor sunt de fapt istorie, transmisă pe cale orală.

Ca exemplu, voi lua simbolurile găsite pe un alt vas pentru apă realizat de Constructorii de Tumuli și le voi compara cu unele simboluri de pe tăblițele mexicane din piatră. Găsim că există o legătură extrem de puternică între Constructorii de Tumuli din America de Nord și populația preistorică din Mexic, la care ne-am referit deja.

Simbol al structurii și acțiunii Soarelui.

Este unul din multe simboluri găsite pe un vas pentru apă, descoperit într-un tumul din Comitatul Mississippi, Statul Missouri, și este o diagramă în care se arată cum Forțele Soarelui sunt generate și transmise în întregul sistem solar. Iată ce informații ne dă această diagramă:

Soarele are o crustă tare și un miez moale.

Soarele este rotit de Soarele său Superior de la vest la est.

Crusta tare se rotește în jurul miezului moale în aceeași direcție, însă nu cu aceeași viteză, generând astfel o linie de frecare, un magnet. Acest lucru este exprimat prin liniile curbe care reprezintă miezul.

Faptul că materialul moale din miezul soarelui este împărțit în patru părți arată că se referă la Cele Patru Mari Forțe Primare, iar

cele patru linii formând o cruce indică simbolul original al acestor patru forțe.

Razele soarelui au o formă care simbolizează activitatea, arătând că razele sunt active în ducerea acestor forțe undeva, adică forțele generate sunt luate de pe crusta tare de către raze și „livrate” astfel încât să îndeplinească anumite funcții nereprezentate în această diagramă.

Această diagramă a Constructorilor de Tumuli americani este singura pe care am întâlnit-o până acum, unde se prezintă pe larg structura și acțiunea soarelui, așa cum apar ele în cărțile Epocii de Aur, demonstrând nivelul înalt al cunoașterii științifice a Constructorilor de Tumuli din America de Nord. Multe din tăblițele mexicane prezintă fragmente ale acestei cunoașteri, însă nici una nu o face în ansamblu. Scrierile din Egipt ne arată că egiptenii antici înțelegeau acțiunea Forțelor Cosmice în anul 1.200 î. Hr., dar la ce interval de timp nu se știe exact.

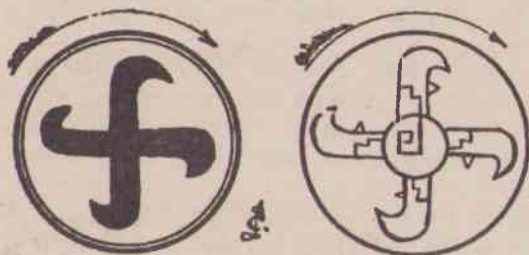
Din ce perioadă datează civilizația Constructorilor de Tumuli din America? Apare o altă întrebare – de când a pierdut lumea cunoștințele despre Forțele Cosmice? Nu le-a pierdut niciodată complet. Bătrânii Rishi din Orient le înțelegeau. Frânturi ale acestei cunoașteri sunt și acum cunoscute în Orient și printre polinezieni, iar unele fragmente sunt cunoscute de câteva triburi de indieni din America de Nord. Am motive serioase să afirm acest lucru. În această diagramă, soarele este desenat în varianta Kin, de corp ceresc, și nu în varianta Ra, de simbol monoteist al Divinității.

Cele prezentate mai sus sunt în mod clar învățături care se găsesc în Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu.

Aceasta este o cruce compusă, simbolizând soarele, în calitatea sa de corp ceresc, cu o cruce albă în centru, peste care se suprapune o cruce roșie. Crucea albă deschisă înseamnă *U luumil*, ceea ce înseamnă în traducere: Țara lui, Ținutul lui, Imperiul lui, iar fiind vorba de soare, înseamnă Imperiul Soarelui sau Imperiul Mu.

Crucea simplă suprapusă peste crucea albă deschisă este simbolul original cel mai vechi pentru Cele Patru Forțe Primare Creatoare, reprezentat uneori prin svastică, devenit mai târziu simbolul norocului și al prosperității.

Simbol al constructorilor de tumuli; Simbol mexican, reprezentând Cele Patru Mari Forțe Primare deplasându-se de la vest la est

Am ales o singură tăbliță mexicană, cea cu nr. 1231 din Colecția lui Niven, pentru a o compara cu simbolul Constructorilor de Tumuli. Am ales-o pe aceasta, așa cum am făcut și în alte scrieri ale mele, deoarece este una din cele mai importante din cele peste 3.000 de tăblițe din piatră colecționate de William Niven și una din cele mai importante descoperite în întreaga lume.

În ambele cazuri, atât Constructorii de Tumuli cât și locuitorii străvechi din Mexic reprezintă Cele Patru Mari Forțe Primare ca emanând de la Creator și considerate drept „Poruncile, Dorințele și Voința Sa“. Ele sunt reprezentate deplasându-se de la vest la est, făcând deci ca întregul Univers să se rotească de la vest la est, iar toate sferele cerești să se rotească în jurul axelor lor tot de la vest la est.

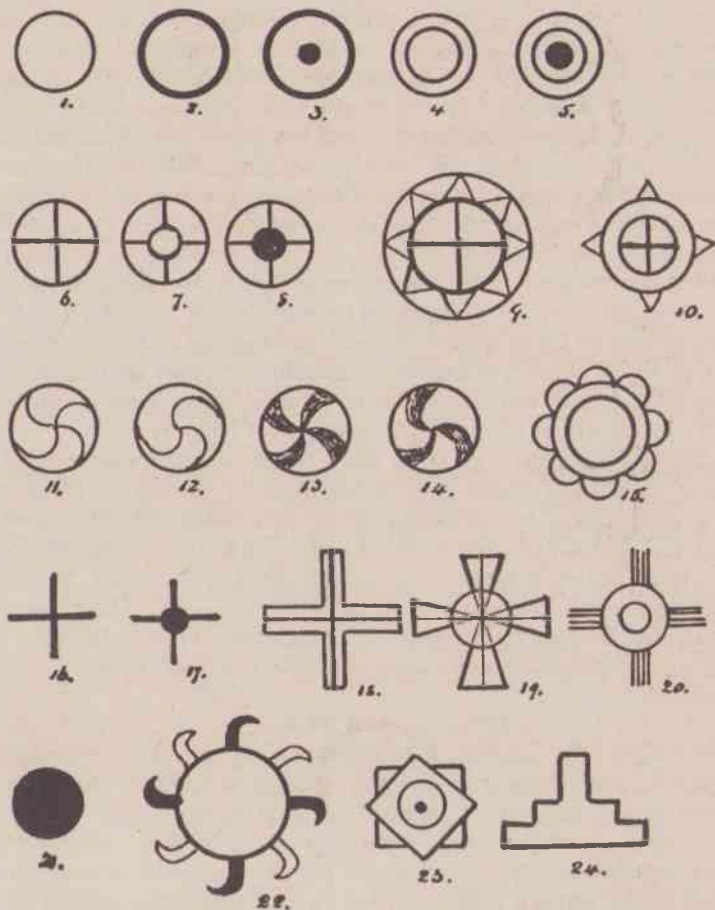

Acesta este un simbol universal, întâlnit în toate țările lumii. Este o imagine a Soarelui ca Ra, simbolul monoteist al Divinității.

SIMBOLURI ALE CONSTRUCTORILOR DE TUMULI

Rândul 1. Figurile de la 1 la 5. Toate aceste simboluri sunt imagini ale Soarelui și sunt universale, adică se găsesc în scrierile tuturor popoarelor străvechi.

Rândul 2. Figurile de la 6 la 10. Aceste cinci simboluri reprezintă Cele Patru Mari Forțe Primare și emană de la Creator. Figurile 6, 7 și 9 se găsesc în mod frecvent pe tăblițele mexicane și sunt întotdeauna reprezentate ca reieșind din cererea sau din porunca Creatorului. Figurile 9 și 10 sunt mai universal răspândite în scrierile străvechi din toată lumea.

Simboluri ale constructorilor de tumuli.

Rândul 3. Figurile de la 11 la 15. Aceste figuri simbolizează Forțele Pământului, originea lor și modul în care acționează. Figurile 11 și 12 sunt două schițe sau contururi ale desenelor din figurile 13 și 14. Aceste patru figuri arată că centrul topit al pământului se rotește și se freacă de scoarța tare a pământului. Această frecare generează o linie de tensiune care creează un magnet. Magnetul are două componente, una afectând Forțele, cealaltă materia elementară. Această împărțire, asigurând controlul

asupra elementelor, este cunoscută în limbajul obișnuit ca Forța Gravației. Prin urmare, ceea ce numim Forța Gravației este puterea componentei reci a Marelui Magnet din centrul pământului. Componenta care acționează asupra forțelor afectează doar Forțele Pământului, nu și Forțele care emană din afara atmosferei pământului. Figura 15 arată cum Forțele Pământului trec în atmosferă, fiind atrase de Forțele cu aceleași afinități din razele soarelui. Forțele Pământului se epuizează, ca și elementele, iar Forțele cu aceleași afinități ale soarelui nu le mai atrag sau nu mai au control asupra lor. Magnetul central le trage atunci înapoi în marea linie de tensiune, unde sunt regenerate și trimise înapoi să îndeplinească sarcinile cerute lor de natură. Aș mai putea spune că acest exemplu al originii și acțiunii Forțelor Pământului se poate aplica tuturor corpurilor cerești care se rotesc în întregul univers, demonstrând astfel că un singur sistem divin controlează Universul.

Rândul 4. Figurile de la 16 la 20. Și acestea sunt simboluri ale Celor Patru Mari Forțe Primare Creatoare. Figurile 17, 19 și 20 sunt reprezentate ca emanând de la Divinitate. Figura 16 este simbolul original cel mai vechi al Celor Patru Mari Forțe Primare Creatoare, așa cum apare în Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu, care sunt mai vechi de 70.000 de ani. Toate aceste simboluri se găsesc pe tăblițele mexicane. Figura 19 este o reproducere exactă a ceea ce am prezentat mai sus ca fiind Crucea Piramidă.

Rândul 5. Figurile de la 21 la 24. Mă voi opri în acest rând doar la figura 22. Celelalte sunt comune și universale. Simbolul din figura 22 este foarte rar. Am mai găsit o singură repetare a lui într-o scriere indiană de acum 4.000 sau 5.000 de ani. Această figură simbolizează soarele trimițându-și razele prin sistemul său solar. Acestea sunt reprezentate ca fiind de două feluri – întunecate și invizibile, datorită intensității lor, și luminoase, perceptibile prin intermediul vederii. Razele sunt în formă de Forțe, reprezentate simbolic, curbate, orientate spre est, ceea ce înseamnă că acționează de la vest la est și formează un cerc. Cum parcurg un traseu circular, toate razele care vin de la soare nu lovesc pământul în linie dreaptă, ci în linie curbă.

Acest lucru ne demonstrează că americanii preistorici erau mult mai avansați în cunoașterea științifică decât suntem noi astăzi. Apreciază oare savanții noștri acest fapt? Nu indică oare această situație faptul că suntem cu mii de ani în urmă în domeniul cunoașterii științifice bazate doar pe teorie? Personal, așa cred.

Piatra calendar a constructorilor de tumuli, descoperită în râul Ouachita, Hot Springs, Arkansas. Comunicată de colonelul J. R. Fordyce, Little Rock, Arkansas.

PIATRA CALENDAR A CONSTRUCTORILOR DE TUMULI

Dimensiuni: Piatra este în formă de pară, cu lungimea de aproximativ 16 inchi (circa 40 de centimetri) și 13 inchi lățime (circa 33 de centimetri). Este un bolovan de gresie, găsit în șistul argilos de lângă Hot Springs, având o greutate de 22 de livre și jumătate (circa 10 kilograme).

Descriere: În centru este un inel puțin proeminent cu diametrul de 7 inchi și jumătate (circa 19 centimetri). Inelul este împărțit în 13 părți egale, în interiorul fiecăreia fiind o figură sau o glifă. Suprapus peste acest cerc, este un alt cerc mai mare, care presupun că vrea să reprezinte o imagine a soarelui, ca simbol al Divinității. În partea de sus, sunt reprezentate diferitele faze ale lunii într-un adevărat calendar lunar. Imaginile de până acum arată că anul era împărțit în 13 luni. Deasupra fazelor lunii este reprezentat Ochiul Atoatevăzător, privind din cer în jos. Este un simbol străvechi, întâlnit în cele mai vechi scrieri ale omenirii și la toate civilizațiile. În afara calendarului propriu-zis, pe marginea pietrei, sunt reprezentate diferite animale, inclusiv Omul.

Glifele calendarului.

1. Este prea neclară pentru a spune ce înseamnă sau reprezintă. Totuși pare a fi o pasăre cu aripile desfăcute. Dacă această ipoteză este corectă, atunci ar putea fi Pasărea Tunetului a indienilor din America de Nord.

2. Pare să ilustreze luna Zac sau luna albă din calendarul Maya, atunci când zăpada acoperă pământul cu o haină albă.

3. Este un simbol nou pentru mine. Nu-i cunosc semnificația.

4. Este un pește, reprezentat simbolic ca înaintând în amonte,

arătând că în acea lună peștele este cel mai abundent și urcă pe râuri pentru a-și depune icrele.

5. Această glifă este una din literele alfabetului din Continentul Mu. Are un sens ezoteric.

6. Este o imagine a Florii Sacre de Lotus, simbolul floral al Continentului și Imperiului Mu. Lotusul a fost cel mai îndrăgit și mai venerat dintre toate simbolurile Continentului Mu. Egiptenii se refereau întotdeauna la Continentul Mu folosind cuvântul Lotus.

7. Pare a fi conturul unui cap de șarpe convențional al Constructorilor de Tumuli. Nu știu ce este de fapt. Printre semnele gravate din Cariera de Piatră pentru Pipe din Minnesota, sunt câteva identice cu acesta. Pipele de Piatră sunt în mod indiscutabil capete de șerpi.

8. Este un simbol sacru obișnuit în țările din Orient. Odată, și doar o singură dată, l-am găsit și în America, printre obiectele rămase de la Constructorii de Tumuli, într-una din necropolele lor. Este unul din acele simboluri religioase străvechi al cărui sens s-a pierdut când brahmanii i-au persecutat și i-au alungat pe înțelepții Naacal, învățătorii lor, din India, către munții acoperiți de zăpadă din Himalaya, în jurul anilor 2.000 până la 2.500 î. Hr. Semnificația simbolului este cuprinsă în patru cuvinte din limba străveche. Aceste cuvinte erau folosite înainte de începerea rugăciunilor. Ele sunt repetate până în zilele noastre, însă preoții nu le mai cunosc sensul. Sensul silabei sacre AUM a fost pierdut cam în aceeași vreme. Până acum, simbolurile de la lunile a 6-a și a 8-a arată că există o legătură directă între oamenii care au realizat calendarul din piatră, Constructorii de Tumuli, locuitorii Continentului Mu și coloniștii din Orient.

9. Este o glifă nouă pentru mine. Pare să înfățișeze grânele coapte în timp ce erau secerate și recoltate. Timpul corespunzător din calendar ar fi august sau septembrie, adică perioada strângerii recoltelor.

10. Acest simbol se găsește în mod frecvent în scrierile străvechi. Reprezintă toamna, când copacii și arbuștii își pierd frunzele și rămân cu crengile goale.

11. Este unul din simbolurile cele mai convingătoare de pe această piatră privind legătura directă dintre realizatorii acestui calendar din piatră, Constructorii de Tumuli, polinezieni și Continentul Mu, de unde veneau strămoșii lor. Simbolul este Păianjenul cu Puncte Cenușii și Negre, despre care vom discuta mai jos în acest capitol. Am informații că păianjeni asemănători au fost descoperiți în tezaurele scoase la lumină de către Schliemann din ruinele străvechii cetăți Troia din Asia Mică. Totuși, pe aceștia nu i-am văzut.

12. Acest simbol este discutabil. Reprezintă oare conturul unei căprioare?

13. Este în mod sigur conturul unui bizon. Este ultima lună a anului, capul acestui bizon este orientat către interior. În această perioadă a anului, când hrana este mai greu de găsit spre nord, el trebuie să se îndrepte către sud, unde găsește condiții mai bune. Același lucru este valabil și pentru semnul din luna a 12-a, căprioara.

Comentarii. Diferite animale sunt reprezentate pe marginea exterioară a pietrei calendar. Nu le-am luat în considerație, deși două din ele sunt foarte frecvente în textele picturale străvechi și în legendele indienilor.

Trebuie subliniat faptul că realizatorii acestei Pietre Calendar cunoșteau Forțele Cosmice și Științele Cosmice așa cum fuseseră învățate în timpul Primei Mari Civilizații. Așadar, cândva America s-a bucurat de binefacerile celei mai înalte civilizații cunoscute vreodată pe pământ.

TUMULII MARELUI ȘARPE. – Elementul care a captat cel mai mult interesul publicului la constructorii de tumuli este existența unor tumuli în formă de șarpe. Nu este nici o îndoială că semnificația lor era simbolică. Șerpi de diferite modele au jucat, încă de la începuturi, un rol important în ceremoniile religioase, nu doar la o singură rasă, ci la toate popoarele străvechi din vremea când simbolurile au fost folosite pentru prima dată.

Unul din cei mai importanți tumuli americani în formă de șarpe se află la Brush Creek, lângă Peebles, Ohio. Nu aș putea spune foarte clar în ce sens simbolic a fost folosit acest tumul în formă de șarpe: reprezentând Cele Șapte Porunci ale Creației, Apele sau scufundarea și distrugerea Continentului Mu, Ținutul-Mamă. Este posibil să fi avut două din sensurile de mai sus. Tumulul în sine sau ceremoniile desfășurate pe el se refereau la Continentul Mu din următorul motiv: s-a afirmat că Tumulii în Formă de Șarpe aveau pietre pentru sacrificii sau altare pe vârfurile lor, posibil încă de la origine. Deoarece Continentul Mu s-a prăbușit într-un „abis de foc“, în focurile de sub pământ, a devenit o tradiție ca toate popoarele care au supraviețuit să comemoreze în diferite momente și ocazii distrugerea sa prin foc. Locuitorii Maya și Quiche aveau o „casă de foc“, egiptenii foloseau un rezervor cu jăratic, iar alte popoare practicau sacrificii prin ardere de diferite tipuri.

În Anglia, aproape de Stonehenge, există un Tumul în Formă de Șarpe despre care se spune că este identic cu cel de la Peebles din Ohio. Deci găsim în Anglia același simbol specializat folosit de Constructorii de Tumuli din America de Nord, în ambele cazuri

fiind vorba de aceeași semnificație și concepție. Care ar fi deducția cea mai rezonabilă? Originea lor comună, fără îndoială. Dar pe ce cale au ajuns Constructorii de Tumuli în Anglia? Faptul este discutabil când urmărim diferitele simboluri pe care le găsim în Anglia și răspândirea mult mai mare a acestora semnalată în Egipt.

PĂIANJENII. – În timp ce Tumuli în Formă de Șarpe au captat interesul publicului privind Constructorii de Tumuli, pentru mine cea mai mare fascinație o exercită păianjenii. Când făceam cercetări pe Insulele din Mările Sudului, acum vreo cincizeci de ani, întâlneam frecvent legende despre Păianjenul cu Puncte Cenușii și Negre. Aceste legende arătau că Păianjenul simboliza ceva, era un simbol sacru, dar nu am putut stabili ce anume simboliza. Legendele nu erau clare în acest sens. Să luăm câteva exemple:

Păianjenul cu Puncte Cenușii și Negre ar fi urcat la Cer, însă a fost împiedicat de frig.

Drumurile au fost construite cu măiestrie pentru a reprezenta pânza Păianjenului cu Puncte Cenușii și Negre și nici un om nu ar putea să-i descopere începutul și sfârșitul.

Acum, după ce au trecut cincizeci de ani și pierdusem speranța de a mai descifra vreodată enigma Păianjenului cu Puncte Cenușii și Negre, am găsit răspunsul chiar în pragul ușii. Într-adevăr, aici în America se află cheia înțelegerii măreței istorii a omului.

Prietenul meu, dr. Thomas M. Stewart, din Cincinnati, Ohio, mi-a atras atenția asupra acestor păianjeni grași pe bucăți circulare din cochilii de scoici. Pe spatele acestor bucăți de scoici se afla un simbol care arăta ce reprezenta fiecare. Aceste relicve deosebite fuseseră găsite în bolțile mortuare ale Constructorilor de Tumuli din statele americane Missouri, Arkansas și Tennessee. Datorită locurilor în care au fost găsiți, dr. Stewart a sugerat că ar fi putut fi folosiți în același fel în care erau folosiți Scarabeii Sacri în camerele mortuare din Egipt.

Simbolurile de pe spatele acestor păianjeni reproduceau simbolurile folosite ca ornamente pe Vasul pentru Apă reprodus la pagina 143. La numărul 1 este simbolul original al Celor Patru Mari Forțe Primare Creatoare reprezentat pe imaginea numărul 2 de la pagina 143. Figura 2 arată Forțele acționând de la vest la est,

ca și în figura 3 de la pagina 143. Figura 3 reproduce același simbol compus ca și figura 2 de la pagina 143.

Unele din aceste simboluri apar pe vasele de lut scoase la lumină din ruinele cetăților antice din Creta, Cipru și în străvechea cetate Troia, din Asia Mică. Simbolurile de la Troia sunt reproduse în lucrarea lui Schliemann „Tezaurele lui Priam“.

Deși extrem de rar, cred că Păianjenul cu Puncte Cenușii și Negre a fost cândva amplu utilizat ca simbol și îl găsim încă pe vase de lut, trecute cu vederea, pentru că nu se știe de unde provin.

Cred că cele prezentate mai sus susțin părerea mea că a face arheologie nu înseamnă doar să descoperi urme, simboluri, inscripții și scrieri, ci să și descifrezi aceste simboluri și scrieri scoase la lumină. Atunci când un constructor sapă fundația unei clădiri și găsește o piatră cu inscripții nu se transformă în arheolog, rămâne tot un constructor. La fel, un agricultor care își ară pământul și găsește o piatră cu inscripții, nu devine arheolog. Dacă fiul său scoate cartofi și dă peste un vas de lut străvechi, nici el nu devine arheolog.

Simbolurile Constructorilor de Tumuli, înainte de a fi descifrate, erau simple ornamente artistice și nu însemnau nimic. Dar odată descifrate, ele pot constitui o pagină din istoria străveche a Americii de Nord, spunându-ne cum o rasă misterioasă, numită Constructori de Tumuli, a ocupat cândva o parte din teritoriul nostru, venind din Continentul Mu prin Mexic, că erau luminați și civilizați, cunoșteau Forțele Cosmice și aveau cunoștințe științifice mai avansate decât avem noi astăzi.

CARACATIȚA, SIMBOL SACRU

CARACATIȚA. – Este un simbol sacru foarte rar, nu în sensul că era foarte rar folosit, ci doar că au fost găsite puține reprezentări ale sale. Cred că era un simbol foarte comun la unele popoare antice. În prezent, atunci când îl găsesc, în general pe vase de lut, arheologii consideră că este vorba de simple decorațiuni și ignoră faptul că multe specimene erau, fără discuție, simboluri sacre (Planșa VI).

Carcatița apărea adesea pe vasele de lut ale Greciei Antice. A fost folosită în Peru, Brazilia, America de Nord, Grecia și Scandinavia, până acum câteva mii de ani. Judecând după felul în care era folosită, era un simbol al *Demonului Apelor*, *Dușmanul Vieții*. Rolul său era să împiedice apariția vieții pe pământ.

Cele mai multe din scrierile referitoare la apariția vieții pe pământ simbolizează acest lucru ca pe o bătălie între Soare și Ape pentru supremație asupra ceva, fără a se preciza asupra ce anume.

De exemplu, babilonienii spuneau că Bel-Marduk, zeul Soa-

relui, lupta cu Tiamet, zeul Apelor. Într-o tăbliță cu scriere cuneiformă găsim: „Zei se pregăteau pentru o mare luptă împotriva monstrului Tiamet “. „Zeul Bel-Marduk îl doboară pe Tiamet“. Egipenii descriau cum Horus, zeul Soarelui, învinge și ucide șarpele Aphopis, care simboliza apele. Hindușii spun că Krisna, zeul Soarelui, îl distruge pe șarpele Anatha, ce reprezenta apele. Grecii consemnau că Apollo, zeul Soarelui, îl învingea pe Python, zeul apelor. A Cincea Poruncă din Scrierile Sacre Inspirare ale Continentului Mu este: „Și săgețile Soarelui s-au întâlnit cu săgețile pământului în *mălul apelor* și din particulele de măr s-a format ouăle cosmice“ – germenii vieții.

Din cele prezentate până acum și din legendele despre Caracatiță reiese că aceasta era simbolul rezistenței mălului de a permite Forțelor Soarelui să tragă Forțele Pământului în apă și să formeze ouăle cosmice. Forțele Soarelui au reușit totuși să întâlnească Forțele Pământului și să formeze ouăle cosmice, iar viața a început conform Poruncii Divine.

Legende care se spun astăzi despre Caracatiță sunt adevărate mituri, dar noi putem descoperi adevărata legendă văzând ce se ascunde în spatele mitului.

Se remarcă faptul că, oriunde s-ar găsi o legendă, fenomenul despre care se vorbește s-a petrecut chiar în acel loc. Acest lucru este valabil mai ales la popoarele sălbatice sau semi-sălbatice. De exemplu, locuitorii din Insulele Fiji au o legendă despre „Turnul Babel“, conform căreia celebrul turn, pomenit în Biblie, a fost construit pe una din Insulele Fiji. Ei se poartă amabil cu vizitatorii și sunt bucuroși să-i ducă la locul unde s-ar fi înălțat cândva turnul. Polinezienii au o legendă despre „Arca lui Noe“. Ei susțin că aceasta a fost construită pe una din insulele lor. Maorii au o legendă despre „Cain și Abel“. Ei vă vor spune că aceștia erau din Noua Zeelandă și că uciderea lui Abel a avut loc aici.

Caracatița simbolică, asemenea Soarelui, este cunoscută sub multe nume, în funcție de limba locuitorilor din zona unde apare. La toate popoarele, caracatița era *Demonul Apelor și Dușmanul Vieții*. Nu a avut altă semnificație.

URME DIN GRECIA ȘI ASIA MICĂ. – În cetățile antice din ahipelagul grecesc și din Asia Mică, descoperite sau în curs de cercetare, s-au găsit numeroase vase de lut având ca ornamente caracatițe gravate, pictate sau în relief. În Creta, Cipru, în cetatea Troia, au fost descoperite piese deosebit de frumos lucrate. Din fericire, concepția motivelor diferă considerabil, dând o șansă descifrării corecte a sensului lor, așa cum se întâmplă la vasele B și C, descoperite în Cipru. Tentaculele și corpul caracatiței sunt

intacte pe aceste două vase. Aici, caracatița reamintește pur și simplu ceea ce simbolizează. Vasul A, găsit în ruinele aceleiași cetăți, ilustrează o fază complet diferită. Caracatița este înfățișată aici în luptă cu un adversar înverșunat. Tentaculele, armele sale naturale, sunt rupte și tăiate.

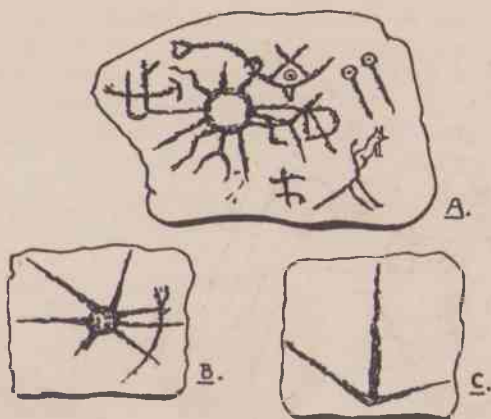

Grup de vase decorate cu caracatițe, găsite în Cipru.

De unde au luat grecii caracatița? Mai întâi, Caracatița pare să fi fost unul din simbolurile folosite pe Continentul Mu. Din Ținutul-Mamă a fost dus de carieni în Peru și Brazilia. Apoi, carienii, strămoșii grecilor, și-au continuat drumul către est și s-au stabilit în cele din urmă la capătul răsăritean al Mării Mediterane, aducând cu ei simbolurile sacre, printre care se afla și Caracatița.

Cred că cele prezentate mai sus constituie dovezi suficiente că imaginea caracatiței a fost unul din cele mai vechi simboluri sacre și ea a fost adusă în părțile sud-estice ale Europei și în Asia Mică de către carieni. Rămâne încă să răspundem la o altă întrebare: Ce popor a dus acest simbol în Scandinavia?

CARACATIȚA DE PE PIATRA PENTRU PIPĂ. - În încercarea de a descifra această pictogramă, ne confruntăm cu trei contradicții: Mai întâi, Caracatița a prins într-unul din tentaculele sale un Șarpe, un șarpe specializat, reprezentat exact cum și-l imaginau Constructorii de Tumuli. Ce legătură este între Constructorii de Tumuli și oamenii care au scrijelit această imagine pe stâncă? Era același popor? Sau era vorba de un șarpe specializat, folosit de diferite popoare, iar această imagine a fost gravată de unul dintre ele? Caracatița cu Șarpele prins într-unul din tentaculele sale sugerează că cercul din mijloc ar fi corpul său, dar cercul este și un simbol al soarelui. Deci ar putea fi simbolul soarelui și nu corpul caracatiței.

Caracatițe de la Cariera de piatră pentru pipe, Witoonti, Pipestone, Minnesota.

În al doilea rând, dacă cercul este un simbol al soarelui, vedem pornind din partea de jos a cercului gura caracatiței în forma străvechiului simbol al unei forțe care taie sau divizează. Acest simbol apare și pe Tăblița Mexicană nr. 1584 privind Crearea Femeii. În plus, în imaginea de mici dimensiuni din figura B, caracatița este reprezentată cu un corp real, aproape rotund, și cu șarpele prins într-unul din tentacule.

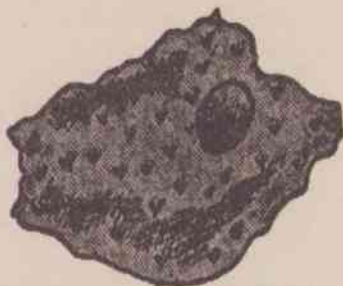
În al treilea rând, există posibilitatea ca cercul ce formează corpul caracatiței din figura A să simbolizeze de fapt Forțele Soarelui în varianta Kin, de corp ceresc, și nu de Ra, ca simbol monoteist al Divinității.

Una din dificultățile în încercarea de a descifra această imagine este că vârfurile celor mai multe dintre tentacule sunt atât de neclare, încât semnificația lor este îndoielnică. Această imagine trebuie studiată cu multă atenție și prin comparație cu alte imagini ale aceluiași subiect, pentru a obține semnificația lor completă. S-ar putea să aibă aceeași semnificație ca și caracatița de pe Vasul A din Cipru sau ca și alte imagini grecești, egiptene, hinduse, babiloniene etc.

În colțul din dreapta jos, este reprezentat fie un lup, fie un câine. În miturile scandinave, câinele sau lupul joacă un rol important.

CARIERA DE PIATRĂ PENTRU PIPE. – Această carieră de la Pipestone, Minnesota, este cea mai veche carieră de pe pământ, fiind cunoscută încă din Era Terțiară, înainte de mitica Perioadă Glaciară, de ultimul Cataclism Magnetic.

Pipa Aurarilor, Omaha, Nebraska, veche de peste 15.000 de ani, făcută din piatră roșie marmorată din Cariera de piatră pentru pipe.

Vechimea Carierei de Piatră pentru Pipe este dovedită de două elemente. În primul rând, de Pipa Aurarilor, găsită printre obiectele ce au aparținut unui om din Era Terțiară. Argila din care este făcută această pipă se găsește într-un singur loc pe pământ, după câte știu geologii, iar acest loc este Pipestone, Minnesota. Denumirea geologică a acestei roci este catlinit. (S-a susținut că s-ar mai găsi la Fuerte Farm, la vreo trei mile de Porthmouth, Ohio. Singurul mod de a stabili adevărul ar fi analiza chimică a probelor geologice din cele două zone).

Conform tradițiilor indienilor americani, localizarea exactă a Carierei de Piatră pentru Pipe a fost pierdută o lungă perioadă de timp. Redescoperirea sa este subiectul uneia din legendele indienilor Sioux. Legendele indienilor despre Pipestone și alte subiecte sunt fascinante, iar când sunt date la o parte ornamentele lor mitice, ne spun că primii americani au venit din Continentul Mu, adăugând încă o verigă la copleșitorul lanț de dovezi că prima colonie a Continentului Mu a fost stabilită în America și acesta a fost cel mai vechi uscat rămas deasupra apelor pe care a locuit omul. America este mai veche decât Atlantida, Egiptul, Grecia, Babilonia, India și toate celelalte civilizații străvechi. Legendele indiene despre Pipestone arată, de asemenea, că primii americani erau oameni cu un înalt grad de civilizație și au venit dintr-un ținut din vest, aflat dincolo de Soare-Apune.

Referitor la redescoperirea carierei, legendele indienilor Omaha și Yaukton relatează că „Walregela, soția de neam Omaha a unui indian Yaukton Sioux, mergând pe urmele unui bizon alb, a descoperit Cariera de Piatră pentru Pipe, pe malul pârâului Pipestone, într-un loc unde se vedeau bine urmele copitelor“.

Fragmente din Chon-oopa-sa, legendă spusă de Pa-la-ne-a-pa-pe (Omul care a fost lovit de Ra).

Apariția Omului

Demult, tare demult,
 Cu un milion de luni înainte,
 Primul dintre muritorii acestui pământ
 A fost făurit de către marele Wa-kon:
 Primul indian Dakota plămădit dintr-o stea, pe care
 L-a aruncat din înalt și l-a privit căzând prin întuneric,
 Până a ajuns acolo, pe solul moale. Nu s-a lovit deloc.
 Și Wa-kin-yan, primul indian Sioux,

A pregătit pământul vânând mai mulți ani
 Până a venit în sfârșit acest om singur.

De departe vedem apusul
 Zile de vară în aurită glorie
 În misticul ținut de legendă
 În acel ținut depărtat din vest
 Unde se află casa și povestea Omului Roșu.
 Ținut de legendă, ciudată tradiție,
 Rămas bun, istorie nescrisă.

Femeia

Și Wa-kin-yan se ruga neîncetat și neobosit
 Ca Wa-kon să-i trimită ce-și dorea mai mult,
 Iar Wa-kon i-a auzit rugăciunea și a rupt un mănunchi
 de raze,

La amiază, din soarele de vară-nflăcărat
 Și-a făurit-o - mândră ca un vis -
 Pe cea dintâi dintre femei - cea mult dorită!
 ... Dulcea Co-tan-ka

Caracatița Demon

Wi-toon-ti, cel care a rămas
 Ziua în mâlul râului.

Wi-toon-ti, cel care se temea
 de arcul și săgețile lui Wa-kin-yan.

Un monstru.

Atunci Wa-kon-da, răzbunându-se pentru
 Fiica ucisă a razei de soare,
 A luat o stea cu coada-nflăcărată
 Și a făcut o altă puternică săgeată
 Pe care a trimis-o zburând către Wa-kin-yan.

Wa-kin-yan s-a ridicat iute
Când a văzut săgeata-nflăcărată!
Vibrând, uite cum tot zboară,
O văd aprinzându-se, înflăcărându-se și izbind
Prin ploaia de scântei
Către Wi-toon-ta...

Aceasta mi se pare că este o altă versiune a luptei dintre Soare și Ape, pentru Crearea Vieții, atât de des întâlnită în scrierile străvechi privind Creația.

În timp ce alte legende indiene se referă la Continentul Mu, niciuna din ele nu spune cum era el și poporul său oriunde se afla, în afara faptului că era „Dincolo de Soare-Apune“. Legenda indienilor Sioux merge mai departe și descrie ținutul ca fiind tropical „Zile de vară în aurită glorie“. Faptul că povestitorul legendei era conștient de scufundarea și dispariția Continentului Mu este demonstrat de pasajul „Mistic ținut de legendă“. El ne mai spune că legendele despre măreția și civilizația Continentului Mu au fost transmise oral.

„Unde se află casa și povestea Omului Roșu“ ne informează că indienii știau că au venit de pe Continentul Mu. „Rămas bun, istorie nescrisă“ arată că, după câte știu indienii, nu există nici o istorie scrisă a Imperiului Mu, ci doar una legendară.

Un alt element interesant al folclorului de la Pipestone este Pasărea Simbolică a Creației. Aici, la Pipestone, în legendele indienilor Sioux, găsim din nou Pasărea Creației, simbolul Forțelor Creatoare în întreaga lume. Povestind vizita sa la Pipestone, în 1836, Catlin spune: „Nu departe de noi, în stânca tare, sunt adânc imprimate urmele Marelui Spirit sub forma urmelor unei Păsări Mari“.

Dăm în continuare câteva fragmente dintr-o legendă a indienilor Sioux: „Înainte de crearea omului, exista doar Marele Spirit, ale cărui urme se pot încă vedea pe stâncile de la Pipa Roșie, lăsate parcă de o pasăre mare.

Aici Marele Spirit obișnuia să măcelărească bizonii sau bivoliile și să-i mănânce pe marginea stâncii. Sângele care a curs peste roci le-a înroșit.

Într-o zi, un *șarpe* mare s-a strecurat în cuibul păsării să-i mănânce ouăle. Unul din ouă s-a deschis cu zgomot de tunet și Marele Spirit, luând o bucată de piatră pentru pipe să arunce în șarpe (aici lipsește o parte din legendă) a făcut un om. Picioarele omului au crescut repede în sol, unde a rezistat vremuri îndelungate ca un *copac* mare și a îmbătrânit. (În toate imaginile străvechi despre Mu, aceasta apare ca o femeie foarte bătrână). În cele din

urmă, un alt *copac* a crescut alături de el, când un *șarpe* mare le-a mâncat rădăcinile și ei au rătăcit împreună. Din aceștia doi se trag toți oamenii de pe pământ“. Aici avem două scrieri străvechi fuzionate într-una singură – Apariția Omului pe Pământ și Distrugerea Continentului Mu.

Cu toate că Marii Păsări nu i s-a dat un nume aparte în această legendă a indienilor Sioux, în afară de Marele Spirit, cred că, prin legătura sa cu tunetul, era vorba de Pasărea Tunetului, prezentă la toți indienii așezați la vest de triburile Sioux, și care era, așa cum spunea bătrânul șef al tribului Hayden, simbolul Forțelor Creatoare. Marea Pasăre mâncând bizoni sau bivoli este indiscutabil un mit perfect, inventat de vreun vraci bătrân, pentru a da o explicație atunci când oamenii l-au întrebat despre originea pietrei roșii pentru pipe. Legenda spune că, *înainte* de apariția omului pe pământ, Marele Spirit măcelărea bizoni pentru a-i mânca. În primul rând, spiritele nu mănâncă nimic material. În al doilea rând, acest lucru se întâmpla înainte de apariția omului pe pământ, „Cu un milion de luni înainte“. Și, în al treilea rând, bizonul sau bivoul american a apărut târziu între vietățile din America de Nord.

Omul a apărut pentru prima dată pe Continentul Mu. Unul dintre numele date acestui continent a fost Copacul, Pomul sau Arborele Vieții. În această legendă, omul și copacul sunt combinați într-un singur element. Totuși, până acum nu este ceva greșit, deoarece Scrierile Sacre Inspirate ne spun că Mu era Copacul Vieții și omul era fructul său. În legenda indienilor Sioux, un *șarpe* mare mușcă cei doi copaci la rădăcini. Șarpele a fost întotdeauna simbolul apelor, iar Continentul Mu a fost distrus fiind înghițit de ape. În legenda Sioux, cuvântul „a mușca“ este corect folosit în plan simbolic, fiindcă nu a fost „mușcat“ dintre celelalte ținuturi aflate deasupra apelor. „Din aceștia doi se trag toți oamenii de pe pământ“ arată în mod clar că se referă la „copiii migratori ai Continentului Mu“ și faptul este confirmat de expresia „Au rătăcit“, pentru că și-au părăsit ținutul unde s-au născut și au crescut, ducându-se pe alte țărături, pe care ar fi putut duce un trai mai ușor.

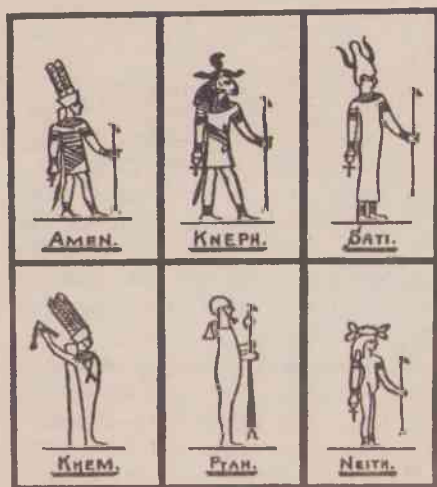
Toate fragmentele, imaginile și informațiile despre cariera de la Pipestone sunt luate dintr-o cărtică intitulată „*The Pipestone Indian Shrine*“ (Locul indian de cult de la Pipestone), scrisă de Miss Winifred Bartlett, președinta Asociației Locului Indian de Cult de la Pipestone, care mi-a trimis cu multă amabilitate lucrarea pentru a folosi însemnările ca să redau Americii locul pe care îl merită pe harta civilizațiilor străvechi și Pieilor Roșii rolul important pe care l-au avut cândva.

Capitolul IX

RELIGIA ÎN EGIPT ȘI INDIA

PANTHEONUL EGIPTEAN. – Multe din concepțiile noastre religioase de astăzi sunt reflectări ale concepțiilor egiptene străvechi. Se poate spune, într-adevăr, că religia noastră actuală provine din Egipt prin intermediul evreilor. Din acest motiv am decis să dau în această carte un Pantheon Egiptean, pe care l-am întocmit bazându-mă pe Cartea Egipteană a Morților.

În multe cazuri, se va vedea că simbolul unei anumite credințe sau concepții este reprezentat în acest pantheon de mai mulți zei. Sub diferite nume și înfățișări, aceștia reprezintă totuși o singură concepție. Această situație se datorează amestecului dintre două seturi de simboluri, atunci când Egiptul de Sus și Egiptul de Jos s-au unit și au devenit un regat unitar.

Voi reproduce 24 de figuri, aranjate câte 6 pe o pagină pentru a ușura studierea lor. Sunt mulți alți zei pe care nu i-am inclus; i-am ales doar pe cei mai importanți. Spațiul nu îmi permite să dau mai mult decât o scurtă descriere. Dacă dorim mai multe informații despre ei, acestea pot fi găsite în multe cărți scrise despre Egipt.

Amen era marele zeu de la Theba și i se spunea „Regele Zeilor“. Forma latinizată a numelui său este Ammon. Romanii îl identificau cu Jupiter. Grecii îl numeau Zeus. Mai era numit și „zeul ascuns“. Înainte de Dinastia a XVIII-ea, el era venerat la Theba doar sub numele simplu de Amen; după aceea, cultul a fuzionat cu cel al Soarelui și a devenit Amen Ra, „Soarele Ascuns“. Culoarea sa era albastru deschis.

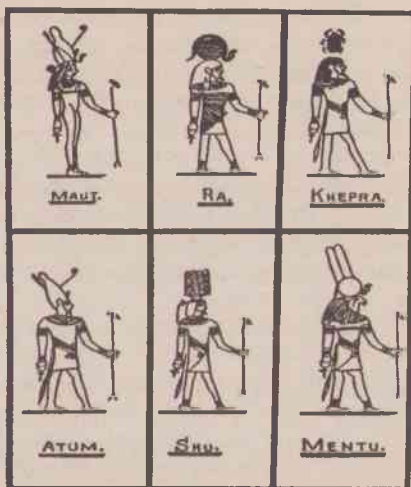
Kneph era numit „Plămăditorul“. Era cunoscut de greci sub numele de Knephis. Kneph este unul dintre cei mai vechi zei egipteni și era venerat în mod special în Nubia și la Philae. Capul îi era ornamentat cu un cap de berbec având un disc solar și un *uraeus*. Se spunea că este „Sufletul Universului“ și „Creatorul“. Culoarea sa era verde strălucitor. Consoarta sa era zeița Sati.

Sati era soția lui Kneph și era considerată un fel de Hera sau Iunona egipteană. Era venerată în principal la Elephantina, în Libia și Etiopia. Pe cap purta Coroana Egiptului de Sus, cu o pereche de coarne de bou. Culoarea sa era un roșu cald, apropiat de corpul omenesc. Cred că este indiscutabil faptul că Kneph și Sati simbolizau cele două principii ale Creatorului: masculin și feminin.

Khem era unul din atributele zeificate ale Creatorului. Era venerat în special la Chemmo sau Panopolis, dar și la Theba și chiar în întregul Egipt. Ornamentul său pentru cap era format din două pene. Culoarea sa era un albastru intens.

„*Ptah Deschizătorul*“ era cel mai vechi dintre zeii egipteni. Principalul său lăcaș de cult era la Memphis. Ptah era simbolul puterii creatoare a Divinității. Egiptenii îl numeau „meșteșugarul divin“. Unul dintre simbolurile sale era echerul constructorului . A avut multe titluri, unul fiind „Tatăl începuturilor“. Grecii îl considerau pe Ptah zeul similar lui Vulcan. Numele său, mai ales la Memphis, era Ptah-Sokar-Osiris. Totuși, numele egiptean obișnuit era Ptah-Sekat-Usar. Culoarea sa era albastrul. Era, fără îndoială, simbolul Celor Patru Mari Forțe Creatoare.

Neith era Minerva egiptenilor, fiind zeița cerurilor mai joase. Este înfățișată, în general, ținând cerurile pe cap. Neith era zeița venerată în mod special la templul din Sais. Un simbol corespunzător – un zeu care ține cerurile pe capul său – se găsește la

locuitorii Maya din Peninsula Yucatan. Culoarea sa era albastrul. Era simbolul Celor Patru Mari Stâlpi care susțineau Universul.

Maut era numită „Mama“ și era consoarta lui Amen Ra la Theba, fiind astfel Mama tuturor lucrurilor. În Amen Ra și Maut găsim, deci, o altă întruchipare a principiului dual al Creatorului. Maut era venerată în special la Theba, împreună cu Amen, și la Chons, împreună cu Amen Ra. Avea adoratori și în Nubia și Etiopia. Culoarea sa era un roșu cald, apropiat de corpul omenesc.

Ra era numele Soarelui, ca simbol monoteist sau colectiv al Creatorului. În „Rugăciunea către zeul Ra“, acesta este numit „Puterea Supremă“, „singurul“ etc. Pentru inițiați, el simboliza puterea Divinității. Pentru oamenii de rând, se spunea că este un zeu creat, Fiul lui Ptah și al zeiței Neith. În legătură cu acest simbol, istoricii au făcut mai multe greșeli decât în privința oricăror alte simboluri folosite de antici. Culoarea sa era roșu.

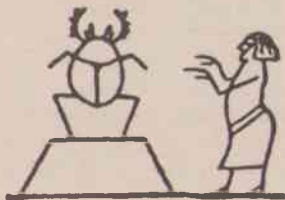
Khepra. Cu toate că acest simbol se găsește în Pantheonul egiptean, el nu provine din Egipt, ci din Ținutul-Mamă și a fost adus în Egiptul de Sus de către coloniștii Naga, prin Birmania și India. Simbolul său este Scarabeul Sacru, un cărăbuș așezat deasupra unui cap cu figură umană. Scarabeul simbolizează energia creatoare.

În Papirusul Ani, însoțitorul faraonului se adresează lui Seti II: „Printre egipteni, Scarabeul Sacru nu este un zeu, ci una din emblemele Creatorului, fiindcă el învâрте o bilă de argilă între picioarele sale și își depune acolo ouăle pentru clocit, așa cum Creatorul rotește lumea și o face să producă viață“.

Pasajul de mai sus ar trebui să fie studiat în mod special de către cercetătorii vremurilor străvechi, pentru că el demonstrează că egiptenii, până în vremea faraonului Seti II, înțelegeau știința strămoșilor și acțiunea Marilor Forțe Cosmice, care sunt necunoscute savanților de astăzi.

Pentru ca științele noastre să poată depăși stadiul actual de mituri grotești, învățăturile științifice ortodoxe ar trebui să fie abandonate și să fie studiate Cele Patru Mari Forțe Primare Creatoare. Pe acestea trebuie construite adevăratele științe, care ne învață ce este viața și cum a apărut ea, originea și acțiunea Cele Patru Mari Forțe Creatoare etc.

Vinieta reprezintă o imagine pe care am găsit-o într-un vechi relief Naga din India. Este cu mii de ani mai veche decât prima colonizare a Egiptului de către om. Imaginea este simbolică și îl înfățișează pe Creator, simbolizat de un Scarabeu Sacru, așezat între razele gloriei, odihnindu-se pe simbolul Imperiului Mu. Într-o poziție de adorare este reprezentat primul om, prin simbolul său Kee, căprioara.

Această vinetă este luată din Cartea Egipteană a Morților, una din cărțile sacre păstrate până astăzi. Ea simbolizează adorarea de către om a Scarabeului Sacru, ca simbol al Creatorului. Zeul egiptean Khepra provine fără îndoială din simbolul Naga Kee.

Atum sau *Tum* era zeul soarelui care apune, cu alte cuvinte Amenti – Soarele aflat sub linia orizontului.

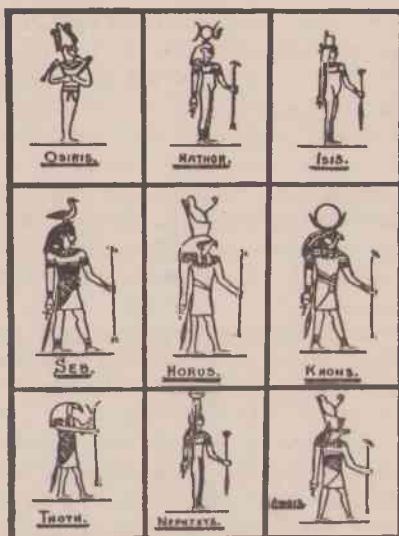
Shu era primul născut al lui Ra și al zeiței Hathor și frate al lui Tefnut. Shu era considerat ca un simbol al forțelor cerești. Culoarea sa era, în general, negrul.

Mentu era unul din atributele zeificate ale Soarelui și purta adesea numele de Mentu Ra. Era doar o fază a lui Ra, care simboliza, împreună cu Atum, Soarele răsărind și apunând. Mentu era protectorul special al Egiptului.

Osiris este unul dintre cei mai vechi zei egipteni. Mai jos, în acest capitol, voi prezenta istoria lui Osiris și voi arăta cine a fost. În Cartea Morților se afirmă că el era fiul lui Seb și Tefnut.

Hathor era pur și simplu un alt nume al zeiței Isis și era reprezentată cu atributele sale. Uneori era numită Isis Hathor. Ea

personifica natura cu tot ce este adevărat și frumos în ea – principiul feminin al Creatorului.

Isis este zeița triadei Osiris – Isis – Horus. În această triadă, ea era sora și soția lui Osiris.

Horus era fiul lui Osiris și al lui Isis și simboliza Soarele.

Seb era tatăl lui Osiris și al lui Isis și era numit „părintele zeilor”. Tefnut era consoarta sa. Cuplul Seb și Tefnut reprezintă principiul dual al Creatorului.

Khons era venerat la Theba, iar împreună cu Amen și Maut, formau Triada Thebană. Khons simboliza luna purtând discul lunar și semiluna.

Thoth era zeul scrierii, al învățării, și al medicinei. El a fost cel care a compus primele și cele mai importante părți din Cartea Morților. Se presupune că Thoth era corespondentul egiptean al zeului Hermes din mitologia greacă.

Nephthys era sora lui Isis și a lui Osiris și consoarta lui Set.

Anubis era zeul îmbălsămării și el a fost cel care l-a îmbălsămat pe tatăl său Osiris.

Tefnut era o zeiță care simboliza ploaia și roua. Ea ocupa un loc important între zeitățile de la Theba.

Ma sau *Maat* era zeița adevărului. Ea reprezenta adevărul și dreptatea zeului suprem.

Nu sau *Nut*. *Nut* este forma feminină a lui *Nu*. *Nu* era tatăl, iar *Nut* mama – cei care dădeau viață.

Bast era soția lui Ptah și, împreună cu fiul lor Tum sau Atum, formau Marea Triadă de la Memphis.

Set era fiul lui Nut și frate al lui Osiris. Conform mitului egiptean, el l-a ucis pe Osiris.

Anuka era al treilea membru al celeilate triade de la Theba, compusă din Chnum (Cneph), Sati și Anuka.

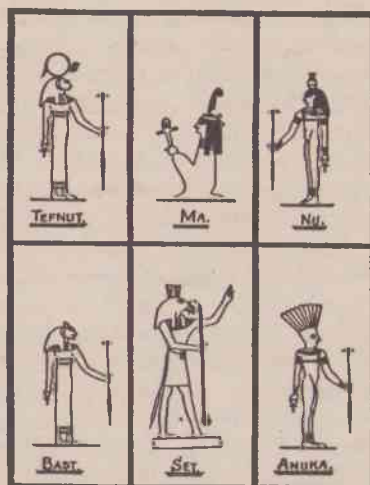
OSIRIS. – Osiris a fost unul dintre cei mai vechi zei egipteni. Cultul său a fost universal răspândit în Egipt în toate epocile. Osiris reprezenta tot ceea ce era bun. Miturile egiptene despre Osiris sunt tulburătoare. Ele susțin că Osiris a fost cândva faraonul Egiptului de Sus și al Egiptului de Jos. Se pretinde că el a fost îngropat la Philae, dar și alte orașe revendică această onoare. Conform tuturor acestor mituri, Osiris trebuie să fi trăit după unificarea Egiptului de Sus și a Egiptului de Jos, în timpul faraonului Menes, în jurul anului 5.000 î. Hr.

Ca argument împotriva acestei ipoteze, noi găsim că Thoth, fondatorul Egiptului de Jos, a propovăduit la templul din Sais Religia Osiriană și acest lucru avea loc în jurul anului 14.000 î. Hr. Nu au existat faraoni ai Egiptului o imensă perioadă de timp după domnia lui Thoth. Egiptul era o subcolonie a Ținutului-Mamă, sub controlul direct al imperiului colonial Atlantida.

Acum să vedem cine a fost în realitate Osiris și când a trăit el. În două mănăstiri din Himalaya – una aflată în India, cealaltă în Tibet – se găsesc două tăblițe Naacal, care fac parte din Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu: sunt perfect identice și au fost copiate cuvânt cu cuvânt după textele originale din Ținutul-Mamă și aduse pe continentul asiatic de către misionarii Naacal. Ele constituie un fragment din partea istorică a Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu. Iată conținutul lor:

„Osiris, atunci când a devenit bărbat, și-a părăsit ținutul natal, Atlantida, și a venit în Ținutul-Mamă, unde s-a înscris la unul din colegiile Naacal. Aici a studiat religia și Științele Cosmice ale Continentului Mu. După ce a obținut gradul de Maestru și de adept, s-a întors în Atlantida, țara sa natală, unde și-a dedicat viața învățării oamenilor, propovăduindu-le prima religie a omului, eliminând extravagantele, invențiile și concepțiile greșite strecurate în religia din Atlantida, sub influența unei ierarhii preoțești“.

Osiris a devenit Șeful Hieratic al Religiei din Atlantida, deținând această funcție întreaga viață. Oamenii îl iubeau și îl venerau pentru noblețea, bunătatea și amabilitatea sa. Ei doreau să îl detroneze pe regele Uranus și să-l pună pe Osiris în locul său. Însă Osiris nu a permis să se vorbească despre acest lucru și a condamnat ideea, care a fost abandonată.

El a fost ucis de un frate datorită invidiei sau geloziei, în jurul anului 20.000 î. Hr. Numele său era atât de venerat și el atât de iubit, încât, la moartea sa, a fost zeificat, iar ca un monument nepieritor, religia propovăduită de el a fost numită „Religia Osiriană“, exact cum avem noi astăzi religia creștină de la numele lui Hristos. Nu am putut găsi numele fratelui care l-a ucis, încât este probabil că egiptenii i-au inventat numele. Nu găsesc nimic despre Isis și Nephthys, dar se menționează că a avut un fiu, care a devenit Șeful Hieratic al Religiei din Atlantida, la moarte tatălui său. Nu i-am găsit, totuși numele.

Osiris și Iisus Hristos propovăduiau exact aceeași religie. Unele din învățăturile lor sunt cuvânt cu cuvânt, rând cu rând și propoziție cu propoziție, identice. Amândoi au învățat din aceeași carte – Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu.

RELIGIA EGIPTULUI. – Prima consemnare despre religia Egiptului apare într-un text străvechi, în care se afirmă că Thoth, fiul unui preot din Atlantida, a înființat acum circa 16.000 de ani o colonie la vărsarea Nilului și a construit un templu la Sais, pe malul Nilului, unde a propovăduit religia osiriană.

Religia osiriană, așa cum am arătat mai sus, era religia de pe Continentul Mu, după ce Osiris o „curățase“ de toate extravagantele care se strecuraseră în ea în Atlantida, acum 22.000 de ani. În amintirea acestei purificări, după moartea lui Osiris, religia a primit numele său. La moartea lui Thoth, fiul său a devenit șeful hieratic al religiei din Egipt. Se presupune că se numea Horus, dar nu se

știe dacă acesta fusese numele său inițial sau un titlu, purtat apoi de toți șefii hieratici ai religiei osiriene până la Menes, în jurul anului 5.000 î. Hr. Se vede astfel că religia Egiptului a început cu cea a Ținutului-Mamă, conform învățăturilor din Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu.

De la întemeierea sa de către Thoth până în vremea lui Menes, colonia egipteană de la gurile Nilului a fost condusă de biserică, având în frunte un Horus. Ultimul Horus este menționat atunci când faraonul Menes a urcat pe tron.

Manethon, istoricul preot egiptean, spune că, în timpul Dinastiei a XI-a, preoții au început să învețe poporul să venereze Simbolurile Sacre în locul Divinității înseși, așa cum făcuseră până atunci. Acesta a fost primul pas către coruperea și decăderea religiei Egiptului, care a atins apogeul în cursul Dinastiei a XVIII-a și a ajuns la toate extravagantele posibile, cuplate cu idolatria. Apariția religiei mahomedane a măturat vechea religie egipteană, cu toate că religia creștină progresase puțin datorită unor locuitori care se numeau și se numesc și astăzi copti.

Trebuie acum să ne întoarcem cu câteva sute de ani înainte, la vremea când evreii erau robii egiptenilor. Dintre evrei s-a ridicat un Maestru – Moise. Cine era Moise? Și cum a întemeiat el o religie? A fost cel mai învățat și mai competent Maestru al timpului său și era în același timp Marele Preot al templului din Sinai, care era atunci un templu osirian. Oricine și orice ar fi fost Moise, soția sa era evreică, iar el a împărtășit aceeași soartă cu evreii în toate necazurile și greutățile robiei. Ei l-au ales în fruntea lor. El a văzut că religia osiriană era degradată de idolatrie și s-a hotărât să-și salveze poporul de urmările acesteia, modificând deci străvechea religie osiriană, astfel încât să corespundă împrejurărilor și condițiilor în care trăiau conaționalii săi. El a renunțat aproape complet la simbolurile folosite până atunci pentru atributele Divinității, păstrând doar câteva, care nu puteau să fieenerate foarte ușor. El a introdus venerarea unui singur Domn Dumnezeu – Divinitatea.

Multe din învățăturile religiei osiriene erau sub formă de întrebări. El le-a condensat și le-a transformat în porunci. De exemplu, în religia osiriană: Ai cinstit și cinstești pe tatăl și pe mama ta? La Moise: Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta. Existau patruzeci și două de întrebări în religia osiriană. Moise le-a transformat în Cele Zece Porunci.

Mulți cititori ai Bibliei au rămas uimiți atunci când au ajuns la pasajul în care Moise a făcut să apară un șarpe pe care să-l privească oamenii în pustiu. Unii susțin că acest lucru se apropie de idolatrie. Nu era nici vorbă de așa ceva. Circumstanțele îi cereau

Osiris.

să se întoarcă la simbolism pentru un timp. Simbolul Șarpelui avea rostul de a le concentra gândurile asupra lui Dumnezeu în calitate de Creator și de Atoatedătător.

Una din ceremoniile religioase ale evreilor era sacrificiul prin ardere. Biblia ne spune că fiii primului om, Adam, au oferit sacrificii prin ardere. Printre consemnările străvechi găsim totuși că 60.000.000 de oameni și-au pierdut viața odată, în același ținut, înainte de introducerea sacrificiilor.

Nu am găsit niciodată cuvântul sacrificiu sau vreun echivalent al său în nici una din scrierile Primei Civilizații. Prima dată când am întâlnit cuvântul, a fost într-o carte Maya, veche de 5.000 sau 6.000 de ani, în care se spune: „Și în timpul nopții, Continentul Mu a fost sacrificat“. În scrierile Primei Mari Civilizații sunt menționate doar ofrandele, care constau în general din fructe, flori și alte produse ale ogoarelor și grădinilor. Acestea erau duse la templu și așezate pe un altar prevăzut special pentru ceremonie. Pe partea din față a altarului era scris semnul Tau, iar sub fiecare braț era un triunghi dublu pe care scria: „Pune ofrandele pe acest altar“.

După ce Continentul Mu s-a scufundat cu cele 60.000.000 de suflete, toți oamenii care au supraviețuit, din întreaga lume, i-au

cinstit memoria într-un fel sau altul, unii prin opere literare, unii prin edificii și alții prin foc, în diferite forme. Locuitorii Quiche Maya aveau o casă a flăcărilor în ceremoniile lor religioase; egiptenii aveau un rezervor de flăcări; și nu e nici o îndoială că sacrificiile prin ardere au fost *la început* forma pe care au ales-o semiții. Mai târziu, evreii au aplicat ceremoniilor o teologie. Mă întreb dacă există astăzi vreun evreu care să cunoască originea sacrificiilor prin ardere. Nu am întâlnit niciodată pe vreunul care să știe. Fenicienii, un alt neam semit, au adoptat idolatria și au decăzut atât de mult încât au ajuns să ofere ființe umane pentru sacrificiu.

A fost Moise evreu? O consemnare egipteană ne-ar face să credem că nu era evreu pur. Consemnarea la care mă refer spune: „Moise a fost fiul unei prințese egiptene, care a devenit apoi Marea Regină Hatshepsut“. Nu se spune nici un cuvânt despre papirusuri.

Ca exemplu al marilor extravagante din simbolurile și învățăturile preoților egipteni, voi lua triada Osiris – Isis – Horus. Să vedem cine erau și ce se învăța de la ei.

Osiris a fost un *om* care a trăit pe pământ și despre care există numeroase mituri egiptene. Există, de asemenea, o scurtă istorie autentică despre el, care arată că a fost un Mare Maestru și a trăit acum circa 22.000 de ani. Isis era *simbolul* atributului feminin al Creatorului. Din unirea lor s-a născut un fiu, numit Horus. Isis avea o soră, Nephthys, și un frate, numit Set. Astfel încât atributul feminin al Creatorului avea *trei* membri – două femei și un bărbat – Isis, Nephthys și Set.

Într-un limbaj simplu, fără flori de stil, cele expuse mai sus înseamnă: Un *pământean* numit Osiris s-a căsătorit cu un *spirit*, cu un *atribut feminin* al Creatorului, Isis, și ei au avut un fiu. Însă Isis era singura entitate care forma atributul feminin al Creatorului. Scrierile Scare Inspirate din Ținutul-Mamă spun despre Creator că era Lahun, doi într-unul, nu patru într-unul.

Ne putem imagina ceva mai grotesc sau mai atroce decât cele expuse mai sus. Totuși acestea erau teologia și învățăturile preoților egipteni pentru o perioadă îndelungată din istoria Egiptului Antic – câteva mii de ani. Ne mai mirăm că s-a renunțat la ele? Am putea cita multe alte exemple, dar consider că acesta este suficient pentru a demonstra „abuzurile“ transplantate în această religie.

În perioada de început a istoriei religioase a Egiptului, nu apar astfel de grozăvii. Cum nu știm nimic despre religia lor, găsim că teologia aceasta era prea complicată și, fără discuție, această teologie complicată a fost cea care a dat naștere abuzurilor diabolice care s-au strecurat mai târziu în concepțiile și viața lor religioasă.

La începuturile religiei egiptene, modul lor de simbolizare era într-un anumit fel asemănător cu cel al polinezienilor. De exemplu, căsătoria zeilor. Există totuși o diferență. Rezultatul căsătoriei zeilor egipteni cu alți zei nu a făcut decât să complice și mai mult această teologie. La polinezieni, căsătoria zeilor dădea naștere unor fenomene, cum ar fi lumina, sunetul și altele, ceea ce era corect, fiind vorba de acțiunile Forțelor Cosmice. Voi da acum unele exemple, atât egiptene cât și polineziene.

Polinezienii cred că tot ce a fost creat provine din căsătoria zeilor. Primii patru zei au fost Cele Patru Mari Forțe Primare Creatoare – un nume dat lor în timpul primei Mari Civilizații de pe Pământ. Polinezienii spun: „La început nu a fost lumină, viață sau sunet în lume. O noapte nețărnută, numită Po, înconjura totul, deasupra căruia Tanaoa (întunericul) și Mutu-Hei (liniștea) domneau pe deplin. Atunci zeul luminii s-a despărțit din Tanaoa, s-a luptat cu el, l-a alungat și i-a pus granițele nopții. Apoi zeul Ono (sunetul) a apărut din Atea (lumina) și a alungat liniștea. Din toată această luptă a luat naștere Atauana (zorii zilei). Atea (lumina) s-a căsătorit cu Atauana (zorii) și au creat pământul, animalele și omul“.

Să vedem acum Cosmogonia Egipteană: Seb și Tefnut au avut urmași pe zeii Osiris, Isis, Nephthys și Set. Ra și Hathor au avut urmași pe zeii Shu și Tefnut. Osiris și Isis au avut urmași pe zeul Horus.

Au fost și alte căsătorii de zei și zeițe:

Amen Ra și Maut.

Kneph și Sati.

Ptah și Bast.

Set și Nephthys.

Am arătat pe scurt ce simbolizau acești zei atunci când am prezentat Pantheonul Egiptean.

EVREII ÎN EGIPT. – Pentru că tot am vorbit despre evrei, să urmărim Exodul (Ieșirea) lor din Egipt.

Atunci când evreii au plecat din Egipt, au părăsit zona Goshen, o parte din Delta Nilului și, conform consemnărilor egiptene păstrate pe papirusuri, ei au traversat „Marea Trestiiilor“ și au trecut în Asia. Marea cu trestii sau cu papură este situată la una din gurile Nilului. Apa este foarte puțin adâncă și putea fi trecută fără pericol. Când au ajuns la Marea Trestiiilor, a avut loc un cutremur submarin în Marea Mediterană, în largul gurilor Nilului – probabil pe centura de gaze care vine din Creta și se întinde sub teritoriul Africii, la mică distanță de Delta Nilului. Acest cutremur a retras mai întâi

apele, lăsând Marea Trestiiilor uscată – evreii au trecut, iar după ei venea armata egipteană. În timpul trecerii acesteia, valul catastrofic a năvălit peste Marea Trestiiilor zdrobind armata egipteană.

În Biblie apare în mod evident o traducere greșită. Expresia Marea Trestiiilor a fost tradusă prin Marea Roșie. Din locul pe unde se spune că au trecut evreii, Marea Roșie se afla la o distanță de 200 de mile de Goshem. Marea Trestiiilor se învecina cu zona Goshen. Ca să fi trecut peste Marea Roșie, evreii ar fi trebuit să traverseze peste 200 de mile pe teritoriul unei țări inamice, urmăriți îndeaproape de o armată, ceea ce înseamnă că ar fi fost ajunși din urmă și măcelăriți.

Stâlpii: În vremea robiei în Egipt, evreii au înălțat doi stâlpi din cărămidă la intrarea în templul lor. În interiorul acestor temple exista o zonă sacră în care doar marele preot putea să intre.

Evreii: Cuvântul „evreu“ vine de la „ebber“, care însemna „mult mai în urmă“. După câte se pare, evreii descindeau din patru grupuri. Două dintre triburi au venit în Palestina prin anii 1375 – 1350 î. Hr. Mai târziu, alte zece triburi li s-au alăturat lor. Acestea au venit din Egipt cam pe la anul 1200 î. Hr., deci cu vreo 150 până la 175 de ani mai târziu decât primele două triburi.

În anul 953 î. Hr., aceste două triburi s-au despărțit de celelalte și l-au numit pe Jeraboam regele lor. Reaboam era în acea vreme regele celor zece triburi.

După câțiva ani, asirienii au atacat cele zece triburi și le-au distrus. Că au fost sau nu complet distruși nu se știe exact, însă au dispărut din istorie și acum se vorbește despre ele numindu-le „triburile pierdute“.

Este de neconceput ca toți membrii acestor triburi să fi fost trecuți prin sabie. Fără discuție că au fost luați în robie și apoi asimilați, mai ales că amândouă erau popoare semite.

La rândul lor, asirienii au fost învinși de mezi și de perși. Ce s-a întâmplat cu asirienii? Printre urmașii lor de astăzi ar trebui să găsim desigur pe unii din descendenții celor zece triburi, dar ne îndoiim că ar mai putea avea sânge pur evreesc în vene.

Mai târziu, babilonienii au invins și celelalte două triburi rămase. Acestea supraviețuiesc în evreii de astăzi, dar sunt împrăștiați prin toată lumea și printre toate popoarele.

Acești evrei țin Sărbătoarea de Paști – De ce? Ei sunt urmașii celor două triburi care nu au fost în Egipt. Cele zece triburi pierdute au avut de-a face cu Exodul din Egipt și, prin urmare, cu Paștele evreesc.

Ezra și însoțitorii săi au scris Biblia. Partea cunoscută sub

numele de Cărțile lui Moise a fost scrisă de ei pe baza documentelor obținute de la cele zece triburi care fuseseră în Egipt. Scrierile lui Moise erau o parte în scriere Naga și alta în egipteană. Ezra se inițiasse puțin în scrierea Naga într-un colegiu Chaldi, în timpul robiei din Babilon; dar nici Ezra și nici însoțitorii săi nu cunoșteau destul de bine limba egipteană. Ne mai mirăm că au făcut atâtea greșeli în traducerea textelor din egipteană? Și cu toate greșelile, munca lor a fost minunată.

RELIGIA DIN INDIA. – Religia Indiei străvechi era cea din Ținutul-Mamă, adusă de pe Continentul Mu de către frăția sfântă a înțelepților Naacal. Acești oameni învățaseră religia și știința forțelor cosmice în Ținutul-Mamă, iar atunci când ajungeau la nivel de experți erau trimiși în imperiile coloniale pentru a înființa colegii și a-i perfecționa pe preoții locali, care îi învățau apoi pe oamenii de rând.

Acum vreo 5.000 de ani, o populație ariană a început să pătrundă în India din văile întunecate ale Munților Hindukush. Primele lor așezări au fost întemeiate printre locuitorii Naga din Valea Saraswatti. Erau doar niște munteni greoi, barbari și lipsiți de educație. Locuitorilor Naga, oamenii cei mai educați din lume la acea vreme, li s-a făcut milă de ei, i-au primit în școlile și colegiilor lor, i-au educat și i-au ajutat să progreseze. I-au primit prea bine, iar aceștia i-au chemat la rândul lor pe toți muntenii care se trăgeau din supraviețuitorii Marelui Imperiu Uigur. Cu timpul, acești arieni au ajuns majoritari în părțile de nord ale Indiei, inclusiv în școli și colegii. Gândindu-se că învățaseră de la înțelepții Naacal tot ce era de învățat, ei au trecut la alungarea din țara lor a blânzilor și amabililor lor învățători, care s-au retras în munții acoperiți cu zăpadă din nordul Indiei.

După un timp, s-a format o sectă, ai cărei membri se numeau brahmani și care au preluat sau au uzurpat importante funcții de propovăduitori ai învățăturilor religioase. Pentru a-și atinge propriile scopuri, ei au introdus în această religie teologii pervertite, de neînțeles, pline de tot felul de extravagante. Au introdus sistemul castelor, care la început erau trei, extinzându-se apoi până la casta cea mai de jos, a celor care nu trebuiau atinși. Dacă un membru al unei caste superioare atingea un membru al celei mai de jos, el trebuia să treacă printr-un proces de purificare înainte de a putea reveni printre oamenii din casta sa. Rezultatul acestor extravagante a fost decăderea Indiei din poziția fruntașă pe care o deținea în lume în domeniile religiei, artelor și științelor. Tot ce a rămas mai sunt câțiva tăciuni în locul în care odinioară strălucea lumina

puternică a unui foc, care reprezenta tot ce este mai important în viață.

Atunci a apărut din mijlocul indienilor o mare personalitate, prințul Gautama. El a revenit la învățăturile originale ale Scrierilor Sacre Inspirate ale Continentului Mu. O imensă mulțime de oameni i-au urmat învățăturile și au devenit buddhiști. Buddhismul s-a răspândit în întregul Orient și este acum o religie universală.

A fost doar o problemă de timp până când preoții abili și-au început acțiunea lor negativă. Preoții buddhiști din nordul Indiei s-au îndepărtat de învățăturile lui Gautama Buddha și au introdus tot felul de teologii și de teorii imposibile cu unicul scop de a-i înrobi pe oameni. Doar cei din sud au păstrat într-adevăr învățăturile originale. Astăzi, centrul religiei buddhiste este un mic și modest templu din localitatea Kandy, în Munții Centrali din Sri Lanka. Însă cu toate aceste capcane și pericole preoțești întâlnite la toate religiile de astăzi, s-a reaprins o scânteie de adevăr și ea va străluci din nou în întreaga lume. Preoții și politicienii nu au văzut niciodată și nici nu vor vedea vreodată „ce scrie pe zid“, până când zidurile nu vor cădea peste ei și va fi prea târziu să mai scape. Aceasta a fost istoria lumii în ultimii 12.000 până la 15.000 de ani. Poporul s-a ridicat și i-a strivit pe politicieni, iar Domnul Dumnezeu a curățat grădina de buruieni în *propriul Său fel*.

A U M este o inscripție care i-a dezorientat pe erudiții și savanții din întreaga lume, inclusiv pe cei hinduși, timp de peste 2.300 de ani. Importanța și valoarea sa a fost pierdută atunci când înțelepții Naacal au fost alungați din India de către brahmani. Mulți cercetători au încercat să-i pătrundă semnificația. Niciunul din ei nu a ajuns totuși la rezultate satisfăcătoare; chiar și cele mai vechi căutări sunt nesigure. Să luăm câteva exemple:

Manava Dharma Sastra, o străveche carte hindusă (Cartea a 2-a, Sloka 74) scrie: „La început era doar Infinitul, numit Aditi. În acest Infinit sălășluia A U M, al cărui nume trebuie să fie spus înaintea oricărei rugăciuni sau invocații“.

Cartea lui Manu, Sloka 77: „Monosilaba A U M înseamnă cerul pământesc și cerurile“.

I. T. Wheeler, în *Istoria Indiei*, vol. 2, pagina 481, spune: „În

ceea ce privește cele trei litere A U M, am putut aduna puține informații, în afară de aceea că împreunarea lor în cuvântul A U M se spune că a fost făcută de Manu, pentru a alcătui un simbol al Dumnezeuului lucrurilor create – Brahma“.

H. T. Colebrook, în *Cercetări asiatice*, spune: „După Noruka, un străvechi glosar al Vedelor, silaba A U M se referă la fiecare Divinitate.

Brahmanii pot să rezerve pentru inițiații lor învățături ezoterice mult mai ample decât cele date de Manu“.

Noruka trebuie să se fi bazat pe o versiune brahmanică a Vedelor, pe care preoții brahmani o furaseră de la înțelepții Naacal și o schimbaseră pentru a corespunde propriilor scopuri josnice, iar apoi au lansat-o în lume susținând că reprezintă scrierile lor proprii.

Vedele Originale sunt o scriere Naacal. Înțelepții Naacal recunoșteau existența unei singure Divinități. Prin urmare, atunci când Noruka menționează „fiecare Divinitate“, se observă, fără posibilitatea de a ne contrazice, faptul că Vedele la care se referă fuseseră modificate și falsificate, nemaifiind scrierile originale“

A U M are exact același înțeles și aceeași concepție ca și Scrierea Misterioasă și conținutul Tăbliței Mexicane nr. 2379 din Colecția Niven. Diferența dintre acestea și silaba A U M constă în forma scrierii. Scrierea Misterioasă și Tăblița Mexicană sunt scrise în străvechea scriere numerică ezoterică folosită în temple. Silaba hindusă A U M este scrisă în simboluri alfabetice și are următoarea semnificație:

A – Ahau	Masculin – Tată
U –	Feminin – Mamă – Ea
M – Mehen	Cel născut – Fiul – Omul

Notă: U este folosit aici ca pronume feminin – Ea. Ar fi trebuit să fie folosit M, dar s-ar fi confundat cu următorul M de la Mehen.

Brahmanii au alcătuit în jurul acestei concepții o teologie complicată, introducând o confuzie total neînțeleasă oamenilor, alimentând groaza și superstițiile.

SIMBOLURI BIBLICE LUATE LITERAL. – *Turnul Babel:* Turnul Babel din Biblie a fost considerat literal ca o structură din piatră sau din cărămidă. Din unele scrieri străvechi, am ajuns să cred că era vorba de un termen pur simbolic, „confuzia limbilor“ fiind esența legendei.

Această legendă nu fusese scrisă în timpul existenței continentului Mu. Acest lucru s-a întâmplat mult mai târziu, când vechea istorie era consemnată din nou, iar omenirea popula din nou întreg pământul. Era deci un produs al Noii Civilizații.

Extravaganțele din teologia și tehnologia predată și folosită în diferite temple, colegii și școli constituiau cauza „Confuziei limbilor“ și întreaga structură a Religiei și Științei era Turnul. Fiecare templu folosea propriii termeni și propriile cuvinte pentru teologia sa. Fiecare colegiu și fiecare școală are cuvinte și termeni specifici pentru învățăturile sale tehnice. Astfel încât nici un templu sau colegiu nu putea înțelege învățăturile din altă parte. De fapt, toți vorbeau limbi diferite și niciunul nu mai înțelegea ce spunea celălalt. Această situație a creat un „Turn al Confuziei“, un „Babel al Limbilor“. Prin urmare, denumirea dată acestei situații era singura care îl descria în mod adecvat.

Astăzi ne îndreptăm cu nesăbuiință către o nouă astfel de furtună, o nouă astfel de confuzie a limbilor. Avem peste 100 de secte creștine și totuși un singur Dumnezeu. Fiecare sectă declară că celelalte greșesc. Ele nu-și pot înțelege una alteia limbajul folosit. Pe Continentul Mu nu existau secte și nici teologie. Toate învățăturile și modul lor de exprimare erau atât de simple încât puteau fi înțelese și de cea mai necultivată minte. Învățăturile religioase ale Imperiului Mu au durat 200.000 de ani. Atunci când actualul Turn Babel se va prăbuși, pe ruinele sale se va înălța o nouă structură. Iar aceasta va fi religia simplă de pe Continentul Mu.

Potopul: Legenda biblică a potopului nu este un mit și nu este nici o reprezentare simbolică. A fost descris astfel în mod greșit. Cei care au redactat descrierea biblică pur și simplu nu au reușit să înțeleagă scrierile lui Moise.

A avut loc un potop care a distrus jumătate din pământ, cu toate ființele care trăiau acolo. Însă el nu a fost provocat de o ploaie puternică și îndelungată. Potopul a fost rezultatul unor influențe magnetice.

Ultimul Cataclism Magnetic, Potopul biblic și mitul geologic al Perioadei Glaciare constituie unul și același fenomen.

Capitolul X

SURORILE GEMENE - RELIGIA ȘI ȘTIINȚA

În scrierile Primei Mari Civilizații a Pământului se arată în mod clar că anticii considerau religia și știința ca necesare una alteia și complementare. Acest lucru se vede din faptul că foloseau aceleași simboluri atât pentru religie cât și pentru știință. La începuturi, aceste simboluri erau toate figuri *geometrice*.

Pitagora, la întoarcerea sa din Egipt la Atena, își învăța discipolii: „Să onoreze numerele și reprezentările geometrice cu numele lui Dumnezeu“.

De unde au luat anticii reprezentările lor geometrice? Și ce i-a făcut să folosească exact aceleași figuri geometrice pentru învățarea religiei și a științei?

La o examinare și comparare mai atentă, am descoperit că majoritatea figurilor geometrice utilizate pot fi găsite în formele și detaliile florilor, frunzelor și altor structuri naturale, așa cum se poate vedea din exemplele următoare:

Figura 1. Floarea de margaretă, un cerc simbolizând Soarele și razele sale.

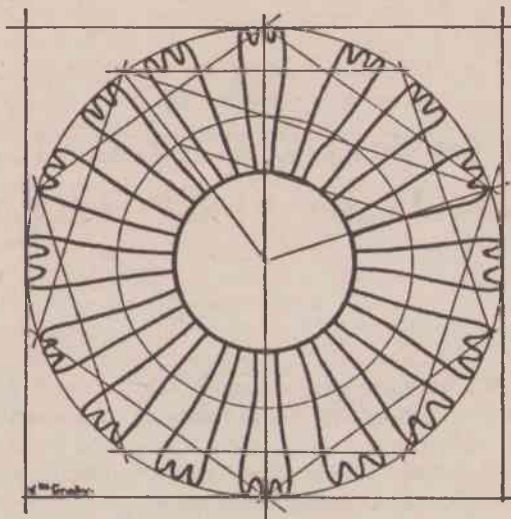
Figura 2. Floarea de liliac, un pătrat simbolizând Cele Patru Mari Forțe Creatoare.

Figura 3. Floarea de crin, un triunghi și triunghiuri încrucișate, simbolizând cerurile.

Figura 4. Floarea lunii, un triunghi suprapus peste un pătrat, simbolizând Capul de Zeu Complet.

Mi se pare incontestabil că popoarele străvechi au împrumutat modelele figurilor geometrice utilizate ca simboluri de la flori, frunze și alte elemente naturale. Acestea erau creații ale naturii, iar anticii nu teoretizau, ci urmau liniile trasate de Creator. Ei acceptau să urmeze *Exemplele* și *Legile Divine*. În natură, anticii găseau cea mai înaltă și cea mai perfecționată școală pentru învățarea tuturor

Floarea de margareta, un cerc simbolizând Soarele și razele sale.

lucrurilor. Acest lucru îmi amintește de scena petrecută pe treptele unui străvechi templu hindus din Lahar, unde Marele Maestru a spus, referindu-se la câțiva cântăreți rătăcitori din junglă, ce interpretau cântece pline de măiestrie:

„Oamenii numesc aceste lucruri minuni. Nu sunt minuni. Toate lucrurile și fenomenele sunt rezultatul Legilor Naturale.

Egiptenii excelau în domeniul muzicii în prima perioadă a istoriei lor. Ei au construit instrumente pentru a copia vocile naturii“.

La despărțire, bătrânul Rishi mi-a spus: „Pătrunde în lume, fiule, și învață ceea ce este scris de natură“.

Papirusul Ani, datând din anul 1320 î. Hr., spune: „Privește, nu este oare scris pe acest papirus? Citiți voi, cei care veți trăi în zilele ce vor veni, dacă zeii v-au dat sau vă vor da îndemânarea“.

Cărțile din care au învățat popoarele antice sunt și astăzi deschise și aflate la dispoziția noastră. Vom învăța oare să le citim? Ne-au dat zeii îndemânarea aceasta? Voi răspunde. Avem puterea de a obține îndemânarea. Rămâne doar să o facem.

Cred că cele de mai sus demonstrează în mod convingător că Prima Mare Civilizație a Lumii a acumulat cunoștințele din domeniile religiei, artelor și științelor nu susținând idei grotești, teorii mitice, miraje teologice și tehnologie misterioasă, ci studiind, copiind și aplicând lecțiile obiective ale naturii, care stăteau în fața

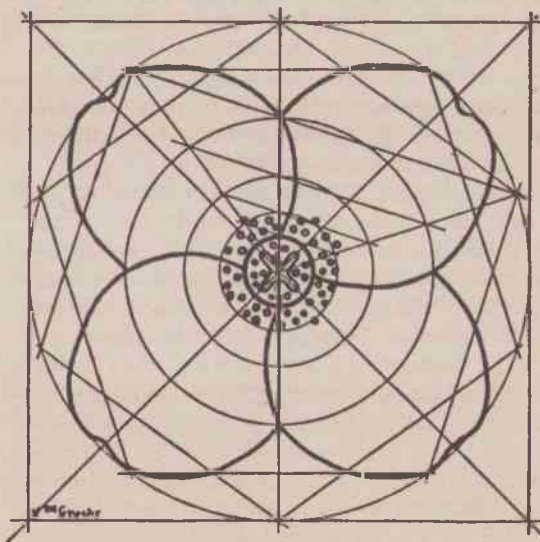
lui și care stau și astăzi în fața noastră, în școala naturii, al cărui director este Marele Infinit.

Natura a fost creată și construită pe baza unor legi fundamentale. Aceste Legi Divine au fost și sunt exprimate pe deplin în obiectele create și au fost respectate cu consecvență de-a lungul timpului. Ele nu pot fi îmbunătățite de om, deoarece sunt divine. Fiind divine, ele sunt perfecte.

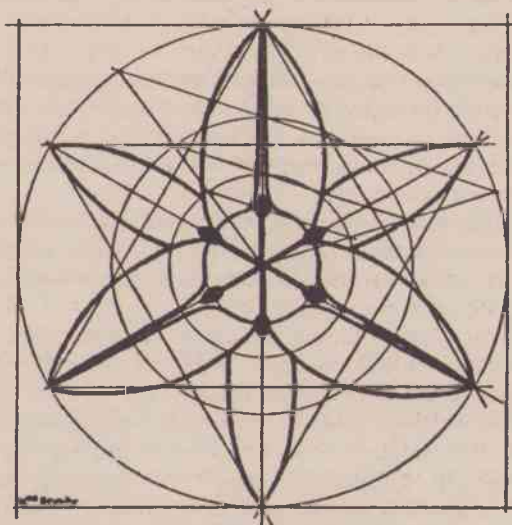
Pentru a reprezenta ideile și concepțiile filozofice și religioase, chiar cele mai abstracte dintre acestea, anticii foloseau forme geometrice de bază ca simboluri. Faptul că ei au obținut cunoașterea acestor forme geometrice din obiectele naturale – flori, frunze etc. – este acceptat de majoritatea cercetătorilor. Cele patru desene de flori realizate de Viola de Gruchy ilustrează în mod izbitor felul în care simbolurile anticilor apar în natură.

În ultimii douăzeci până la treizeci de ani, numeroși savanți și naturaliști au aprofundat studiul formelor geometrice din natură, iar noi, luminați de rezultatele cercetărilor, începem să avem o apreciere mai justă a cunoașterii pe care o dețineau anticii și a măsurii în care ei aplicau în mod practic această cunoaștere în operele lor artistice și științifice.

A. H. Church (privind relația dintre Phyllotaxis și legile mecanicii), T. A. Cook (despre curbele vietii) și D'Arcy W.

Floarea de liliac. Pătratul – cele patru forțe primare.

Floarea de crin. Triunghiul – simbolul cerurilor.

Thompson (despre creștere și formă) sunt doar trei dintre numeroșii cercetători care au contribuit în acest secol la dezvoltarea rapidă a morfologiei în domeniul științelor avansate. Și unul dintre cele mai uimitoare și mai valoroase rezultate ale cercetărilor lor a fost descoperirea că legile naturale erau nu numai înțelese de către antici, ci și aplicate la o scară neîntâlnită în civilizația noastră, pe care o considerăm cu prea multă grabă drept cea mai avansată dintre toate cele care au existat vreodată pe pământ.

Simbolurile florale erau folosite în mod frecvent de către popoarele străvechi. Multe din aceste simbolizări florale au devenit mituri, pur și simplu, deoarece oamenii care au trăit mai târziu, în Noua Civilizație, nu au înțeles simbolurile strămoșilor. Unele lucruri au fost uitate, iar altele au fost schimbate intenționat de către preoți. Ca exemplu voi cita un fragment din lucrarea „*Latura umană a plantelor*” (The Human Side of Plants), scrisă de Royal Dixon:

„De la începuturile istoriei până în zilele noastre, au existat popoare și indivizi care au crezut în mod implicit în spiritualitatea plantelor.

Spiritualitatea este o condiție a responsabilității și a participării la spiritul universal al Creatorului, la Substanța Infinită – Dumnezeu.

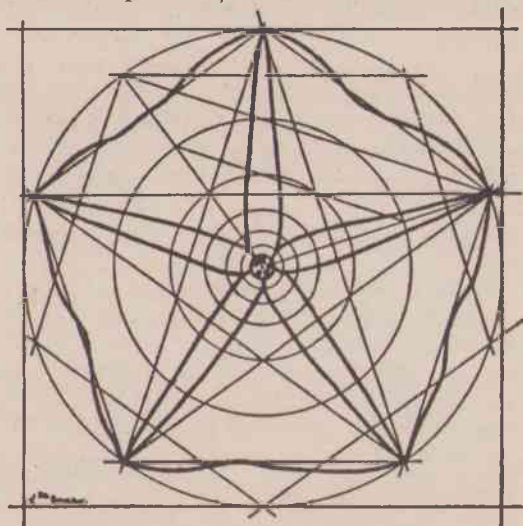
Grecii și romanii antici atribuiau copacilor și plantelor spiritele

zeilor și ale oamenilor. Mulți alții în vremurile moderne au acceptat existența sufletelor la plante: Adamson, Bonnet, Hedwig și Edward Smith. În Germania, Martins și Fechner au apărut aceste concepții și au susținut teorii foarte liberale privind sufletele plantelor.

În mod sigur, aceste cercetări sugerează existența unui adevăr, care ar trebui să genereze acest interes universal și posibilitatea de a cerceta și mai profund spiritualitatea plantelor“.

Comentând paragrafele citate mai sus, voi spune că nu este vorba doar de „sugerarea unui adevăr“, ci de un „adevăr concret“, demonstrat în scrierile străvechi cunoscute și înțelese de preoții de acum 5.000 de ani.

La origine, aproape toate atributele importante ale Divinității aveau mai multe simboluri sau poate că era mai bine să fie exprimate prin mai mult de un simbol. Simbolul principal pentru fiecare atribut era fie o floare, fie un copac. Florile simbolizau de preferință Forțele Divine, iar copacii ținuturile și țările. Florile erau foarte populare în simbolizarea fiecăreia din Cele Patru Mari Forțe Creatoare. Erau, de asemenea, numite „zei“, fiind poruncile, dorințele sau voința Creatorului. În câteva ocazii, le-am găsit numite „copiii care îi executau poruncile“. Aceste forțe aveau simboluri geometrice distincte. Luați simbolul geometric și așezați-l peste simbolul floral al zeilor și veți descoperi o similitudine între figura geometrică respectivă și contururile florii sacre.

Floarea lunii. Pentagonul - Capul de Zeu complet.

În miturile grecești și romane se vede că anticii foloseau florile ca modele pentru crearea simbolurilor geometrice. Floarea era temelia și figura geometrică era suprastructura. Folosind florile ca simboluri pentru atributele divine, ei respectau străvechile învățături, care numeau aceste flori divine, cu suflete sau spirite: – Anticii nu se refereau la floarea însăși, ci la *atributul divin, pe care îl reprezenta în concepția lor.*

Vedem acest lucru ilustrat în mod clar de către hinduși, egipteni, Maya și alte popoare străvechi, care simbolizau Ținutul-Mamă, printr-o floare de lotus. De nenumărate ori, în special în scrierile egiptene, termenul de „Lotus” – simbolul floral cunoscut – se referea la Continentul și Imperiul Mu. În aceste cazuri, este evident că egiptenii și ceilalți nu se refereau la floare, ci la ceea ce reprezenta ea. Continentul Mu, ca teritoriu și ca țară, era simbolizat printr-un copac, Copacul sau Pomul Vieții.

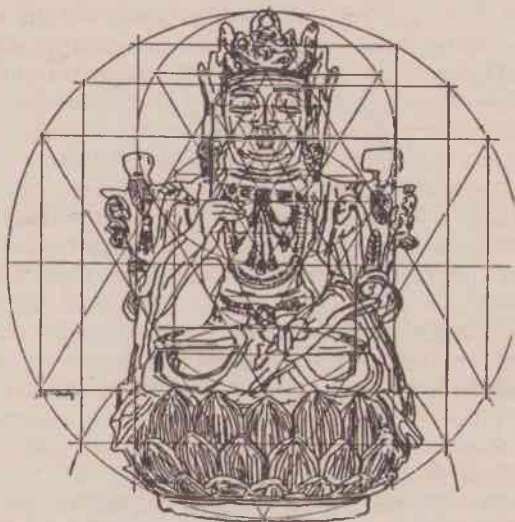
Statuia de bronz, desenată și analizată aici de Viola de Gruchy, reprezintă una dintre cele mai vechi statui de bronz din lume (Planșa VII). Este mai veche de 18.000 de ani. Tema sa grafică de bază este triunghiul echilateral, iar îndemânarea și consistența cu care întregul și părțile sale sunt făcute să adere la această temă sunt remarcabile.

Este doar o simplă coincidență faptul că triunghiul, simbol al cerurilor, a fost folosit în realizarea acestei figuri care reprezintă pe Zeița Mamă – Mu?

Putem lua oricare din statuile, reliefurile, picturile și figurile străvechi din India, China, Mexic, America Centrală, Grecia, Egipt sau aparținând oricăreia din vechile civilizații și putem dovedi că toate se bazează în concepția lor pe primele Simboluri Sacre, în special pe cele mai vechi dintre ele – cercul, triunghiul, pătratul și pentagonul.

Următorul meu exemplu și ultimul va fi în legătură cu știința pur și simplu.

Toți știm că geometria noastră modernă ne-a fost lăsată moștenire de către învățatul grec Euclid, care obținuse această cunoaștere în timpul studiilor efectuate în Egipt. Egiptenii moșteniseră, la rândul lor, această cunoaștere de la strămoșii lor veniți în Egipt din Ținutul-Mamă. Este greu de stabilit în ce perioadă anume știința ajunsese pe deplin dezvoltată pe Continentul Mu. În India există dovezi care demonstrează că apogeul a fost atins acum circa 35.000 de ani. Și în Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu, vechi de peste 70.000 de ani se pot găsi dovezi ale atingerii apogeului. Cu cât timp în urmă fusese atins acel nivel foarte înalt nu știm. Este posibil să fi fost acum 100.000 de ani sau mai mult.

Statuie de bronz reprezentând Zeița Mamă – Mu.
Desen și analiză de Viola de Gruchy,

Dintre exemplele privind domeniul geometriei, voi lua una din problemele lui Euclid.

Cartea I. Problema 1. „Să descriem un triunghi echilateral pe baza unei linii drepte finite date“.

Figurile utilizate în rezolvarea acestei probleme sunt primele două Simboluri Sacre – cercul și triunghiul.

Operele lui Euclid constituie un fel de bucăți de jărat pe cale de a se stinge din vremea Primei Mari Civilizații de pe Pământ.

Sute de alte exemple ar putea fi date în majoritatea domeniilor de aplicație a științelor noastre moderne. Cred, totuși, că cele prezentate mai sus sunt suficiente pentru a dovedi afirmația mea privind împletirea și complementaritatea învățăturilor religioase și științifice în timpul Primei Mari Civilizații, care a primit o lovitură mortală în momentul scufundării și distrugerii Continentului Mu.

Nu poate exista o religie perfectă fără știință: pentru că știința dezvăluie și explică natura și natura este „purătorul de cuvânt“ al Creatorului și confirmă existența lui Dumnezeu.

Filozoful chinez Confucius scria, în anul 556 î. Hr.: „Vorbește oare Dumnezeu? Cele patru anotimpuri își urmează cursul și toate ființele continuă să trăiască și să crească, dar spune-mi, vorbește oare Dumnezeu?”

Dacă aş fi chemat să depun un jurământ, textul meu ar fi *Iubirea*, acea măreaţă *Iubire Divină* care guvernează universul. Nu ar mai exista iad cu flăcările sale de pucioasă, pentru că Dumnezeu nu a creat nicicând un iad. Este doar invenţia omului şi singurul iad este cel pe care omul şi-l face singur.

„Un suflet eliberat de povară nu are de ce să se teamă,
În afară de false viziuni, de groază, nutrită de credinţe
Şi de căinţa adâncă ce chinuie pe cei cu fapte rele“.

Dragostea este eternă, iadul nu a existat niciodată. Cu măreaţa *Iubire Divină* implantată în inimile oamenilor, totul ar fi o mare frăţie a Iubirii, s-ar pune capăt tuturor discordiilor, tulburărilor şi războaielor din familia lui Dumnezeu. Aceste tulburări sunt prezente astăzi printre noi, fiind provocate de lăcomie, egoism, invidie, ură, răutate şi neîncredere. Aceste rele nu ar mai putea fi nutrite sau nu ar mai exista dacă toţi oamenii ar face din perfecţionarea spirituală primul lor obiectiv în viaţă şi toţi oamenii s-ar închina la Tatăl Ceresc în loc să se închine la Mammon.

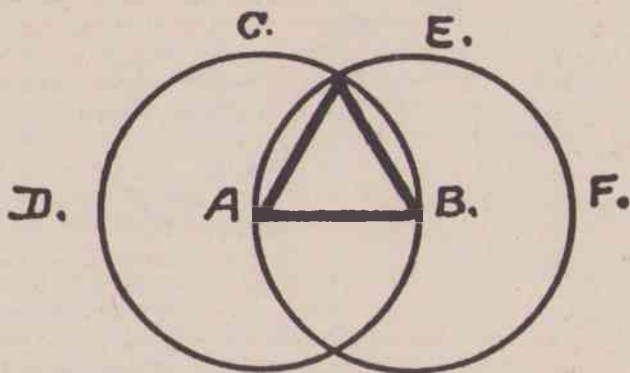
Cu *Iubirea Divină* supremă, lupul şi mielul ar putea trăi împreună. Dumnezeu însuşi este numai *Iubire* şi stăpâneşte inimile oamenilor. Fără măreaţa *Iubire Divină*, haosul, cu toate relele sale, ar domina lumea, aşa cum există unele semne în lumea de astăzi. Acolo unde există dragostea noastră pământească, noi vedem oglindirea măreţiei *Iubirii Divine*.

Mergând de-a lungul potecilor din jungla Insulelor Polineziei, putem întâlni copiii Soarelui, care ni se adresează cu urarea *Koaha-E*, ceea ce înseamnă: „*Iubirea mea pentru tine*“. Ei nu cunosc expresiile noastre: „*Bună dimineata*“ sau „*Ce mai faci?* (How do you do)“. Aceste expresii nu apar în limba lor, deoarece sunt un produs al civilizaţiei moderne, iar limba lor provine direct de la strămoşi. Chiar dacă s-ar fi schimbat unele cuvinte, concepţia rămâne aceeaşi.

Dacă întâlniţi una dintre fermecătoarele fete din aceste insule, salutul lor *Koaha-E* nu este o invitaţie la un flirt, la o iubire trecătoare. Este o formă moştenită de salut de la strămoşii lor de acum peste 12.000 de ani, când Continentul Mu, de unde le veniseră strămoşii, s-a scufundat. În Ținutul-Mamă existau două învățături majore: *Iubește pe Dumnezeu* și *Iubiți-vă unii pe alții*.

Locuitorii Continentului Mu nu au fost niciodată învățați să se teamă de Dumnezeu. Din contră, erau învățați că Tatăl Ceresc era numai *Iubire* și putea fi abordat deci cu iubire și încredere. Religia străveche se baza pe aceste principii. Învățăturile religioase recente au devenit în general opusul acestor principii. Această situație ne atrage atenția și ne dă de gândit, mai ales celor care nu sunt prea

Euclid – problema 1. „Să descriem un triunghi echilateral pe baza unei linii drepte finite date.

ocupați sau prea egoiști să mai gândească. Gândirea materialistă este răspunzătoare pentru actuala stare de haos din lume, dacă putem crede în profeția lui Ra Mu, din vremea când Continentul Mu se scufunda în flăcările de sub pământ:

„Veți muri toți împreună, voi și sclavii și bogații voștri. Din cenușa voastră se vor înălța noi popoare, iar dacă ele vor uita că sunt superioare nu prin ceea ce iau, ci prin ceea ce dau, li se va întâmpla același lucru“.

În ultimii 12.000 de ani, de când Ra Mu a pronunțat aceste cuvinte, profeția lui s-a împlinit și va continua să se îplinească până la sfârșit. Câte imperii s-au înălțat în ultimii 12.000 de ani? Unde sunt ele? Ce s-a ales de ele? De ce s-au prăbușit? Au dispărut, conform profeției lui Ra Mu. Mă întreb acum: ce se va întâmpla cu civilizația noastră?

Una dintre perlele de înțelepciune din învățăturile iubitului și bătrânului meu prieten Rishi, pe care mi-a spus-o într-una din discuțiile noastre, este următoarea:

„Fiule, creierul omului este cămara sa plină de cunoștințe, dar capacitatea sa de păstrare este limitată. Prin urmare, să nu pui niciodată ceva în ea care nu are valoare pentru progresul tău spiritual sau care nu este absolut necesar pentru dezvoltarea și existența trupului tău material până la sfârșitul acestei întrupări, pentru a-ți pregăti intrarea în lumea de dincolo.“

Învăță și păstrează înțelepciunea învățăturilor naturii, fiindcă natura este marea școală prin care ajungem la înțelepciune, este vocea prin care ni se adresează Dumnezeu.

În general, nu merită să păstrezi valori materialiste, în afară de cele care contribuie la înălțarea minții și sufletului tău, care te vor ridica pe un plan superior, pregătindu-te astfel să îți continui viața în lumea de dincolo, o nouă treaptă în viața ta eternă.

Și amintește-ți că, atunci când vei intra în lumea de dincolo, vei lăsa în urma ta toate bunurile materiale. Nu poți să iei nimic cu tine și nici nu îți vei aminti de ele. Doar Iubirea ți-o vei aminti, pentru că Iubirea, ca și sufletul tău, este fără de moarte, nu poate să moară.

Apropie-te de Tatăl Ceresc cu deplină încredere și iubire. Brațele sale iubitoare sunt întotdeauna întinse să te primească. Dacă aluneci sau cazi pe drum, apropie-te totuși de El cu încredere și căință. El te va ierta și te va primi în brațele sale, căci El însuși este numai Iubire. Marele Maestru Iisus a explicat acest lucru în Pilda cu oaia rătăcită și leul (*Evangelhia după Luca*, 15, 7), unde a spus: „Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru 99 de oameni neprihăniți, care n-au nevoie de pocăință“.

Din nou întreb – care va fi sfârșitul civilizației noastre actuale?

Vas din perioada minoică târzie, 1.600 – 1.500 î. Hr., descoperit la Gurnia, în Creta. Prin amabilitatea Metropolitan Museum of Art, New York.

SUMAR

I. Introducere	7
II. Religii	14
III. Simboluri și atribute ale divinității	30
IV. Facerea sau geneza	50
V. Simboluri folosite în învățăturile religioase .	68
VI. Simboluri legate de continentul Mu	97
VII. Simboluri sacre ce leagă America de nord de continentul Mu	111
VIII. Constructorii de tumuli din America de nord	129
IX. Religia În Egipt și India	149
X. Surorile gemene – religia și știința	165

CĂRȚILE NOASTRE - LA DISPOZIȚIA D-VOASTRĂ

Editurile SAECULUM I.O. și VESTALA (*Str. Ciucea Nr. 5, Bl. L 19, Ap. 216, Cod 74696, București - 72*), oferă cititorilor interesați cărțile publicate sub egida lor cu reducere de preț în cazul în care le achiziționează direct de la depozitul editurilor (*str. Teodosie Rudeanu, nr. 29*), cu plata în numerar, sau le comandă în scris (cu plata ramburs).

Beneficiază de acest avantaj (inclusiv de scutirea de taxe poștale) și de o reducere de 10% din prețul de vânzare, oricine cumpără sau comandă cărți în valoare de minimum 100.000 lei (se ia în calcul c/v titlurilor disponibile în acel moment). Comenzile de peste 400.000 lei beneficiază de o reducere de 15%. La comenzile de peste 1.000.000 se acordă 20% reducere.

Relații suplimentare (depozit) la telefoanele 01/2228645 și 01/2231040, între orele 9⁰⁰-17⁰⁰; tel/fax 01/2228597.

OFERTĂ SPECIALĂ

Cititorii care achiziționează cărți direct de la depozit beneficiază de o reducere de 10% indiferent de valoarea cărților cumpărate.

Vizitați pagina noastră de internet:

www.saeculum.ro

În continuarea volumelor MU - continentul dispărut și Copiii continentului MU, James Churchward urmărește în *Simbolurile sacre ale continentului MU* (tradusă acum pentru prima dată în românește) extensiunea în spațiu, utilizarea și menținerea în substanța diverselor religii străvechi a unor elemente formale (singurele depistabile peste timp) ce și-ar avea originea în spiritualitatea continentului dispărut. Înaintea multor cercetători moderni, autorul întreprinde o captivantă incursiune în istoria religiilor, identificând câteva punți de legătură comune.

Simbolurile sacre ale continentului MU